

Právny odbor: Trestné právo

Predmet sporu: § 329/1, 2 Tr.zák. a iné

5Tost/38/2021

9521100062

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci obvineného Ing. H. D., PhD., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 22. júla 2021 v Bratislave, o sťažnosti obvineného Ing. H. D., PhD. proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 1 júla 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného Ing. H. D., PhD. sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd" alebo „prvostupňový súd") sudcom pre prípravné konanie uznesením z 1. júla 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, rozhodol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.") o zamietnutí žiadosti obvineného Ing. H. D., PhD. o prepustenie z väzby na slobodu, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Tr. por. o zamietnutí žiadosti obvineného o nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnou osobou doc. PaedDr. K. D., PhD. a Mgr. G. D. za ďalšie správanie obvineného, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. o zamietnutí žiadosti obvineného o nahradenie väzby písomným sľubom zo dňa 28. júna 2021, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. o zamietnutí žiadosti obvineného o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1 Tr. por. o zamietnutí žiadosti obvineného o nahradenie väzby peňažnou zárukou.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený Ing. H. D., PhD. v lehote podľa § 187 ods. 1 Tr. por. sťažnosť, spísanú prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Ondreja Urbana, MBA (doručenú prvostupňovému súdu 13. júla 2021, zv. IV., č. I. 1334-1351 súdnej časti spisu), smerujúcu proti všetkým výrokom napadnutého uznesenia, v odôvodnení ktorej namietal, že sudca pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu rozhodol vecne a právne nesprávne, pričom svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, kedy opomenul poskytnúť odpoveď na najzásadnejšie námietky obvineného, čím de iure konal a postupoval v rozpore s ustálenou judikatúrou súdnych inšancií, v rozpore so základnými zásadami trestného konania a v rozpore s princípom právnej istoty, a tak postupoval a konal právne svojvoľne, arbitrárne, nezákonne, pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, absolútne nepreskúmateľne a súčasne vôbec nebral na zreteľ, že u obvineného pominuli dôvody kolúznej a pokračovacej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. vzhľadom na to, že aktuálna dôkazná situácia (najmä s poukazom na závery znaleckého dokazovania v odvetvia daktyloskopie, výpovede svedkov a osobitne s poukazom na obsah utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu - Záverečná správa riaditeľa SIS zo dňa 21. apríla 2021), s poukazom na faktor plynutia času a doktrínu zosílených dôvodov väzby nezodpovedá aktuálnemu štádiu vyšetrovania, pričom dôvodné a kvalifikované podozrenie zo spáchania trestného činu toho času vôbec nie je dané, čo sudca pre prípravné konanie odignoroval.

Obvinený svoju sťažnosť odôvodnil okrem nižšie uvedeného aj tým, čo doposiaľ ako svoju argumentáciu prezentoval vo všetkých ústnych prednesoch a vo všetkých písomných podaniach a aj tým, čo uvádza v priloženej prílohe označenej ako „Vlastné vyjadrenie obvineného Ing. H. Pčolinského, PhD“.

Obvinený namietal, že napádanému uzneseniu sudcu pre prípravné konanie chýba odôvodnenie, ktoré by napĺňalo kritériá ústavno-konformného rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že sudca pre prípravné konanie v podstatnej časti napadnutého uznesenia iba rekapituluje obsah uznesenia najvyššieho súdu z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, bez toho, aby zohľadnil, že od ostatného rozhodovania (t. j. od 25. mája 2021) došlo k zásadnej zmene v skutkovej situácii ohľadom rozptýlenia dôvodov väzby. Na uvedenú skutočnosť obvinený opakovane upozornil, čo však zostalo zo strany sudcu pre prípravné konanie bez povšimnutia a vyhodnotenia, z dôvodu ktorého považuje obvinený napadnuté uznesenie za právne svojvoľné a arbitrárne, a tak en block nezákonné.

Skúmanie dôvodov väzby podľa § 79 ods. 2 Tr. por. zo strany sudcu pre prípravné konanie považuje obvinený za čisto formálne a iluzórne, kedy dôvody väzby obvineného v skutočnosti skúmané neboli, nakoľko nedošlo k vyhodnoteniu aktuálnej dôkaznej situácie. Uviedol, že závery najvyššieho súdu vyjadrené v uznesení z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, ku dňu rozhodovania špecializovaného trestného súdu o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby neboli už aktuálne, preto odôvodnenie zamietnutia žiadosti obvineného cez skutkové a právne závery najvyššieho súdu nemôže obstať v teste zákonnosti a ústavnosti.

Zdôraznil, že opakované používanie stereotypných formulácií v rozhodnutiach súdov o predĺžení väzby vzbudzujú podozrenie, že sa rozhodujúce orgány nedostatočne zaoberali konkrétnymi okolnosťami a nereagovali na argumenty obvineného (rozsudok ESĽP zo dňa 9. apríla 2009 vo veci

Kondratyev proti Rusku, sťažnosť č. 2450/04, rozsudok ESĽP zo dňa 6. decembra 2007 vo veci Lind proti Rusku, sťažnosť č. 25664/05).

Obvinený ďalej namietal, že sudca pre prípravné konanie sa nezaoberal existenciou dôvodného podozrenia z trestnej činnosti vo vzťahu k obvinenému v kontexte aktuálnej dôkaznej situácie ku dňu jeho rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, t. j. k 1. júlu 2021. Argumentoval, že dôvodom zamietnutia jeho žiadosti bola údajne ničím nerozporovaná výpoveď kajúcnika JUDr. R. a Ing. L., čo však obvinený kategoricky odmieta, uvádzajúc, že v dokazovaní nastala výrazná zmena, na ktorú opakovane poukázal, na čo však sudca pre prípravné konanie nebral ohľad.

Zastáva názor, že zo strany sudcu pre prípravné konanie došlo k nesprávnemu, svojvoľnému a nelogickému uplatneniu doktríny zostrených dôvodov väzby v kontexte faktoru plynutia času, nakoľko pre dlhšie trvanie väzby nemôže postačovať, že pri vzatí obvineného existovali silné dôvody väzby, ak sa s postupujúcim vyšetrovaním dôkazná situácia (dôvodnosť podozrenia) voči obvinenému nezosilňuje, ale práve naopak dôkazná situácia sa zásadne oslabuje a podozrenie zo spáchania trestného činu sa úplne rozptyľuje.

Zdôraznil, že v prípade dlhšie pretrvávajúcej väzby musia byť pre jej ďalšie trvanie splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie s tým, že tento skutok musí spĺňať znaky niektorého trestného činu. Ďalej musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1, resp. ods. 3 Tr. por. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní, resp. súd vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, čo však sudca pre prípravné konanie vôbec nevzal do úvahy, rovnako ako nevzal do úvahy, že obvinený je vo väzbe už štyri mesiace a ide o dva jednoduché skutky, pričom OČTK konajú nesústredene, neefektívne, pomaly a liknavo.

Sudca pre prípravné konanie podľa názoru obvineného zásadne pochybil, keď po materiálnej stránke neskúmal, či skutočne v kontexte aktuálnej dôkaznej situácie existuje kvalifikované podozrenie z trestnej činnosti, z ktorej je Ing. H. D., PhD. obvinený.

Kým konečné hodnotenie výsledkov dokazovania v otázke viny či neviny obžalovaného má miesto až v rozsudku, zatiaľ vzhľadom na ustanovenie § 79 ods. 2 Tr. por. je povinnosťou súdu počas celého priebehu trestného konania po podaní obžaloby skúmať, či dôvody väzby obžalovaného trvajú. Táto povinnosť zahŕňa v sebe aj neustále skúmanie existencie potrebnej miery podozrenia zo spáchania trestného činu uvedeného v obžalobe ako jednej z nevyhnutných podmienok ďalšieho trvania väzby (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. septembra 2019, sp. zn. II. ÚS 200/2019).

Na podporu svojej argumentácie obvinený poukázal na vybrané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2021, sp. zn. I ÚS 452/2020), Ústavného súdu Českej republiky (nález Ústavného súdu Českej republiky z 12. decembra

2013, sp. zn. I. ÚS 2665/13) a Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok ESĽP Veľkej komory z 26. marca 2000 vo veci Kudla proti Poľsku, rozsudok ESĽP vo veci Lettelier proti Francúzsku).

V predmetnom kontexte namietal, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v podstate rovnaké ako odôvodnenie predchádzajúcich rozhodnutí o väzbe obvineného, pričom sudca pre prípravné konanie vôbec nereflektoval dobu, ktorá uplynula od posledného rozhodnutia, čím nezohľadnil jednak faktor plynutia času a ani teóriu zosilnených dôvodov, ako ani povinnosť orgánov činných v trestnom konaní konať prednostne a urýchlene a s osobitnou starostlivosťou vo väzobnej veci obvineného tak, ako to má na mysli čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru a § 2 ods. 6 Tr. por. a najmä vôbec nie dôkazy získané po 25. máji 2021 zo strany OČTK.

V súvislosti s dôležitosťou zohľadnenia tzv. faktora plynutia času, na ktorý podľa názoru obvineného OČTK a ani súd v prejednávanej veci nekladú potrebný dôraz, obvinený poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky zo 4. mája 2015, sp. zn. I. ÚS 217/15.

Rovnako poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku ESĽP vo veci Labita proti Taliansku, v zmysle ktorých v prípadoch predlžovania väzby môžu síce na začiatku výpovede „kajúcnikov“ prijateľne odôvodniť väzbu, ale v priebehu času nevyhnutne strácajú relevanciu, najmä ak postup vo vyšetrovaní neodhalil ďalší relevantný dôkaz.

V dôvodoch podanej sťažnosti obvinený ďalej namietal, že v prípade, že väzba obvineného dosahuje dĺžku vyvolávajúcu obavu z jej možnej neprimeranosti, je dôležité, aby boli dôvody na pozbavenie slobody „relevantné“ a „dostatočné“, aby bolo odôvodnenie tejto väzby presvedčivé a podporené konkrétnymi dôkazmi. Každá väzba musí byť založená na zákonných, relevantných a dostatočných dôvodoch, kedy je vo vzťahu k ústavne- právnomu imperatívu maximálnej šetrnosti k právam osôb a vo vzťahu k požiadavke zdržanlivosti vo väzobných veciach daná potreba zhodnotiť všetky okolnosti pre aj proti obmedzeniu osobnej slobody. Podmienka takéhoto vyčerpávajúceho a riadneho zdôvodnenia vyplýva aj zo zásady spravodlivého procesu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. augusta 2008, sp. zn. II. ÚS 897/08).

Zároveň zdôraznil, že posúdenie dôvodnosti trvania väzby nemôže byť abstraktné, ale musí zohľadňovať konkrétne okolnosti každého prípadu (McKay v. Veľká Británia, rozsudok z 3. októbra 2006, Kudla v. Poľsko, rozsudok z 26. októbra 2000), pričom argumenty súdu pre a proti väzbe nemôžu byť všeobecné a abstraktné, ale musia sa opierať o konkrétne skutočnosti týkajúce sa danej osoby a veci (Boicenco v. Moldavsko, rozsudok z 11. júna 2009).

Obvinený konkrétne opätovne poukázal na zmenu skutkového stavu, ku ktorej došlo po výsluchu svedka JUDr. N. M., ktorý potvrdil výpoveď obvineného, a tým objektívne vylúčil, že sa skutok, ktorý je obvinenému kladený za vinu (skutok č. 1), stal na takom mieste a v takom čase, ako je uvedené v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021, namietajúc, že sudca pre prípravné konanie sa predmetnými rozhodujúcimi námietkami obvineného ohľadom rozporov medzi jednotlivými dôkazmi náležite nezaoberal, resp. tieto nenáležite bagatelizoval. Obvinený v predmetnom kontexte uviedol, že je evidentné, že svedkovia JUDr. G. a JUDr. R. klamali, keď

opisovali skutok, ktorý sa s poukazom na obvineným namietané skutkové rozpory nikdy ani nemohol stať, nakoľko stretnutie v trojici JUDr. R., JUDr. G. a obvinený bolo iba jedno (to, o ktorom vypovedal svedok JUDr. M.) a práve s poukazom na obvineným akcentované jednotlivé časové súvislosti je nepochybné, že obvinený bol kajúcnikmi JUDr. R. a JUDr. G. obvinený ľživo tak, ako to vyplýva z namietaných skutkových rozporov v prílohe označenej ako „Vlastné vyjadrenie obvineného Ing. H. D., PhD.“, ako aj ďalších vo veci zrealizovaných podaní.

Obvinený namieta, že sudca pre prípravné konanie sa nezaoberal obsahom Záverečnej správy komisie riaditeľa Slovenskej informačnej služby zo dňa 21. apríla 2021, ktorá je obsahom utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, v kontexte ktorej je potrebné podrobiť kritickému hodnoteniu všetky doteraz vykonané dôkazy. Obvinený má za to, že predmetná záverečná správa v celom rozsahu neguje dôvodnosť vzneseného obvinenia pre skutok č. 1, keďže potvrdzuje tvrdenia obvineného prezentované v jeho výpovedi zo 14. marca 2021 a taktiež podporuje to, čo obvinený uviedol vo svojom písomnom vyjadrení, ktoré tvorilo prílohu sťažnosti proti prvému rozhodnutiu o jeho väzbe zo 14. marca 2021, pričom tieto skutkové zistenia sú podporené aj výpoveďou svedka JUDr. M., čím sa verifikujú a objektivizujú skutkové tvrdenia obvineného.

Obvinený následne poukázal na konkrétne skutkové nezrovnalosti a rozpory vo výpovediach JUDr. G. a JUDr. R. týkajúce sa použitia prevzatých finančných prostriedkov, pôvodu vydaných bankoviek ako aj ich nominálnej hodnoty, či ich prepočítavania, ktoré doposiaľ neboli vysvetlené.

Obvinený ďalej poukázal na skutkové závery vyplývajúce z výsluch svedka R. zo dňa 9. júla 2021, v rámci ktorého svedok R. výslovne a úplne znegoval dôvodnosť vzneseného obvinenia pre skutok č. 1, keď poprel, že by v súvislosti s ukončením využívania informačno-technických prostriedkov nasadených na JUDr. Q. L. obdržal od obvineného akýkoľvek pokyn, resp. bol v tejto súvislosti zo strany obvineného akokoľvek inštruovaný. Uvedené podľa názoru obvineného vyvracia závery sudcu pre prípravné konanie, že výpoveď JUDr. R. nie je ničím a nijak rozporovaná.

Poukázal taktiež na diferencovaný prístup vo vzťahu k požiadavke zbavenia mlčanlivosti jednotlivých svedkov, označiac za svojvoľné, aby bolo ďalšie trvanie jeho väzby odôvodňované potrebou vyčkávania na zbavenie mlčanlivosti vypočúvaných svedkov zo strany SIS, keď toto malo byť a mohlo byť zrealizované hneď po vznesení obvinenia a navyše, keď doterajšie výsluchy svedkov, ktorí boli taktiež viazaní zákonnou povinnosťou mlčanlivosti, boli realizované bez toho, aby OČTK žiadali príslušné orgány o zbavenie mlčanlivosti dotknutých svedkov.

Vo vzťahu ku skutku č. 2 obvinený poukázal na výpovede svedka Ing. C. T. z 29. júna 2021 a Ing. D. N. rovnako z 29. júna 2021, ktoré v celom rozsahu znegovali podozrenie, resp. motív, pre ktorý by sa mal obvinený dopustiť uvedeného skutku.

S poukazom na vyššie uvedené má obvinený za to, že výroky napadnutého uznesenia sú vecne nesprávne, rovnako ako aj záver sudcu pre prípravné konanie o tom, že dôvody väzby obvineného sa

oproti poslednému rozhodovaniu o väzbe nijak nezmenili a naďalej trvajú, nakoľko uvedené priamo odporuje aktuálnej dôkaznej situácii a aktuálnemu štádiu vyšetrovania. Dôvodnosť väzby po štyroch mesiacoch nemožno podľa obvineného odôvodňovať tým, že „je potrebné vypočúť ďalších svedkov najmä ku okolnostiam predčasného ukončenia použitia ITP“, nakoľko títo svedkovia mali byť vypočutí už dávno.

Obvinený považuje za arbitrárny taktiež záver sudcu pre prípravné konanie o väzobných dôvodoch podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., keďže v tejto časti nebola väzby obvineného taktiež nijako materiálne preskúmaná a ďalšie trvanie väzby je založené iba na viac ako mesiac starom rozhodnutí najvyššieho súdu.

Za nesprávny a nedostatočne odôvodnený považuje obvinený taktiež záver o nemožnosti nahradenia väzby obvineného.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený v závere sťažnosti navrhol, aby najvyšší súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu z 1. júla 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, v celom rozsahu a podľa § 79 ods. 1, ods. 3 Tr. por. obvineného okamžite prepustil z väzby na slobodu, alternatívne pre prípad, ak by sa najvyšší súd nestotožnil so sťažnostnými námietkami obvineného a tohto neprepustil z väzby na slobodu, navrhol, aby najvyšší súd nahradil väzbu tak, ako to obvinený navrhol vo svojom podaní z 29. júna 2021 označenom ako „Eventuálny návrh obvineného Ing. H. D., PhD. k žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 17.06.2021 na nahradenie väzby obvineného Ing. H. D., PhD.“.

Prílohu podanej sťažnosti obvineného tvorí podanie označené ako „Vlastné vyjadrenie obvineného Ing. H. D., PhD.“. Zároveň sa žiada uviesť, že obsahovo totožné podanie z 12. júla 2021, spísané vlastnoručne obvineným, označené ako „Vlastné vyjadrenie obvineného k sťažnosti proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 1Tp/13/2021 zo dňa 1.7.2021“, bolo doručené najvyššiemu súdu dňa 13. júla 2021 (uvedené podanie bolo obratom postúpené špecializovanému trestnému súdu z dôvodu, že v čase jeho doručenia nebol príslušný trestný spis predložený na rozhodnutie o podanej sťažnosti a následne opätovne zo strany špecializovaného trestného súdu postúpené späť najvyššiemu súdu).

Obvinený v predmetnom vyjadrení namietal, že súd v napadnutom rozhodnutí nereagoval na zásadné tvrdenia obvineného, bez bližšieho vysvetlenia odkázal na prechádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu, pričom nereflektoval ani na novú dôkaznú situáciu. Ako nové dôkazy pritom obvinený označil výsluch svedkov JUDr. M., Ing. N., Ing. T., Mgr. F., znalecký posudok z odboru daktyloskopie a Záverečnú správu komisie riaditeľa SIS.

Vo vzťahu k výsluchu svedka JUDr. M. obvinený uviedol, že z jeho obsahu vyplýva, že o stretnutí s „emisármi od Q. L.“ komunikoval prostredníctvom sms správ s obvineným 6. júla 2020, na základe čoho je zrejmé, že stretnutie s JUDr. B. R. a JUDr. Ľ. G. musel obvinený absolvovať pred 6. júlom 2020,

pričom z výpovede JUDr. B. R. vyplýva, že k stretnutiu uvedenej trojice došlo iba jedenkrát. Obvinený v predmetnom kontexte namietal, že ustálenie doby, kedy k stretnutiu došlo (pred 6. júlom 2020) je v rozpore s uznesením o vznesení obvinenia (kde sa uvádza, že k stretnutiu došlo na prelome júla a augusta 2020, kedy bol navyše od 22. júla 2020 do 10. augusta 2020 B. R. na dovolenke v Chorvátsku).

V súvislosti s tvrdením JUDr. Ľ. G. a JUDr. B. R. o údajnom poskytnutí fotografií zo sledovania (ohrozenie dôvernej a vyhradenej skutočnosti) obvinený zdôraznil, že menovaní týmito fotkami nedisponujú a zároveň poukázal na nezrovnalosti v ich výpovediach ohľadom počtu fotografií a komunikačného kanálu, prostredníctvom ktorého mali byť zaslané. Obvinený taktiež vyslovil polemiku nad tým, ako si mohli menovaní preposielať fotky pred 6. júlom 2020, keď sledovanie začalo až 8. júla 2020 a taktiež ako mohli preposielať fotky zo sledovania, ktoré sa vykonávalo bez vyhotovovania obrazových a zvukových záznamov.

Obvinený ďalej poukázal na nezrovnalosti v súvislosti s nakladaním s údajným úplatkom (rozdielny popis farby obálky, v ktorej boli finančné prostriedky odovzdané, popisovaná nominálna hodnota bankoviek sa nezhoduje s nominálnou hodnotou bankoviek odovzdaných pri vydaní veci).

Vo vzťahu ku skutku 1) obvinený označil ako kľúčový dôkaz v utajenej prílohe - Záverečnú správu komisie riaditeľa SIS, ktorá podľa jeho názoru zásadným spôsobom objektivizuje a dopĺňa jeho výpovede. Z utajovanej prílohy konkrétne vyplýva, že ešte 18. júna 2020 dal R. R. ukončiť ITP nasadený na jedno z troch čísiel, ktoré používal JUDr. Q. L.. K zhodeniu druhého čísla malo dôjsť 2. októbra 2020 v čase, kedy sa obvinený preukázateľne nachádzal na Bratislavskom hrade. Rovnako aj p. R. popisuje, že obvinený mu nikdy nedal pokyn na ukončenie odpočúvania čísla Q. L..

V súvislosti s tvrdením JUDr. Ľ. G., ktorý vypovedal, že v septembri 2020 dostal informáciu o ukončení spravodajského spracovania Z. L., obvinený uviedol, že toto odporuje realite, nakoľko v danom čase k takémuto ukončeniu nedošlo, práve naopak, sledovacia aktivita sa na pokyn riaditeľa SIS zvýšila.

Vo vzťahu k Návrhu na predčasné ukončenie nasadenia ITP z 8. septembra 2020, ktorý sa nachádza v spravodajskom spise a ktorý nikdy nebol doručený na sledovací útvar SIS a napriek tomu jeden rovnopis chýba, obvinený prezentoval domnienku, že tento mohol slúžiť ako „doklad“ prezentovateľný JUDr. B. R. pred JUDr. Ľ. G. o ukončení sledovania Z. L..

Spochybnil taktiež tvrdenie JUDr. B. R., že o odpočúvaní tzv. dreveného čísla Z. L. sa dozvedel až v čase, keď bolo odpočúvané, nakoľko JUDr. B. R. 1-2 dni predtým podpísal žiadosť na KS BA na nasadenie daného ITP.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že špecializovaný trestný súd sa nezaoberal námietkou obvineného, ktorý od počiatku žiada o zbavenie mlčanlivosti podľa zákona č. 215/2004 Z. z., rovnako ako aj zbavenie mlčanlivosti svedkov, ktorí boli v čase údajného spáchania skutku príslušníkmi SIS. Obvinený v predmetnom kontexte zdôraznil, že žiada o zbavenie mlčanlivosti a nie o to, aby nevypovedali.

Napriek uvedenej skutočnosti neboli obvinení, rovnako ako ani svedkovia JUDr. R. R. a JUDr. F. G. zbavení mlčanlivosti. Naproti tomu v prípade svedkov R. a I. došlo k požiadaniu o zbavenie mlčanlivosti aj podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností, aj podľa zákona o SIS. Vzhľadom na selektívny prístup ohľadom zbavenia mlčanlivosti vybraných svedkov považuje obvinený výpovede JUDr. Ľ. G. a JUDr. B. R. za procesne nepoužiteľné a spätne nekonvalidovateľné.

V súvislosti so skutkom 2) poukázal na nezrovnalosti týkajúce sa nominálnej hodnoty jednotlivých bankoviek tvoriacich údajne poskytnutý úplatok Ing. L., ako aj celkovej sumy peňazí vydaných zo strany Ing. L. (Ing. L. vypovedal, že dostal od obvineného obálku s 10.000,- eur v 100,-eur bankovkách, ktoré prepočítal a následne ukryl na povale, avšak pri vydaní veci vydal namiesto deklarovanej sumy 10.000,- eur „iba“ 9.800,- eur a rovnako nesedelo ani zloženie bankoviek). Obvinený v tejto súvislosti poukázal taktiež na skutočnosť, že znalecký posudok z oblasti daktyloskopie nepotvrdil prítomnosť odtlačkov prstov obvineného na žiadnej z vydaných bankoviek, zdôrazniac, že absencia dôkazov nemôže byť na škodu obvineného.

Ďalej argumentoval, že z výsluchu Ing. D. N. vyplýva, že Ing. L. mu nedával žiadne pokyny, aby realizačný plán upravoval, pričom zároveň uviedol, že v prípade A. a spol. išlo o bežnú vec, na ktorú nebola kladená veľká priorita. Zdôraznil, že výpoveď Ing. L., že by mal priamo, alebo sprostredkovane vplývať na to, aby nebola spoločnosť STRABAG zaradená do prvého realizačného návrhu je popieraná štyrmi príslušníkmi NAKA- N., R., L. a E..

Obvinený spochybnil existenciu dôkazov o motíve jeho údajného konania vo vzťahu k M. L., resp. STRABAGU ako aj o vzťahu obvineného k sume 9.800,- eur. Poukázal na lekársku správu, podľa ktorej sa u Ing. L. vyskytuje konfúzia bludov a živých snov. Zároveň uviedol skutočnosti, ktoré mu údajne povedal Ing. L. vo vzťahu k prokurátorom ÚŠP JUDr. Repovi a JUDr. Šurekovi, ktorými spochybnil ich bezpečnostnú spoľahlivosť.

K výpovedi svedka Mgr. F. uviedol, že menovaný vo vzťahu k JUDr. B. R. a osobe obvineného disponoval iba informáciami z počutia, kde si buď nepamätá zdroje, alebo sú od mŕtveho R..

V záverečnej časti vyjadrenia obvinený prezentoval teórie týkajúce sa potenciálnej motivácie kajúcnikov (JUDr. R. R., JUDr. F. G. a Ing. G. L.) vypovedať proti jeho osobe.

K dôvodom kolúznei väzby obvinený uviedol, že na nikoho neoplýval, má ísť o účelovú lož. Pokiaľ ide o dôvody preventívnej väzby, tieto označil za abstraktné, nakoľko od posledného rozhodovania najvyššieho súdu sa dôkazná situácia podľa názoru obvineného zásadne posunula smerom k rozptýleniu dôvodnosti jeho trestného stíhania.

Obvinený podanú sťažnosť argumentačne doplnil podaním z 20. júla 2021 (doručeným najvyššiemu súdu 21. júla 2021), v ktorom uviedol, že zotráva v celom rozsahu na svojej doterajšej sťažnostnej argumentácii. Nad rozsah tejto poukázal na nové okolnosti vyplývajúce z výsluchu svedka D. I. z 20. júla 2021, ktoré obsahovo v plnom rozsahu korešpondujú s výpoveďou svedka R. z 9. júla 2021. Tieto podľa názoru obvineného absolútnym spôsobom negujú dôvodnosť vzneseného obvinenia pre skutok 1), nakoľko obaja menovaní svedkovia popreli skutočnosti uvádzané JUDr. R. R., čo priamo vylučuje existenciu kvalifikovaného podozrenia zo spáchania trestného činu, akú si vyžaduje naplnenie tzv. dvojitého materiálneho predpokladu väzby.

V kontexte vyššie uvedeného obvinený zdôraznil, že obvinenie pre skutok 1) je založené výlučne na osamotených výpovediach svedkov- kajúcnikov (JUDr. R. a JUDr. G.), ktoré sú zásadne rozporované všetkými ďalšími dôkazmi, ktoré boli vykonané, čo svedčí o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia pre skutok 1) je nedôvodné, predčasné a nezákonné tak, ako to obvinený namietal, a preto je nezákonná a ústavne non konformná väzba obvineného.

Zotrávajúc na doterajšej argumentácii obvinený poukázal taktiež na nedôvodnosť vzneseného obvinenia pre skutok 2), nakoľko aj dokazovanie v tejto veci vykazuje zásadné skutkové rozpory.

V závere doplnenia odôvodnenia sťažnosti obvinený najvyššiemu súdu navrhol, aby o podanej sťažnosti rozhodol spôsobom, ktorý špecifikoval už v samotnej sťažnosti (viď predchádzajúca časť odôvodnenia tohto rozhodnutia).

K sťažnosti obvineného Ing. H. D., PhD. sa prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) nevyjadril.

Spisový materiál bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podanej sťažnosti 14. júla 2021.

Podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy SR osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR nikoho nemožno stíhať, alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 3 Ústavy SR obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín a pri trestných činoch terorizmu do 96 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a nikoho nemožno pozbaviť slobody, okrem prípadu, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom, zákonného zatknutia alebo pozbavenia slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchania trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní (čl. 5 ods. 1 písm. c/),

- každý kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci a má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania; prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa takáto osoba dostaví na pojednávanie (čl. 5 ods. 3),

- každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený osobnej slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné (čl. 5 ods. 4).

Podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maŕiť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maŕiť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 80 ods. 1 Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode, alebo prepustiť ho na slobodu, ak

a) záujmové združenie občanov alebo dôveryhodná osoba ponúkne prevzatie záruky za ďalšie správanie obvineného a za to, že obvinený sa na vyzvanie dostaví k policajtovi, prokurátorovi alebo na súd a že vždy vopred oznámi policajtovi, prokurátorovi alebo súdu vzdialenie sa z miesta pobytu, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje záruku vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočnú a prijme ju,

b) obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný a prijme ho, alebo

c) s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 80 ods. 1 Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o ponechaní obvineného na slobode alebo o jeho prepustení na slobodu aj vtedy, ak obvinený zložil peňažnú záruku a súd alebo sudca pre prípravné konanie ju prijme. Ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a) až c) alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 4 alebo podľa § 80 ods. 3, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Ak je obvinený stíhaný pre trestné činy terorizmu, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Obvinenému sa vždy uloží povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu zmenu miesta pobytu. So súhlasom obvineného môže peňažnú záruku zložiť aj iná osoba, ale pred jej prijatím musí byť oboznámená s podstatou obvinenia a so skutočnosťami, v ktorých sa nachádza dôvod väzby. Na dôvody, pre ktoré peňažná záruka môže pripadnúť štátu, musí sa obvinený a osoba, ktorá peňažnú záruku zložila, vopred upozorniť.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. jednak správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým bola podaná sťažnosť ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Najvyšší súd rozhodoval vo veci v senáte 5T, ktorému bola vec pridelená (pôvodné zloženie senátu 5T je JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štift), avšak so zastupujúcim sudcom JUDr.

Patrikom Príbelským, PhD. (sudca zastupujúceho senátu 1T), ktorý na základe čl. XVI ods. 4 a čl. X ods. 5, ods. 9 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 v aktuálnom znení nahradil riadiaceho predsedu senátu 5T JUDr. Juraja Klimenta, ktorý v čase rozhodovania čerpal dovolenku. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť (absenciu JUDr. Juraja Klimenta v čase rozhodovania veci z dôvodu čerpania dovolenky), najvyšší súd o námietke zaujatosti obvineného z 15. júla 2021 (doručenej najvyššiemu súdu 16. júla 2021) proti sudcovi JUDr. Jurajovi Klimentovi nekonal.

Z predloženého spisového materiálu (spis špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 1Tp/13/2021 a vyšetrovací spis Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021) z pohľadu zisťovania formálnych podmienok väzby vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, odboru Bratislava, z 11. marca 2021, ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021 bolo vznesené obvinenie Ing. H. D., PhD. (taktiež JUDr. Q. L.) pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“), zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. a) Tr. zák. a prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

začiatkom augusta 2020 v doposiaľ presne nezistený deň v objekte Slovenskej informačnej služby v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 39, v miestnosti budovy, kde sa nachádza kancelária riaditeľa Slovenskej informačnej služby, na stretnutí Ing. H. D., PhD., vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby, JUDr. R. R., v tom čase vo funkcii námestníka riaditeľa Slovenskej informačnej služby a JUDr. F. G., prostredníctvom osoby JUDr. F. G. ponúkol JUDr. Q. L., ktorý ho predtým o toto sprostredkovanie požiadal, poskytnutie finančných prostriedkov Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. Beňovi za to, aby vo vzťahu k jeho osobe nevykonávala Slovenská informačná služba spravodajské rozpracovávanie a zhromažďovanie dôkazov, Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. s tým súhlasili a uviedli JUDr. F. G., že voči osobe JUDr. Q. L. sú použité informačno-technické prostriedky, následne približne koncom augusta 2020 v kaštieli v obci Nový Život - Tonkovce č. 463 JUDr. Q. L. odovzdal JUDr. F. G. na poskytnutie Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. finančné prostriedky v obálke, JUDr. F. G. približne o dva dni v kancelárii na 6. poschodí administratívnej budovy v Bratislave na Trnavskej ulici č. 100 na dohodnutom stretnutí uvedenú tlmočil JUDr. R. R., ktorý od neho uvedenú obálku s finančnými prostriedkami prijal, JUDr. R. R. v ten istý deň vo svojej kancelárii v obálke zistil na polovicu rozdelenú bankovku zviazanú gumičkami v celkovej výške 40.000 eur, s čím sa dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby Ing. H. D., PhD., ktorému uviedol, že u JUDr. F. G. prevzal peniaze od JUDr. Q. L., Ing. H. D., PhD., po zistení ich výšky povedal JUDr. R. R., aby si polovicu hotovosti ponechal, ktorú si JUDr. R. R. ponechal a polovicu vo výške 20.000 eur odovzdal Ing. H. D., PhD., ktorý ju prevzal a následne približne o dva týždne, keď Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. zistili, že ich podriadení príslušníci Slovenskej informačnej služby zistili ďalší telefonický kontakt, ktorý by mohol používať JUDr. Q. L., vydal Ing. H. D., PhD. podriadenému pokyn, aby informačno-technický prostriedok nebol používaný, pričom tak konal z dôvodu prevzatia finančných prostriedkov od JUDr. Q. L. a zabezpečenia nezískania ďalších dôkazov voči jeho osobe, čím vykonával svoju zverenú právomoc riaditeľa Slovenskej informačnej služby spôsobom odporujúcim ustanoveniam 48 ods. 3 písm. a), písm. f) a písm. i) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície a oprávnenia podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, na základe ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, ňou vykonávané na základe plnenia jej úloh podľa § 2 zákona č.

46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe nariadil nevyužívať z iných ako zákonných dôvodov [ďalej len „skutok 1“].

Následne bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry z 13. apríla 2021, ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 vznesené obvinenie Ing. H. D., PhD. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistených dňoch v mesiaci september - október 2020 sa opakovane stretol Ing. H. D., PhD., vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby vo svojej kancelárii, ktorá sa nachádza na prvom poschodí v priestoroch budovy Slovenskej informačnej služby na ul. Vajnorská č. 1313/39 v Bratislave s Ing. G. L. vedúcim 4. operatívneho oddelenia odboru Bratislava Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru (ďalej NAKA P PZ), ktorého opakovane požiadal o informáciu či NAKA P PZ v súvislosti so spoločnosťou ROKO, a. s., IČO: 31 706 096, so sídlom Majakovského 9, Bratislava, vo veci podozrenia z umelo vykonštruovaného obchodného reťazca s uzatvorenou skupinou vopred určených a ovládaných spoločností, pri páchaní pokračovacieho zločinu skrátenej dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona, preveruje aj spoločnosti STRABAG Pozemné a inžinierske stavitelstvo, s. r. o., IČO: 31 355 161, so sídlom Mlynské Nivy 61/A, Bratislava a ALISON Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 141, so sídlom Tomášikova ulica 12735/65, Bratislava s tým, či je možné, aby tieto spoločnosti boli vynechané z realizačného návrhu v súvislosti s preverovaním uvedenej daňovej trestnej činnosti s prísľubom, že „keď to tak bude, niečo pošle“, načo Ing. G. L. oslovil kolegov, ktorí boli služobne zaradení na 4. operatívnom oddelení NAKA P PZ a rozpracovávali uvedený prípad spol. ROKO, a. s., s požiadavkou, aby nateraz do realizačného návrhu k začatiu trestného stíhania neuvádzali spol. STRABAG Pozemné a inžinierske stavitelstvo, s. r. o., s čím súhlasili a takto aj postupovali, kde v presne nezistený deň v mesiaci november 2020 sa Ing. G. L. dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby Ing. H. D., PhD., ktorému uvedené tlmočil, začo mu Ing. H. D., PhD., odovzdal obálku s finančnou hotovosťou v celkovej výške 10.000,- Eur, ktorú Ing. G. L. prevzal a hotovosť v plnej výške si ponechal [ďalej len „skutok 2“].

Uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry z 23. apríla 2021, ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 v spojení s uznesením prokurátora z 13. mája 2021, sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000, boli vyššie uvedené trestné veci spojené na spoločné konanie.

Obvinený Ing. H. D., PhD. bol uznesením špecializovaného trestného súdu zo 14. marca 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. vzatý do väzby s tým, že väzba u obvineného začala plynúť 11. marca 2021. Špecializovaný trestný súd zároveň rozhodol tak, že podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Obvinený podal proti predmetnému uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením z 29. marca 2021, sp. zn. 2 Tost 15/2021 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu zrušil a obvineného vzal do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. Najvyšší súd zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. a) Tr. por. zamietol žiadosť obvineného o nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnou osobou za ďalšie správanie obvineného, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. a § 81 ods. 1 Tr. por. zamietol taktiež

žiadosť obvineného o nahradenie väzby písomným sľubom a peňažnou zárukou a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. rozhodol, že väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

Následne špecializovaný trestný súd uznesením z 1. mája 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj žiadosti o nahradenie väzby obvineného inými navrhovanými procesnými inštitútmi a zároveň zamietol aj návrh prokurátora na zmenu dôvodov väzby. Proti tomuto uzneseniu podali sťažnosti obvinený aj prokurátor, o ktorých rozhodol najvyšší súd uznesením z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa výroku uvedeného pod bodom VI. napadnutého uznesenia (t. j. vo výroku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh prokurátora na zmenu dôvodov väzby u obvineného) a podľa § 79 ods. 2 Tr. por. sám zmenil dôvody väzby tak, že ich rozšíril aj o dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. a obvineného ponechal vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. Najvyšší súd zároveň podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol sťažnosť obvineného.

Obvinený písomnou žiadosťou zo 17. júna 2021 (druhou v poradí) podanou prostredníctvom obhajcu JUDr. Ondreja Urbana, MBA, doručenou na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR 17. júna 2021, opätovne požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Dôvody predmetnej žiadosti sú uvedené v napadnutom uznesení špecializovaného trestného súdu.

Žiadosti obvineného dozorujúci prokurátor nevyhoviel a predložil ju prvostupňovému súdu na rozhodnutie spolu s vyšetrovacím spisom 23. júna 2021 s tým, že navrhol podľa § 79 ods. 3 Tr. por. tejto nevyhovieť s poukazom na skutočnosti, ktoré sú taktiež bližšie špecifikované v napadnutom uznesení špecializovaného trestného súdu.

O žiadosti obvineného rozhodol sudca pre prípravné konanie prvostupňového súdu na základe jeho výsluchu, ktorý sa uskutočnil na prvostupňovom súde 1. júla 2021 od 09.00 do 12.45 hod. za prítomnosti prokurátora, obvineného a obhajcov, pričom obsah tohto úkonu je popísaný v napadnutom uznesení, ktorým prvostupňový súd zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a väzbu nenahradil prevzatím záruky dôveryhodnou osobou za ďalšie správanie obvineného, písomným sľubom, peňažnou zárukou ako ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Dospel pritom k záveru, že obvinený je naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov uvedených v príslušných uzneseniach o vznesení obvinenia a ani ďalšie procesné úkony nič nezmenili na záveroch o dôvodnosti väzobného stíhania, ani na samotných väzobných dôvodoch, či možnostiach nahradiť väzbu príslušnými procesnými inštitútmi.

Z vyššie uvedeného prehľadu procesných úkonov je zrejmé, že o väzbe menovaného bolo doposiaľ rozhodované plynulo, urýchlene a bez zbytočných prieťahov (či už objektívneho alebo subjektívneho charakteru).

Najvyšší súd ako súd sťažnostný v tomto konaní posudzoval otázku, či záver obsiahnutý v napadnutom rozhodnutí bol z hľadiska aplikovaných zákonných ustanovení správny, pričom dospel k záveru, že prvostupňový súd postupoval správne, keď žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu nevyhovel a väzbu nenahradil prevzatím záruky dôveryhodnou osobou za ďalšie správanie obvineného, písomným sľubom, peňažnou zárukou a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na tieto poukazuje a s ohľadom na to, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvoria z významového hľadiska jeden celok, nebude ich už jednotlivo opakovať (I. ÚS 336/2016, III. ÚS 447/2016). Najvyšší súd zároveň uvádza, že hoci napadnuté rozhodnutie môže z hľadiska jeho rozsahu pôsobiť stručne, z vecného hľadiska obsahuje všetky podstatné okolnosti a dôvody, na základe ktorých dospel sudca pre prípravné konanie k v ňom prezentovaným záverom. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd vyhodnotil námietku obvineného ohľadom arbitrárnosti, či neodôvodnenosti rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie za neodôvodnenú.

Po zistení, že boli splnené formálno-procesné podmienky pre ďalšie konanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, najvyšší súd skúmal, či je vo vzťahu k materiálnym dôvodom väzby v zmysle § 79 ods. 2, ods. 3 Tr. por. trestné stíhanie vedené dôvodne a opodstatnene a zároveň skúmal existenciu dôvodov väzby - dôvodnosti hrozby, že obvinený bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie [§ 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.], prípadne či ďalej hrozí obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil [§ 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.].

Najvyšší súd z pohľadu materiálnych podmienok väzby po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu, pri rešpektovaní prezumpcie neviny obvineného, reflektujúc na aktuálny stav dokazovania a zohľadniac všetky skutkové okolnosti, ktoré boli do času jeho rozhodovania zistené, konštatuje, že doposiaľ zabezpečené dôkazy a skutočnosti z nich vyplývajúce aj naďalej nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, pričom je nepochybné, že majú znaky trestných činov a existuje dôvodné podozrenie, že ich spáchal práve obvinený Ing. H. D., PhD. Najvyšší súd zároveň uvádza, že hoci od posledného rozhodovania o väzbe (uznesenie najvyššieho súdu z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021) došlo k zmene dôkaznej situácie, ktorú je, ako už bolo zdôraznené, bezpochyby potrebné náležitým spôsobom zohľadniť a ktorá viedla k nepatrnému oslabeniu dôvodnosti podozrenia vo vzťahu k časti konania obvineného (vydanie pokynu na ukončenie používania informačno-technického prostriedku), toto oslabenie však nie je takej intenzity, aby nebolo možné naďalej konštatovať existenciu dôvodného podozrenia v rozsahu potrebnom pre prijatie záveru o splnení jednej z materiálnych podmienok väzby.

Prezentovaný záver ohľadom dôvodnosti trestného stíhania obvineného vo vzťahu k skutku 1) vyplýva predovšetkým z opakovane uskutočnených výpovedí svedkov JUDr. R. R. a JUDr. F. G., ktoré sa v podstatných rysoch zhodujú a dopĺňajú a z obsahu ktorých jednoznačne vyplýva, že obvinený Ing. H. D., PhD. mal od spoluobvineného JUDr. Q. L. prostredníctvom svedkov JUDr. F. G. a JUDr. R. R. prijať finančnú hotovosť za to, aby Slovenská informačná služba nerealizovala spravodajské rozpracovávanie a zhromažďovanie dôkazov voči osobe JUDr. Q. L..

Pokiaľ ide o odôvodnenosť záveru, že obvinený sa mal v prejednávanej veci dopustiť skutku 2), táto vyplýva predovšetkým z opakovaných výpovedí svedka Ing. G. L., pričom skutočnosti, o ktorých menovaný svedok vypovedal, sú podporené taktiež výpoveďami svedkov Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L., z obsahu ktorých vo vzájomnej súvzťažnosti vyplýva, že obvinený mal svedkovi Ing. G. L. poskytnúť finančnú hotovosť za to, že menovaný svedok mal pôsobiť na svojich kolegov, ktorí rozpracovávali prípad spol. ROKO, a. s., s cieľom, aby nateraz do realizačného návrhu k začatiu trestného stíhania neuvádzali spol. STRABAG Pozemné a inžinierske stavitelstvo, s. r. o.

Konštatácia dôvodnosti podozrenia, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, nepredstavuje záver o definitívnej vine obvineného a na vyslovenie existencie takejto dôvodnosti postačuje oveľa menšia miera intenzity presvedčenia sudcu o tom, že činí kroky voči osobe evidentne konajúcej v rozpore so zákonom. Stačí „podozrenie“, ktoré je podložené vykonanými dôkazmi evidentne majúcimi relevanciu a dôkazmi, ktorých vierohodnosť síce ešte nie je definitívne uzavretá, ale zatiaľ nie je napadnuteľná.

Obvinený sa k spáchaniu trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, nepriznal a vo všeobecnosti napáda obsah výpovedí tzv. kajúcnikov, ktoré považuje za nedôveryhodné. Na tomto mieste odôvodnenia považuje najvyšší súd za vhodné sa opätovne stručne vyjadriť k problematike hodnotenia vierohodnosti tzv. kajúcnikov, teda osôb, ktoré svoju vinu priznávajú a rozhodli sa svedčiť aj o účasti ďalších osôb na protiprávnej činnosti. V predmetnom kontexte najvyšší súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu zo 17. mája 2021, sp. zn. 2TdoV 11/2017, v ktorom bolo konštatované:

„Postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou týchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (rozhodnutie ústavného súdu z 8. novembra 2016, sp. zn. III. ÚS 758/2006, uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 53/2006).

Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí pripustil použiteľnosť tzv. odklonov ako zákonných inštitútov v trestnom konaní, avšak za prísneho posúdenia obsahu výpovede spolupracujúcej osoby. „Zo znenia samotnej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, u ktorej je jej objasňovanie, takpovediac zvonku, veľmi sťažené, v niektorých prípadoch takmer nemožné ..., stanovil ako legitímny cieľ záujem spoločnosti na vyšetrení takejto trestnej činnosti, pričom tento povýšil nad záujem potrestať jedného z jej „menej aktívnych“ aktérov, ktorý orgánom činným v trestnom konaní poskytne pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESĽP v

tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie ESĽP vo veci Atanasov proti Bulharsku, z 3.3.2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (pozri napr. rozhodnutie ESĽP vo veciach Cornelis proti Holandsku, z 25.5.2004, č. 994/03; Lorseé proti Holandsku, z 27.1.2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku, z 27.1.2004, č. 54445/00). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí" (uznesenie ústavného súdu z 8. novembra 2006, sp. zn. III. ÚS 758/2016).

„Použitie výpovedí svedkov výmenou za ich imunitu alebo iné výhody predstavuje dôležitý nástroj vnútroštátnych orgánov na boj proti závažnej trestnej činnosti, avšak je nutné brať na zreteľ, že môže spochybníť spravodlivosť konania proti obvinenému, pretože takáto výpoveď je zo svojej povahy manipulovateľná a môže byť urobená výlučne výmenou za ponúkané výhody, alebo ako akt osobnej pomsty. Podľa ESĽP preto nemožno podceňovať niekedy nejednoznačnú povahu takejto výpovede a riziko toho, že obvinený by mohol byť súdený na základe neoverených obvinení, ktoré nie sú nevyhnutne nezaujaté (m. m. Habran a Dalem, č. 43000/11 a 49380/11, ods. 94 - 96, 17. 1. 2017, ods. 100). Európsky súd pre ľudské práva však doplnil, že použitie takejto výpovede samo osebe neznamená, že konanie ako celok treba považovať za nespravodlivé. Otázku požitia výpovede spolupracujúceho svedka je pritom potrebné posúdiť v rámci okolností daného prípadu s dôrazom na to, či konanie ako celok bolo spravodlivé" (nález ústavného súdu z 23. marca 2021, I. ÚS 292/2020).

Z uvedeného vyplýva, že Trestný poriadok umožňuje spolupracujúcu osobu, ktorá získala legálny benefit v podobe nepostihnutia, resp. miernejšieho postihnutia za svoju trestnú činnosť, v trestnom konaní vypočúť a následne jej výpoveď použiť ako zákonný dôkaz, však v zmysle rozhodnutí ESĽP je vždy potrebné dôsledné posúdenie takejto výpovede.

ESĽP v rozhodnutí vo veci Adamčo proti Slovenskej republike z 12. novembra 2019, č. 45084/14 navyše poukázal na potrebu skúmania výhod poskytnutých kajúcnikovi nielen v danom konaní, ale prípadne aj v iných trestných konaniach, aby bola zaručená celková spravodlivosť konania. ESĽP pričom vychádzal zo skoršieho rozhodnutia, v ktorom konštatoval, že „intenzita prieskumu vyžadovaného vo vzťahu k dôkazu poskytnutého komplicom je priamo úmerná významu výhody, ktorú tento komplic získa výmenou za dôkaz, ktorý poskytne" (rozhodnutie ESĽP vo veci Erdem proti Nemecku z 9. decembra 1999, č. 38321/97)."

Je nespochybniteľné, že hodnoteniu vierohodnosti výpovede tzv. kajúcnikov je s určitosťou potrebné venovať osobitú obozretnosť s dôrazom na kritickú previerku, najmä pokiaľ predstavuje jediný alebo rozhodujúci dôkaz, na ktorom je založené odsúdenie obvineného. Čo je však dôležité zdôrazniť, je tá skutočnosť, že konečné, definitívne hodnotenie dôveryhodnosti výpovede takejto osoby je vyhradené štádiu rozhodovania o vine a treste (v prípade, ak trestné konanie do tohto štádia dospeje), nie rozhodovaniu o väzbe.

V aktuálnom štádiu trestného konania, v rámci ktorého sa rozhoduje o dočasnom zaistení obvinenej osoby na účely prebiehajúceho trestného konania, musí byť aj výpoveď kajúcnika hodnotená a posudzovaná ako každý iný dôkaz v miere potrebnej na rozhodnutie o väzbe. Absolútna negácia informácií poskytnutých kajúcnikom, resp. kajúcnikmi už v čase rozhodovania o väzbe by automaticky vylučovala nielen možnosť rozhodnúť o väzbe, ale aj možnosť vzniesť obvinenie podozrivej osobe (k uvedenému pozri bližšie uznesenie najvyššieho súdu z 1. júna 2021, sp. zn. 1 Tost 14/2021).

Opierajúc sa o vyššie prezentované závery najvyšší súd konštatuje, že nateraz zistené skutočnosti nezakladajú dôvodné pochybnosti o vierohodnosti menovaných svedkov. Ako už bolo uvedené, všetci z nich vypovedajú v podstatných a rozhodných rysoch zhodne, konzistentne a zatiaľ nič nenasvedčuje tomu, že by malo ísť o akési akty pomsty či inak malígnu motiváciu klamať. Samozrejme, všetky svedkami uvádzané skutočnosti budú ešte predmetom ďalšieho dokazovania eventuálne aj v rámci bezprostredného a ústneho konania na súde, ak vo veci dôjde k podaniu obžaloby.

Vo vzťahu k obvineným namietanej nezákonnosti výsluchov vyššie špecifikovaných osôb z dôvodu, že vypočutí svedkovia, rovnako ako ani samotný obvinený neboli zbavení povinnosti mlčanlivosti, najvyšší súd uvádza, že dotknutí svedkovia v predmetnej veci vypovedajú o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že obvinený sa mal dopustiť trestnej činnosti ako verejný činiteľ, pričom podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, utajovanou skutočnosťou nemôže byť informácia o trestnej činnosti verejných činiteľov. Nezbaavenie povinnosti mlčanlivosti vypočúvaných osôb nemá preto podľa názoru najvyššieho súdu vplyv na ich zákonnosť.

Najvyšší súd považuje za nadbytočné na tomto mieste opätovne citovať príslušné relevantné časti výpovedí, ktoré boli uvedené jednak v uznesení o vznesení obvinenia ako aj v predchádzajúcich vo veci vydaných rozhodnutiach špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu. V súvislosti s obsahom jednotlivých výpovedí však opätovne zdôrazňuje, že tieto vzájomne korešpondujú a podporujú sa, logicky na seba nadväzujú, pričom uvedený záver nie je podľa názoru najvyššieho súdu spôsobilá spochybniť ani existencia menších nezrovnalostí vo výpovediach týkajúcich sa nominálnej hodnoty bankoviek, ich použitia, resp. pôvodu a spôsobu ich odovzdania.

Najvyšší súd v predmetnom kontexte poukazuje na argumentáciu obsiahnutú v uznesení najvyššieho súdu z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, s ktorou sa v plnom rozsahu stotožňuje, v rámci ktorej najvyšší súd konštatoval „Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti konštatoval záver o nepreukázaní dôvodnosti jeho trestného stíhania, poukazujúc na rozpory vo výpovediach svedkov JUDr. F. G. a JUDr. R. R., k tomu je potrebné uviesť, že obvinený nepoukázal na žiadne konkrétne rozpory tak zásadného významu, ktoré by spôsobili na prvý pohľad zrejmu nedôveryhodnosť výpovedí uvedených svedkov, a tak ich nespôsobilosť presvedčiť objektívneho nezaujatého pozorovateľa, že sa obvinený mohol stínaného skutku 1) dopustiť, teda ich nepoužitelnosť pre potreby rozhodovania o väzbe. Obaja svedkovia tak, ako to už bolo vyššie naznačené, vypovedali v podstatných rysoch v zásade zhodne v otázkach podstatných pre ustálenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie a v podstate tak, ako sa kladie obvinenému za vinu ... Obdobne tak ani obvineným tvrdené rozpory vo výpovedi svedka JUDr. R. R. týkajúce sa použitia finančných prostriedkov, ktoré mal prevziať od

svedka JUDr. F. G., pôvodu vydaných bankoviek ako aj ich nominálnej hodnoty, či ich prepočítavania nepredstavujú, podľa názoru najvyššieho súdu, rozpory tak zásadného významu, keďže sa netýkajú vyššie naznačenej zásadnej dejovej línie priebehu skutku, že by mali spôsobovať na prvý pohľad zjavnú nedôveryhodnosť výpovedí uvedeného svedka, a tým ich nepoužiteľnosť pre účely rozhodovania o väzbe. Napokon, ako to už bolo opakovane uvedené, súd pri rozhodovaní o väzbe nehodnotí vykonané dôkazy a ani výpovede svedkov s konečnou platnosťou, ale „len“ z tohto pohľadu, či sú spôsobilé presvedčiť objektívneho nezaujatého pozorovateľa o tom, že sa obvinený mohol stíhaného skutku 1) dopustiť“.

Najvyšší súd naproti tomu upriamil osobitú pozornosť prevereniu skutočnosti, či od posledne vydaného rozhodnutia o väzbe obvineného Ing. H. D., PhD. nastal na základe výsledkov vykonaného dokazovania vo veci taký posun, ktorý by odôvodňoval záver o zoslabení dôvodnosti podozrenia voči obvinenému v takej miere, že by bolo možné vysloviť, že obvinený naďalej nemôže byť dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie.

Existencia pretrvávajúcej dôvodnosti podozrenia z trestnej činnosti vo vzťahu k obvinenému tvorila aj základný pilier sťažnostnej argumentácie obvineného, ktorý v predmetnom kontexte konkrétne namietal, že špecializovaný trestný súd pri posudzovaní dôvodnosti podozrenia dostatočným spôsobom nezohľadnil aktuálnu dôkaznú situáciu ku dňu rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby.

Po dôkladnom preskúmaní spisového materiálu najvyšší súd dospel k záveru o neodôvodnenosti predmetnej námietky obvineného, pričom s prihliadnutím na dôkazy vykonané v prejednávanej veci v časovom horizonte od ostatného rozhodnutia o väzbe obvineného v zhode s názorom prvostupňového súdu konštatuje, že doplnenie dokazovania predovšetkým o výsluchy svedkov JUDr. N. M. z 15. júna 2021, Ing. D. N. z 29. júna 2021, Ing. C. T. z 29. júna 2021, Mgr. D. F. z 1. júna 2021, znalecký posudok z odvetvia daktyloskopie, listinný dôkaz v podobe Záverečnej správy riaditeľa SIS z 21. apríla 2021, neprinieslo do veci také nové zistenia, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť spoľahlivý záver, že trestné stíhanie obvineného nie je dostatočne podložené.

Najvyšší súd má za to, že závažné skutočnosti, ktoré vyplývajú prioritne z vyššie uvedených výpovedí svedkov JUDr. R. R., JUDr. F. G. a Ing. G. L., sú naďalej objektívne dostatočným podkladom na podozrenie z účasti obvineného na predmetnej trestnej činnosti tak, ako bola vymedzená v uznesení o vznesení obvinenia, pričom toto podozrenie v aktuálnom štádiu konania nebolo rozptýlené.

Hoci sa niektoré dôkazy zabezpečené od naposledy vydaného rozhodnutia o väzbe obvineného môžu subjektívne javiť ako také, ktoré sú v prospech obvineného (napriek tomu, že sa nimi prevažne nepotvrďuje, ale ani nevyvracia účasť obvineného na skutkoch, ako príklad možno uviesť výpoveď svedkov Ing. C. T. a Ing. D. N., na ktoré poukazuje obvinený v podanej sťažnosti), v kontexte s ostatnými dôkazmi, najmä spomenutými výpoveďami vyššie menovaných osôb (JUDr. R. R., JUDr. F. G. a Ing. G. L.), z ktorých vyplývajú závažné podozrenia, však pozíciu obvineného z hľadiska

konštatovania opodstatnenosti väzobného stíhania a možného prepustenia na slobodu nie sú spôsobilé posilniť.

V súvislosti s hodnotením skutočností, ktoré boli zistené pri výsluchu svedka JUDr. N. M. dospel najvyšší súd k obdobnému záveru, ako špecializovaný trestný súd, a to, že z výpovede menovaného svedka nevyplývala žiadna okolnosť, ktorá by vo výraznej miere spochybnila skutočnosti vyplývajúce z výpovedí svedkov JUDr. R. a JUDr. G.. Jedinou okolnosťou, ktorá bola do istej miery spochybnená, je ustálenie času konania sa stretnutia obvineného s JUDr. R. a JUDr. G., ktoré sa malo s prihliadnutím na dátum zaslania SMS správy obvineného JUDr. M., v ktorej ho informoval o stretnutí s „emisármi od Q. L.“, uskutočniť pred 6. júlom 2020 (čo je v rozpore s uznesením o vznesení obvinenia, kde sa uvádza, že k stretnutiu došlo začiatkom augusta 2020). Uvedená skutočnosť však v danom štádiu konania nie je nijakým spôsobom spôsobilá rozptýliť existenciu dôvodného podozrenia z účasti obvineného na trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu. Obdobný záver sa vzťahuje aj k výsledkom znaleckého skúmania, v rámci ktorého bolo preskúmaných dohromady 139 bankoviek, pričom bolo zistených 5 upotrebitelných a 4 čiastočne upotrebitelné daktyloskopické stopy. Vzhľadom na skutočnosť, že dotknuté bankovky boli uložené a odovzdané v obálke, najvyšší súd sa stotožňuje s názorom špecializovaného trestného súdu, že v takomto prípade nemožno dospieť k jednoznačnému záveru o tom, či určitá osoba bankovky držala, alebo nedržala, ak sa odtlačky prstov takejto osoby nepodarilo stotožniť.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s argumentáciou obvineného, že výpovede svedka Ing. C. T. z 29. júna 2021 a Ing. D. N. rovnako z 29. júna 2021 v celom rozsahu znehovali podozrenie, resp. motív, pre ktorý by sa mal obvinený dopustiť uvedeného skutku.

V predmetnom kontexte najvyšší súd v prvom rade zdôrazňuje, že výpovede svedkov, na ktoré obvinený poukazuje, nemožno vnímať izolovane, ale vo vzájomných súvislostiach s výsledkami doposiaľ zrealizovaného dokazovania, kedy najvyšší súd pripomína, že v súvislosti s posudzovaním dôvodnosti podozrenia obvineného zo spáchania skutku 2) nemožno opomíňať predovšetkým existenciu výpovedí Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L..

Mgr. Ing. G. R. vo svojej výpovedi zo 7. apríla 2021 uviedol, že „... medzi rečou mi G. L. povedal, že najskôr preverme tie dokumenty čo nám vydal Ing. T. a potom sa rozhodneme čo ďalej so spol. STRABAG. Vtedy som sa aj trochu pozastavil nad tým, že prečo to máme najskôr preverovať, ale bol vedúci. Mal tiež svojich informátorov, a preto sme do prvého realizačného návrhu spol. STRABAG nedali...“.

Pri výsluchu uskutočnenom 12. mája 2021 menovaný svedok na otázku vyšetrovateľa, či mu bol v súvislosti so spoločnosťou STRABAG odstúpený nejaký podnet na ďalšie vybavenie, napr. od nadriadených alebo inej spolupracujúcej súčasti uviedol, že „Áno, v súvislosti s touto spoločnosťou nám bol daný pokyn ísť vlastne, čo som v prechádzajúcej odpovedi povedal, ísť vyťažiť osobu C. T.. Tento pokyn bol od vtedajšieho nadriadeného G. L.. Vlastne, že ho máme ísť vyťažiť, že má

informáciu, že má podklady, ktoré poskytne a aj nám povie k tomu obchodnému vzťahu ROKO-STRABAG, a preto sme tam išli. Bolo to nejako na jeseň minulého roku".

V obdobnom duchu vypovedal aj Mgr. F. L., ktorý vo svojej výpovedi zo 7. apríla taktiež potvrdil, že informácia, že jedna spoločnosť chce spolupracovať (touto bola práve dotknutá spoločnosť STRABAG) bola poskytnutá zo strany Ing. L., ktorý prišiel s informáciou, že majú vyťažiť Ing. T., nakoľko údajne chce ísť spolupracovať. Svedok L. zároveň uviedol, že „V prípade spol. STRABAG sme boli p. T. vyťažiť, ale keď sme tam prišli, tak sa to nepodobalo, že by chcel spolupracovať, ale skôr sa vyviníť, začal hovoriť, že všetko čo prebehlo medzi spol. STRABAG a spol. ROKO sa reálne uskutočnilo a vie k tomu nám dať všetky podklady. Čo následne aj pripravil a boli sme ich aj prevziať...Táto spoločnosť nebola v prvom realizačnom návrhu, pretože sme zobrali tie doklady, ktoré bolo treba preveriť... ".

Najvyšší súd zohľadniac vyššie uvedené konštatuje, že skutočnosť, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že by došlo k vydaniu priameho pokynu, resp. explicitnému nátlaku zo strany Ing. L. na kolegov s cieľom zabezpečiť nezaradenie spoločnosti STRABAG do realizačného návrhu neznamena, že aktivity menovaného, spočívajúce v iniciatíve smerujúcej k vyťaženiu Ing. T., hoci nepriamo, nemohli smerovať práve k dosiahnutiu uvedeného cieľa, resp. boli uskutočnené práve za týmto účelom, keďže v dôsledku vyťaženia Ing. T. došlo z jeho strany k poskytnutiu podkladov, potreba spracovania ktorých zapríčinila, že spoločnosť STRABAG nebola zahrnutá v prvom realizačnom návrhu (navyše nemožno opomenúť tú skutočnosť, že Ing. L. inicioval vyťaženie Ing. T. s tým, že menovaný údajne prejavil vôľu spolupracovať, pričom uvedená skutočnosť však z výpovede Ing. T. nevyplýva, keďže tento vo svojej výpovedi nepotvrdil, že by vopred prejavil iniciatívu spolupracovať tak, ako to bolo pretlmočené zo strany Ing. L.).

Je potrebné podotknúť, že ani samotný svedok Ing. L. vo svojej výpovedi netvrdil, že by výslovne požiadal kolegov, aby spoločnosť STRABAG vynesli z realizačného návrhu, ale v podstate iba uviedol, že na dotknutých svedkov v tomto smere vplýval, aby spoločnosť STRABAG do realizačného návrhu nedávali, že to bude predmetom ďalšieho konania, keďže nemal kompetenciu o tomto rozhodnúť, pričom z vyjadrení dotknutých svedkov plynie, že to bol práve svedok Ing. G. L., ktorý prišiel s informáciou, že firma STRABAG má určité informácie, preto ich treba ísť vyťažiť.

Z uvedeného vyplýva, že dotknutý svedok postupoval zrejme podstatne sofistikovanejším spôsobom a nezaradenie dotknutej spoločnosti do realizačného návrhu mal v pláne doceliť cez neobvyklú požiadavku a s najväčšou pravdepodobnosťou predstieranú ochotu spoločnosti STRABAG spolupracovať (ktorá sa, podľa vyjadrenia svedka Mgr. F. L., ukázala ako nepravdivá). Najvyšší súd zastáva názor, že uvedené skutočnosti sú v kontexte s tvrdeniami svedka Ing. G. L. spôsobilé presvedčiť nezávislého objektívneho pozorovateľa, že obvinený sa skutku 2) mohol dopustiť, pričom uvedený záver nie sú spôsobilé spochybniť ani skutočnosti vyplývajúce z výpovedí svedkov Ing. C. T. a Ing. D. N..

Najvyšší súd považuje za nevyhnutné na dôvažok poukázať na tú skutočnosť, že z výpovede Ing. D. N. vyplýva, že tento sa podieľal na vypracovaní iného realizačného návrhu ako Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F.

L.. Svedok Ing. N. konkrétne uviedol, že: „Pán R. asi pracoval na skrátení dane ROKO na výstupe, čiže skrátene optimalizačných obchodných spoločností". Podľa názoru svedka Ing. N. pracovníci Mgr. Ing. Benko a Mgr. L. vykonávali preverovanie k spoločnosti ROKO, nakoľko menovaný svedok si s nimi vymieňal informácie k spoločnosti ROKO, príp. ZEDAS a XEDAS. Ing. N. zároveň uviedol, že následné spoločnosti, ktoré fakturovali na vstupe do svojej účtovnej evidencie spoločnosť ROKO ho v danej chvíli nezaujímali, nakoľko nedisponoval účtovnou evidenciou.

Na otázku vyšetrovateľa, či vie uviesť, akým spôsobom bolo operatívne preverovanie uskutočnené Mgr. Ing. R. a Mgr. L. ukončené, svedok Ing. N. odpovedal: „Toto ja netuším. Pokúsim sa to vysvetliť. Mojou úlohou bolo spracovanie realizačného návrhu na spoločnosť ROKO, nakoľko som disponoval s listinnými podkladmi, z ktorých vyplynulo páchanie trestnej činnosti danou spoločnosťou. Iné skutočnosti k tomu neviem uviesť, kto iný na tom pracoval, v akom rozsahu a s akým výsledkom. Všetko by mal vedieť G. L., nakoľko nám bol vedúcim oddelenia a mal vedomosť, kto na čom pracuje".

Z výpovedí vyššie menovaných svedkov je zrejmé, že v danej veci boli vypracované dva realizačné návrhy, pričom svedkovia Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L. sa v rozhodujúcom čase podieľali práve na spracovaní realizačného návrhu, ktorý mohol potenciálne zahŕňať aj spoločnosť STRABAG. Z uvedeného dôvodu sa z hľadiska posudzovania eventuálneho vplyvu zo strany Ing. L. javia ako relevantné práve výpovede svedkov Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L..

Vo vzťahu k výpovediam svedkov D. R. z 9. júla 2021 a D. I. z 20. júla 2021, na ktoré sa obvinený v doplnení odôvodnenia podanej sťažnosti odvoláva, ako aj Záverečnej správe komisie riaditeľa Slovenskej informačnej služby zo dňa 21. apríla 2021, tvoriacej obsah utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, s ktorou sa najvyšší súd oboznámil, najvyšší súd konštatuje, že hoci skutočnosti z označených dôkazných prostriedkov vyplývajúce majú za následok mierne oslabenie dôvodnosti podozrenia vo vzťahu k časti konania obvineného (vydanie pokynu zo strany obvineného na ukončenie používania informačno-technického prostriedku), toto oslabenie však nie je v aktuálnom štádiu konania s prihliadnutím na výsledky doposiaľ zrealizovaného dokazovania spôsobilé zvrátiť záver o pretrvávajúcej dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti obvineným v rozsahu potrebnom pre konštatovanie splnenia jednej z materiálnych podmienok väzby.

Najvyšší súd však zároveň akcentuje (zohľadniac svoj v rozhodovacej praxi už notoricky známy záver, že definitívne zhodnotenie dôkazov bude takpovediac „v rukách" súdov, ktoré budú rozhodovať v prípade eventuálneho podania obžaloby vo veci samej), že bude úlohou orgánov činných v trestnom konaní v rámci ďalšieho dokazovania preukázať, či zo strany obvineného skutočne došlo k vydaniu pokynu, aby informačno-technický prostriedok nasadený na ďalší zistený telefonický kontakt údajne využívaný JUDr. Q. L., nebol používaný. V prípade, ak sa uvedenú skutočnosť nepodarí preukázať, bude potrebné primerane pozmeniť skutkovú vetu, rovnako ako aj upraviť právnu kvalifikáciu skutku.

Najvyšší súd opakuje a zdôrazňuje, že v tomto štádiu trestného konania postačuje samotné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, pričom hodnotenie stupňa podozrenia by malo byť priamo

úmerné všetkým okolnostiam i stavu konania. Dôvodnosť podozrenia predpokladá existenciu faktorov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že by konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom takáto dôvodnosť závisí vždy od súhrnu všetkých okolností konkrétneho prípadu (III. ÚS 447/2016).

Inými slovami povedané, v prípade zisťovania dôvodnosti podozrenia o spáchaní trestnej činnosti nemusí byť v štádiu prípravného konania preukázaná vina bez dôvodných pochybností, ako je to nevyhnutné na uznanie viny v prípade dokazovania vykonaného v súdnom konaní a sťažnostný súd musí konštatovať, že ohľadom skutkov, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, doteraz vykonané dôkazy umožňujú urobiť predbežný záver, že sú dôvody na podozrenie, že prejednávany skutok sa stal, napĺňa znaky trestného činu a že ho spáchal obvinený (formulácia predvetia § 71 ods. 1 Tr. por.).

Rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine obvineného a súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obvineného a jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. por., ale súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe, resp. existencia dôvodného podozrenia zo spáchania činu je nielen dostačujúca, ale priamo určujúca a limitujúca, keďže rozhodnutím o väzbe nemožno vysloviť vinu (k tomu primerane II. ÚS 115/2016, II. ÚS 626/2016, I. ÚS 417/2018).

Najvyšší súd, limitovaný zásadou prezumpcie neviny ako aj skutočnosťou, že v konaní a rozhodovaní o väzbe nejde o rozhodnutie o vine (resp. nevine) konštatuje, že na základe výsledkov doposiaľ zrealizovaného dokazovania vo vzťahu k existencii dôvodného podozrenia v súčasnom štádiu trestného konania musí prijať záver o naplnení jednej z materiálnych podmienok pre ponechanie obvineného vo väzbe.

Najvyšší súd zároveň dodáva, že v súhrne má za to, že dôvodnosť podozrenia v danom prípade plne postačuje aj štandardom plynúcim z rozhodovacej činnosti ESĽP, ktorá pre dôvodnosť podozrenia vyžaduje určité množstvo faktov alebo informácií umožňujúcich objektívnemu pozorovateľovi urobiť si záver o tom, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie, mohla spáchať trestný čin (viď *Cambell a Hartley v Veľká Británia*). Aplikujúc tento tzv. „test objektívneho pozorovateľa“ dospel aj najvyšší súd k záveru, že v trestnej veci obvineného sú vyššie vymedzené podmienky v úplnosti splnené.

Vo vzťahu k námietke obvineného, že závery najvyššieho súdu vyjadrené v uznesení z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, neboli ku dňu rozhodovania špecializovaného trestného súdu o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby už aktuálne, preto odôvodnenie zamietnutia žiadosti obvineného prostredníctvom týchto záverov nemôže obstať v teste zákonnosti a ústavnosti, najvyšší súd uvádza, že s prihliadnutím na obsah napadnutého uznesenia je potrebné konštatovať, že špecializovaný trestný súd v jeho odôvodnení odkázal na príslušné časti uznesenia najvyššieho súdu z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, v rozsahu reakcií na sťažnostnú argumentáciu obvineného, ktorá bola v zásade totožná s tou, ktorú uplatnil v rámci predchádzajúceho sťažnostného konania nasledujúceho po rozhodnutí špecializovaného trestného súdu o zamietnutí jeho v poradí prvej žiadosti o

prepustenie z väzby na slobodu, od ktorého, ako je z spisového materiálu zrejmé, uplynulo necelých tridsať dní (o prvej žiadosti obvineného o prepustenie z väzby špecializovaný trestný súd rozhodol uznesením z 1. mája 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, pričom druhá žiadosť obvineného o prepustenie z väzby bola podaná 17. júna 2021). Pokiaľ ide o zvyšnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v rámci tejto špecializovaný súd reflektoval práve na aktuálnu dôkaznú situáciu a skutkové závery z nej vyplývajúce.

Z uvedeného dôvodu sa nemožno stotožniť s argumentáciou obvineného, že odôvodnenie zamietnutia žiadosti obvineného cez skutkové a právne závery najvyššieho súdu v rozsahu, v akom bolo realizované špecializovaným trestným súdom v danom prípade nemôže obstáť v teste zákonnosti a ústavnosti. Práve naopak, najvyšší súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd zohľadnil zmeny, ktoré medzičasom v prejednávanej veci nastali (predovšetkým pokiaľ ide o zohľadnenie výsledkov vykonaného dokazovania) a na tieto hoci stručným, avšak dostatočným spôsobom reagoval.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že väzba je zaisťovacím inštitútom, slúžiacim k tomu, aby sa dosiahol účel trestného konania. Rozhodovanie o nej je vždy smerované len do roviny pravdepodobnosti, nie absolútnej istoty ohľadom následkov, ktoré by v prípade prepustenia konkrétnej osoby na slobodu mohli nastať, za súčasného zistenia, že doposiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že daný trestný čin spáchal práve obvinený.

Najvyšší súd považuje na tomto mieste za dôležité zdôrazniť, že v zmysle záverov vyplývajúcich z ustálenej súdnej praxe pri rozhodovaní o väzbe môže súd riziko konania predpokladaného v jednotlivých písmenách § 71 ods. 1 Tr. por. len odhadovať, resp. prognózovať, a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany obvineného už k takému konaniu došlo, inak by väzba strácala preventívny a zabezpečovací charakter (k tomu II. ÚS 67/2013). Platí teda, že v prípade dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por. stačí zistenie existencie dôvodnej obavy vo význame podozrenia zo skutočností uvedených v jednotlivých písmenách tohto ustanovenia na rozdiel od dôvodu väzby podľa § 71 ods. 3 Tr. por., kedy sa už vyžaduje reálne uskutočnenie niektorého z tam uvedených konaní obvineným vo význame preukázania dokonaného konania obvineného (k tomu primerane R 39/2004, R 12/2006).

Ohľadom zisťovania existencie väzobného dôvodu (v prejednávanej veci obvineného konkrétne existencia dvoch väzobných dôvodov) najvyšší súd uvádza, že v prípade obvineného bola špecializovaným trestným súdom správne zistená pretrvávajúca dôvodná obava, že obvinený bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. O opodstatnenosti záveru o pretrvávajúcej existencii dôvodov tzv. kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. svedčia podľa názoru najvyššieho súdu naďalej skutočnosti vyplývajúce z opakovanej výpovede svedka JUDr. R. R., ktorý uviedol, že obvinený sa mal po zadržení JUDr. F. G. menovaného svedka dopytovať, či pri prebratí peňazí bola účastná aj nejaká iná osoba okrem JUDr. R. a JUDr. G. a následne po zápornej odpovedi mal obvinený svedkovi povedať „.....ty to

nikdy nepotvrdíš (prevzatie peňazí) a ja to popriem tiež, takže k ničomu nedošlo...", resp. sa mal vyjadriť v zmysle, že „.... peniaze si zobral ty, ty to poprieš a bude len tvrdenie G. proti tvojmu". Z výpovede svedka JUDr. R. R. taktiež vyplýva, že obvinený mal svedkovi Ing. G. L. povedať, že „....najväčšia blbosť, čo by mohol spraviť, je priznať sa".

V predmetnom kontexte sa žiada poukázať taktiež na úradný záznam Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 23. februára 2021, rovnako ako aj výpoveď svedka JUDr. F. G., z ktorých zhodne vyplýva, že obvinený mal dotknutého svedka opakovane kontaktovať a okrem iného mu mal povedať aj to, že disponuje informáciami, že je (obvinený) „predmetom záujmu" NAKA.

Ako už bolo zmieňované, hoci pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko konania zakladajúceho väzobný dôvod len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo, keďže akceptácia takéhoto názoru by zbavovala väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru (primerane už spomínané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016), doposiaľ zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že v danom prípade nemožno hovoriť iba o potenciálnej hrozbe kolúzných aktivít zo strany obvineného, ale ako to vyplýva prioritne z výpovede svedka JUDr. R. R. (ktorá je podporovaná aj skutočnosťami vyplývajúcimi z výpovede JUDr. G., resp. úradného záznamu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 23. februára 2021), konanie smerujúce k mareniu skutočností závažných pre trestné stíhanie zo strany obvineného už bolo zrealizované (a to konkrétne vo vzťahu k svedkom, ktorí obvineného zo spáchania stíhanej trestnej činnosti usvedčujú - JUDr. R. R., Ing. G. L.).

Vyššie špecifikované vyjadrenia a zistenia sú podľa názoru najvyššieho súdu tými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré bezpochyby zakladajú dôvody tzv. kolúznej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., nakoľko z ich obsahu je evidentné, že obvinený usmerňoval svedkov, akým spôsobom majú títo vypovedať, pričom je dôležité zároveň zdôrazniť, že výpovede uskutočnené v zmysle inštruktáže obvineného by bezpochyby predstavovali dôkazy vyznievajúce v jeho prospech.

Najvyšší súd má za to, že dôvod kolúznej väzby u obvineného je daný taktiež v podobe obavy, že s ohľadom na jeho predchádzajúce pôsobenie- profesionálnu minulosť, prostredie, v ktorom svoj vplyv využíval, existujúce a ďalšie možné (aj nepreukázané) kontakty a prepojenia v rámci Slovenskej informačnej služby a Policajného zboru SR, modus operandi i ďalšie skutočnosti, by mohlo dôjsť k jeho (ďalšiemu) nežiaducemu kolúznemu správaniu, rovnako ako aj k naplneniu preventívnych dôvodov väzby.

Existencia obavy z možného kolúzneho správania sa obvineného je okrem vyššie uvedených skutočností svedčiacich o už uskutočnenom pôsobení obvineného na konkrétnych svedkov, umocnená aj tým faktom, že z doposiaľ zistených skutočností vyplýva podozrenie, že obvinený sa ani v minulosti nezdráhal participovať na ovplyvňovaní riadneho výkonu činnosti štátnych orgánov s cieľom dosiahnuť želaný výsledok v prospech cudzích osôb (podozrenie z intervencie obvineného vo

vzťahu k ukončeniu spravodajského rozpracovávaného JUDr. Q. L. zo strany Slovenskej informačnej služby ako aj z intervencie v prospech spoločnosti STRABAG, Pozemné a inžinierske stavebníctvo, s. r. o., aby táto bola vynechaná z realizačného návrhu v súvislosti s preverovaním daňovej trestnej činnosti zo strany NAKA P PZ). Na základe uvedeného možno dôvodne predpokladať, že osobná motivácia docieľať ukončenie trestného stíhania v prospech vlastnej osoby môže podnietiť obvineného ku kolúznemu konaniu, v rámci ktorého by mohol zneužiť širokú sieť vybudovaných kontaktov a prostredníctvom týchto ovplyvniť, resp. nežiadúcim spôsobom zasiahnuť do procesu objasňovania skutočností dôležitých pre dané trestné stíhanie.

Vyššie uvedené skutočnosti vo vzájomnej súvislosti podľa názoru najvyššieho súdu jednoznačne potvrdzujú dôvodnosť obavy z kolúzných aktivít obvineného, pričom na prezentovanom závere nemení nič ani skutočnosť, že vo veci už bolo vykonané množstvo dôležitých procesných úkonov, predovšetkým už boli vypočutí svedkovia, ktorí vypovedali ku skutkom, ktoré sa obvinenému kladú za vinu v uznesení o vznesení obvinenia. Najvyšší súd upozorňuje, že ťažisko dokazovania sa v trestnom konaní uskutočňuje pred súdom na hlavnom pojednávaní (v prípade, že prejednávacia trestná vec do takéhoto štádia dospeje) a nie pred orgánmi činnými v trestnom konaní, pretože výlučne súd je oprávnený rozhodnúť o vine, resp. nevine obvineného. Uvedená skutočnosť umocňuje riziko, že obvinený by kolúznymi konaniami, z ktorého je dôvodne podozrivý a ktorého sa už mal údajne aj dopustiť, mohol dosiahnuť zvrátenie dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu v takom rozsahu, že ani procesné prostriedky určené na odstránenie rozporov medzi jednotlivými dôkazmi by k reálnemu objasneniu veci v dôsledku kolúzneho správania obvineného neprispeli. Z tohto dôvodu nemožno v danej situácii považovať existenciu potreby vypočutia ďalších svedkov, či vykonania ďalších vyšetrovacích úkonov za jednu z kardinálnych podmienok pre ďalšie trvanie väzby.

Vo vzťahu k pretrvávajúcej existencii dôvodov tzv. preventívnej väzby najvyšší súd uvádza, že podstatným z hľadiska posudzovania dôvodnosti obavy z pokračovania v trestnej činnosti obvineného je samotný charakter údajne páchanej trestnej činnosti (obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania dvoch skutkov korupčného charakteru), ktorý napovedá, že v prípade obvineného nemožno hovoriť o ojedinelom vybočení z inak riadneho spôsobu života.

Najvyšší súd v tejto súvislosti, obdobne ako špecializovaný trestný súd, odkazuje na právne úvahy ohľadom existencie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., obsiahnuté v uznesení najvyššieho súdu z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a v zmysle ktorých „Už samotná skutočnosť, že sa mal dopustiť dvoch skutkov (nie jedného) obdobného charakteru, nasvedčuje určitým sklonom k páchaniu takejto trestnej činnosti, pričom tento záver umocňuje skutočnosť, že podľa opakovaného vyjadrenia svedka JUDr. R. R., sa obvinený mal v súvislosti s informáciou, že JUDr. Q. L. je ochotný sa finančne odmeniť, pokiaľ ho nebude SIS rozpracovávať, vyjadriť v tom zmysle, že ak JUDr. Q. L. „vie, čo sa patrí“, tak si nemusia veľmi „potiť tričko“, čo nasvedčuje tomu, že obvinený mal korupčné správanie, teda poskytovanie úplatku, považovať nielen za bežné tolerovateľné správanie, ale dokonca za prejav slušnosti. Takéto jeho prejavy nasvedčujú jeho vyššej tolerancii voči protiprávnemu konaniu a pokrivenému hodnotovému systému.

Skutočnosť, že v prvom prípade [skutok 1]) mal obvinený úplatok prijať a v druhom prípade [skutok 2]) úplatok poskytnúť, súd prvého stupňa vyhodnotil skôr v prospech obvineného, avšak podľa názoru najvyššieho súdu ide o nelogický záver, pretože takéto správanie naznačuje, že obvinený nemal mať problém konať korupčne rôznym spôsobom (nielen konať v podstate do určitej miery pasívne - nechať sa uplatiť, ale aj aktívne, teda úplatok poskytnúť), čo taktiež nasvedčuje jeho vyššej tolerancii k takémuto protiprávnemu konaniu. Tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne predstavujú tie konkrétne skutočnosti, ktoré obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti obvineným vyvolávajú, a to napriek tomu, že obvinený doposiaľ nebol súdne trestaný a už nie je riaditeľom SIS, keďže poskytnutie úplatku sa nemusí viazať na žiadnu funkciu".

Skutočnosť, že špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorým rozhodol o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, odkázal vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby na argumentáciu obsiahnutú v uznesení najvyššieho súdu z 25. mája 2021, sp. zn. 4 Tost 23/2021, považuje najvyšší súd za akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia, nakoľko v danom prípade nedošlo k podstatnej zmene dôkaznej situácie pre posudzovanie dôvodnosti trvania preventívnej väzby a pretrváva aktuálnosť pôvodnej argumentácie, ktorá je aplikovateľná aj v čase rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. marca 2016, II. ÚS 282/2016).

V zhode s názorom prvostupňového súdu dospel najvyšší súd k záveru, že v prejednávanej veci sú splnené zákonné podmienky pre ďalšie trvanie väzby obvineného, pričom zároveň konštatuje, že na dôvodoch väzby obvineného sa od ostatného rozhodovania o vzatí obvineného do väzby nič nezmenilo.

V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou obvineného, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v zásade totožné, ako odôvodnenie predchádzajúcich rozhodnutí o väzbe obvineného, namietajúc, že sudca pre prípravné konanie nezohľadnil faktor plynutia času ako ani teóriu zosilnených dôvodov väzby, najvyšší súd uvádza, že pokiaľ rovnaké, avšak relevantné a dostatočné dôvody pre ponechanie obvineného vo väzbe pretrvávali po celú dobu jej trvania a pokiaľ zákonnosť väzby bola predmetom opakovaného preskúmania, nemožno súdom vytýkať, že sa v textoch svojich rozhodnutí opakovali (primerane rozhodnutie ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 485/16, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Knebl proti Českej republike, z 28. októbra 2010). Za takejto situácie potom nie je prejavom arbitrárnosti, pokiaľ súdy v opakovaných rozhodnutiach o väzbe, pri opakovaní sa relevantných a dostatočných dôvodov pre ponechanie obvineného vo väzbe, tieto výslovne už neopakujú, ale odvolávajú sa na svoje predchádzajúce rozhodnutia (primerane rozhodnutia ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 309/12, III. ÚS 581/15).

Z vyššie naznačenej dlhodobu ustálenej súdnej praxe ESĽP, ústavného súdu, ale aj súdov všeobecných teda plynie, že pokiaľ sú väzobné dôvody od momentu vzatia obvineného do väzby dostatočne silné, nie je potrebné, aby boli postupne ešte zosilňované, alebo aby k nim pristúpili dôvody ďalšie.

Najvyšší súd sa zaoberal aj možnosťou nahradenia väzby obvineného zárukou dôveryhodnej osoby, písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou, pričom aj v tejto otázke dospel k obdobnému záveru ako sudca pre prípravné konanie, a to, že väzbu obvineného v danom štádiu konania nie je možné žiadnym z uvedených inštitútov nahradiť. Najvyšší súd pripomína, že na nahradenie väzby niektorým z inštitútov, ktoré upravuje Trestný poriadok v § 80 a nasl. nie je právny nárok, ide len o možnosť, ku ktorej môže súd pristúpiť a takýto výklad je v súlade aj so znením čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd musí pri rozhodovaní o nahradení väzby zväžiť, či intenzita zásahu do osobnej slobody obvineného tým, že je vo väzbe, nie je celkom zjavne neprimeraná k miere zvýšenia rizika, že nahradením väzby a prepustením obvineného na slobodu obvinený môže uskutočniť konanie zakladajúce väzobný dôvod.

Trestný poriadok v prípade zistenia dôvodu kolúzneho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. v ustanoveniach § 80 Tr. por. a § 81 Tr. por. nahradenie väzby nepripúšťa. Napriek tomu Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti (I. ÚS 100/2004) vyjadril požiadavku aj v takom prípade vecne skúmať možnosť nahradenia väzby s poukazom na ustanovenie čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou, čo aj prvostupňový a sťažnostný súd urobili.

S poukazom na charakter údajne páchanej trestnej činnosti, ktorá sa kladie obvinenému za vinu, nie je možné konštatovať, že prípadné nahradenie väzby označenými procesnými inštitútmi by splnilo sledovaný účel väzby, keďže by sa reálne neminimalizovala hrozba z prípadného konania zakladajúceho kolúzny dôvod väzby, resp. dôvod tzv. preventívnej väzby na takú únosnú mieru, aby bolo možné pristúpiť k predmetnému nahradeniu väzby ani pri uložení primeraných povinností a obmedzení, keďže ich prípadné uloženie by reálne nezabránilo obvinenému v takom konaní, z ktorého je podozrivý ohľadom zistených dôvodov väzby.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na právne úvahy sudcu pre prípravné konanie aj najvyššieho súdu týkajúce sa existencie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por., nakoľko tam vyjadrené závery je nutné vnímať v úzkej súvislosti s negatívnym záverom oboch súdov o možnosti nahradiť väzbu niektorým z dotknutých procesných prostriedkov. K otázke nahradenia väzby menej invazívnymi inštitútmi podľa § 80 ods. 1 Tr. por. najvyšší súd zároveň upozorňuje, že v prípade trestnej činnosti, ktorá je obvinenému kladená za vinu, je potrebné hovoriť o trestnej činnosti, ktorej protispoločenský charakter umocňuje skutočnosť, že obvinený túto páchal nie ako „bežný“ človek, ale ako verejný činiteľ [v rozsahu skutku 1].

V predmetnom kontexte sa žiada opätovne zdôrazniť, že závažnosť väzobných dôvodov v danej veci je daná predovšetkým tým, že obvinený sa už kolúzneho správania mal dopustiť, pričom skutky,

ktorých spáchanie sa mu kladie za vinu, mal spáchať v čase, keď pôsobil vo funkcii riaditeľa SIS, na základe čoho možno prirodzene očakávať, že disponuje výbornými znalosťami v oblasti využívania spravodajských metód. Napriek skutočnosti, že obvinený už naďalej nezastáva funkciu riaditeľa SIS, možno naďalej dôvodne predpokladať, že poznatky a rozsiahlu sieť kontaktov, ktoré počas pôsobenia v uvedenej funkcii nadobudol, by mohol naďalej využívať. Izolácia obvineného v tomto štádiu konania má preto svoj význam takisto z hľadiska popretŕhania väzieb a kontaktov, ktoré by mohli umožniť naplnenie dôvodov kolúznej či preventívnej väzby v ďalšom konaní, a tým ovplyvniť priebeh realizovaného vyšetrovania.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v prejednávanej veci sú splnené formálne aj materiálne podmienky väzby, a teda najvyšší súd sa s napadnutým rozhodnutím prvostupňového súdu stotožňuje, keďže rozhodnutie je v súlade so zákonom a vecne správne. Najvyšší súd zároveň uvádza, že v prípade prepustenia obvineného z väzby na slobodu by hrozila reálna obava, že by došlo k mareniu objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie, resp. k pokračovaniu v trestnej činnosti, pričom zaisťovacím inštitútom väzby sa mu zabraňuje v takom konaní. V aktuálnom štádiu konania požiadavka verejného záujmu na zabránení v možnom kolúznom konaní obvineného jednoznačne prevažuje nad rešpektovaním jeho osobnej slobody. Väzba obvineného má v prejednávanej veci zaisťovaciu funkciu, nie je v rozpore so zásadou primeranosti a zdržanlivosti, resp. zásadou proporcionality (obvinenému v prípade uznania viny reálne hrozí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vzhľadom na závažnosť a rozsah vyšetrovanej trestnej činnosti) a je v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Pokiaľ ide o sťažnostné námietky uplatnené obvineným, tieto boli najvyšším súdom vyhodnotené za nedôvodné, keďže skutočnosti v nich uvedené neboli takého charakteru a významu, že by viedli k zrušeniu alebo zmene napadnutého uznesenia. K relevantným dôvodom uvádzaným v podanej sťažnosti bolo zaujaté stanovisko už predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto rozhodnutia, pričom ostatné skutočnosti uvádzané v podanej sťažnosti sú z pohľadu predmetu rozhodovania v prejednávanej veci a argumentov uvedených v tomto rozhodnutí irelevantné.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, dňa 22.07.2021

JUDr. Peter Hatala

sudca

Za správnosť: Anna Halászová

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Za správnosť anonymizácie:

Právny odbor: Trestné právo

Predmet sporu: § 329/1, 2 Tr.zák. a iné

2Tost/15/2021

9521100062

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci proti obvinenému Ing. H. D., PhD. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 29. marca 2021 v Bratislave o sťažnosti obvineného Ing. H. D.T., PhD. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 12. marca 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, takto

r o z h o d o l :

I: Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie Špecializovaného trestného súdu zo 14. marca 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021 zrušuje.

II: Podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku berie obvineného Ing. H. D., PhD., nar. XX. K. XXXX vo H. U. F., trvale bytom R., W. XXXXX/XE do väzby.

III: Väzba obvineného začína plynúť od 11. marca 2021 od 05:00 hod. a obvinený ju vykonáva v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove.

IV: Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnou osobou prof. PhDr. ThDr. D. Q., PhD., doc. RNDr. H. D., CSc., G. O., C. M., Mgr. G. D., JUDr. C. E., D. L., JUDr. PhDr. Ing. G. T., PhD., Ing. G. G. a Y. E. za ďalšie správanie obvineného zamietá.

V: Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby písomným sľubom zamieta.

VI: Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamieta.

VII: Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby peňažnou zárukou zamieta.

O d ô v o d n e n i e :

Špecializovaný trestný súd uznesením z 12. marca 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, zbral podľa § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku obvineného Ing. H. D., PhD. do väzby s tým, že väzba u neho začala plynúť od 11. marca 2021 od 05.00 hod. a obvinený ju vykonáva v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove. Súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku žiadosť obvineného o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol.

Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podal proti nemu obvinený sťažnosť do zápisnice o výsluchu obvineného, ktorú dodatočne odôvodnil prostredníctvom svojich obhajcov.

V odôvodnení sťažnosti z 19. marca 2021 proti napadnutému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu obvinený Ing. H. D., PhD., prostredníctvom obhajkyne JUDr. Evy Mišíkovej, uviedol, že pre rozhodovania o návrhu na vzatie obvineného do väzby musia byť splnené tak formálne, ako aj materiálne podmienky. Pokiaľ ide o formálne podmienky rozhodovania o väzbe, obvinený namietal, že pri vykonaní jeho výsluchu po zadržaní 11. marca 2021 o 05.00 hod. a 12. marca 2021 pri vykonaní výsluchu obvineného JUDr. Q. L., teda pred podaním návrhu na vzatie do väzby obvineného 12. marca 2021 o 23.41 hod. bolo podľa neho postupom vyšetrovateľa porušené jeho právo na obhajobu. Pokračoval, že vyšetrovateľ bezodkladne nevypočul JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G. aj po vznesení obvinenia, lebo ide o svedkov, na výpovedí ktorých v štádiu pred začatím trestného stíhania, následne vzniesol obvinenie obom obvineným a konal tak, hoci 11. a 12. marca 2021 bol podľa neho popri výsluchoch obvinených dostatočný časový priestor na vykonanie ich výsluchu. Tým podľa obvineného (vyšetrovateľ) zabránil v riadnom výkone práva na obhajobu, lebo nebolo umožnené klásť týmto svedkom zo strany obhajoby otázky. Ďalej obvinený namietal aj postup vyšetrovateľa potom, čo mu nebolo umožnené nazretie do spisu bez uvedenia dôvodov, ako aj právneho zástupcovi spoluobvineného JUDr. Q. L.. Ide podľa obvineného o neakceptovateľné odmietnutie žiadosti o poskytnutie kópií zápisníc z výsluchu svedkov JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G. v štádiu pred vznesením obvinenia s takým odôvodnením, že v prípade predloženia návrhu na väzbu na obvineného, bude obhajobe umožnené nazrieť do časti spisu. Ak v čase výsluchu obvineného JUDr. Q. L. 12. marca 2021 nebolo umožnené nazrieť do spisu a lehota na podanie návrhu na vzatie do

väzby končila o 05.00 hod. 13. marca 2021, to podľa obvineného vyšetrovateľ nemohol mať závažné dôvody na odmietnutie žiadosti o nazretie do spisu, keď na druhý deň po podaní návrhu na vzatie do väzby už by taký dôvod nemal. Samozrejme po podaní návrhu na vzatie do väzby ani náhodou nevyrozumel obhajcov obvinených o tom, že majú možnosť nazrieť do spisu. Až po rozhodnutí súdu prvého stupňa bolo jeho obhajkyni doručené oznámenie, že do príslušného spisu môže nazrieť 22. marca 2021. Poznamenal, že tento postup vyšetrovateľa je absurdný a poškodzujúci jeho právo na obhajobu.

K tomu obvinený dodal, že odmietnutie práva nazerať do spisu za situácie keď nebol po vznesení obvinenia vykonaný výsluch dvoch svedkov (hoci časový priestor na to bol dostatočný), pričom na základe výpovedí týchto svedkov bolo vznesené obvinenie obvinenému a bez existencie závažných dôvodov, je podľa neho v rozpore s ustanovením § 69 ods. 2 Trestného poriadku. Dodal, že neexistovala žiadna zmysluplná prekážka aspoň na poskytnutie vyžiadaných zápisníc o výsluchoch označených svedkov len tá, aby obvinený nemohol reagovať a uplatniť právo na obhajobu na tú časť ich výpovedí, v ktorých ako je zistiteľné z návrhu na vzatie do väzby uvádzajú skutočnosti, ktoré by mali zakladať dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Nič na tom následne podľa obvineného nemení ani skutočnosť, že sudca pre prípravné konanie pred začatím výsluchu obvineného umožnil nahliadnuť do spisu. Je podľa neho nesporné, že aj v procese od zadržania až po rozhodovanie o väzbe má právo na obhajobu, preto podľa jeho názoru v danom prípade nebola zachovaná rovnováha medzi právom obvineného na urýchlené rozhodnutie o väzbe a právom obvineného na obhajobu.

Vo vzťahu k posudzovaniu naplnenia materiálnych podmienok rozhodovania o väzbe obvinený odkázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 140/2020, II. ÚS 112/2020, a uviedol, že sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že sú v tomto štádiu konania zabezpečené dôkazy v takom množstve a kvalite, ktoré umožňujú vyvodiť podozrenie v určitej rozumnej miere pravdepodobnosti, že obvinený sa skutku tak ako mu je kladený za vinu, dopustil, a ktoré by boli spôsobilé nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že obvinený sa mohol stíhaných trestných činov dopustiť.

V súvislosti s doposiaľ vykonaným dokazovaním obvinený zdôraznil, že vo výsluchu z 11. marca 2021 uviedol, že sa nedopustil konania uvedeného v skutkovej vete výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia a ani žiadneho trestného činu, za ktorý je trestne stíhaný. Obvinený jednoznačne poprel spáchanie skutku a uviedol, že JUDr. Q. L. nepozná, nestretol sa s ním, videl ho len raz v jednom reštauračnom zariadení. V ďalšej časti svojej sťažnosti obvinený poukázal na zásadné argumenty a dôkazy, ktoré vyvracajú dôvodné podozrenie zo spáchania skutku obvineným.

K skutočnostiam, ktoré tvoria jadro jeho obhajobného prednesu sa rozhodol nevypovedať, nakoľko dospel k záveru, že dôkazy svedčiace v jeho prospech vychádzajú a sú podložené skutočnosťami, ktoré tvoria utajované skutočnosti, o ktorých nevypovedal, lebo nebol pozbavený mlčanlivosti, pričom v tomto smere vychádzal zo stanoviska Národného bezpečnostného úradu sp. zn. 03727/SRD/ORM-002 z 15. februára 2021, ktoré bolo právnom zástupkyňou predložené vyšetrovateľovi pri výsluchu obvineného. Avšak obvinený neodmietol vypovedať vo veci vo vzťahu k

vlastnému konaniu ale vo veci informácii, ktoré tvoria obsah Slovenskou informačnou službou (ďalej len „SIS“) vyšetrovateľovi predložených listín, ktoré sú utajovanými skutočnosťami. Obvinený odmietol vypovedať z dôvodu, že je zaviazaný zákonom uloženou povinnosťou mlčanlivosti, pričom vypovedať chce a bude v prípade, že bude od takejto povinnosti zákonom ustanoveným spôsobom oslobodený. Zároveň obvinený poukázal na skutočnosť, že v súvislosti s poskytnutím vyjadrenia obvineného nejde len o objasnenie jeho konania, ale aj o poskytnutie informácií, ktoré súvisia s používaním informačno-technických prostriedkov (ďalej tiež „ITP“) vo vzťahu k JUDr. Q. L.Á., a ktoré boli SIS vo forme úradných listín ako ich pôvodcom zaslané vyšetrovateľovi. Poznamenal, že skutočnosť, že v prípade výsluchu obvineného Trestný poriadok neustanovuje zákaz výsluchu ešte neznamena, že obvinený nie je povinnosťou mlčanlivosti viazaný. Obvinený zásadne odmietol hypotetické tvrdenie prokurátora v návrhu na jeho vzatie do väzby, že odvolávanie sa na mlčanlivosť je snahou obvineného vyjadriť sa v smere, že to o čom by vedel vypovedať je utajovaná skutočnosť, o ktorej má povinnosť mlčanlivosti. Na základe listinného dôkazu stanoviska Národného bezpečnostného úradu č. 08679/2020/SRD/ORM-001 zo 17. decembra 2020, z ktorého vychádzal, považoval túto argumentáciu prokurátora, ako aj ďalšiu k otázke povinnosti zachovať mlčanlivosť k utajovaným skutočnostiam za scestnú a neodôvodnenú.

Preto z uvedených dôvodov nie je podľa obvineného možné pričítať v jeho neprospech, že sa pôvodne vôbec nevyjadril vo svojom výsluchu ku skutočnostiam, ktoré podľa jeho vyjadrenia patria medzi utajované skutočnosti. Ďalej obvinený poukázal na fakt, že otázka dodržiavať mlčanlivosť o utajovaných skutočnostiach sa viaže aj na príslušníka SIS JUDr. R. R. a v prípade JUDr. Ľ. G. obvinený poukázal na tú časť svojej výpovede pred sudcom pre prípravné konanie (str. 4 zápisnice), z ktorej nepriamo vyplynulo, že JUDr. Ľ. G. bol príslušníkom SIS. Dodal, že vo vzťahu k povinnosti o pozbavení mlčanlivosti príslušníka SIS v pozícii obvineného je nepochopiteľné, že vyšetrovatelia Národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“) v tejto otázke postupujú odlišne, keď v inej trestnej veci dvoch obvinených, príslušníkov SIS pre ich výsluch považovali za potrebné zbaviť ich mlčanlivosti. V kontexte už uvedenej argumentácie k naplneniu materiálnych podmienok rozhodovania o väzbe vo vzťahu k posudzovaniu dôvodnosti trestného stíhania súčasne obvinený poukázal na svoju výpoveď nadväzujúce listinné dôkazy, ktoré sú vedené pod č. SIS-77/10-D-18/2021 z 11. februára 2021, utajované prílohy č. 1 - SIS-69/10-D-3-164/2020-S z 30. septembra 2020, SIS-69/10-V-22-35/2020-S z 2. októbra 2020, SIS-69/60-D-10-42/2020-S z 12. októbra 2020, SIS-69-60-D10-55/2020-S z 18. novembra 2020, SIS-67/10-D-8-13/2020-S z 25. mája 2020, SIS-69/10-D-29-40/2020-S zo 14. októbra 2020, SIS-69/10-D-29-40/2020-S zo 14. októbra 2020 a SIS-67/10-D-8-12/2020-S z 25. mája 2020. Z nich podľa obvineného jednoznačne vyplývajú fakty, ktoré preukazujú, že sa nijakým spôsobom ako riaditeľ SIS nepodieľal na konaní, ktoré je uvedené vo výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia, t. j. na marení výkonu SIS v oblasti spravodajského rozpracovania a zhromažďovania dôkazov vo vzťahu k záujmovej osobe, ktorá je v tomto konaní tiež v postavení obvineného.

Z listinných dôkazov ďalej podľa obvineného vyplýva, že ako riaditeľ SIS vymenovaný do tejto funkcie 15. apríla 2020 a z utajených príloh, ktoré vyššie uviedol, vyplýva že inicioval nasadenie príslušných informačno-technických a informačno-operatívnych prostriedkov k záujmovej osobe, nevykonal žiadne opatrenie na ich skončenie v prospech záujmovej osoby, a to až do doby, kedy bolo právoplatne rozhodnuté o jej vzatí do väzby v rámci trestného konania 30. októbra 2020. Pokračoval, že návrh na predčasné ukončenie ITP z toho objektívneho dôvodu vlastnoručne schválil a podpísal až listinou z 18. novembra 2020 č. SIS-69/60-D-10-55/2020-S a teda tri týždne potom, čo bola záujmová osoba zadržaná orgánmi činnými v trestnom konaní a k reálnemu ukončeniu použitia ITP až 25.

novembra 2020. V tomto smere poukázal na utajovanú prílohu č. SIS-69/10-V-22-35/2020-S z 2. októbra 2020, z ktorej je podľa obvineného zrejme, ktorá osoba schválila predčasné ukončenie používania ITP k záujmovej osobe, pričom je podľa neho nesporné, že to on nebol. Rovnako poukázal na listinný dôkaz uvedený v utajovanej prílohe pod č. SIS-69/10-D-29-40/2020-S zo 14. októbra 2020, z ktorého vyplýva, ktorá osoba schválila a vlastnoručne podpísala informáciu o predčasnom skončení používania ITP vo vzťahu k záujmovej osobe a tiež je podľa neho nesporné, že to on nebol. Dôležitý je podľa obvineného aj fakt, že používanie príslušných prostriedkov, ktoré sú špecifikované vo vyššie popísaných listinných dôkazoch, formálne ani reálne nebolo ukončené na základe jeho rozhodnutia, pričom zo skutkovej vety uvedenej vo výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia jednoznačne vyplýva, že mal prijať úplatok za to, že súhlasil s tým, že voči JUDr. Q. L. nebude SIS vykonávať spravodajské rozpracovanie a zhromažďovať dôkazy. V tomto smere obvinený poukázal na to, že počas celej doby nasadenia týchto prostriedkov došlo len k jednému predčasnému ukončeniu jeho použitia, ku ktorému dala pokyn iná osoba, ako obvinený. Uvedená skutočnosť vyplýva z písomnosti č. SIS-69/60-D-10-42/2020-S z 12. októbra 2020. Poznamenal, že aj napriek tejto skutočnosti nedošlo od začatia rozpracovania až do zadržania záujmovej osoby políciou k úplnému ukončeniu nasadenia ITP, či ukončeniu spravodajského rozpracovania záujmovej osoby a už vôbec nie je možné tvrdiť, že by o tomto obvinený rozhodol. V podrobnostiach poukázal na argumentáciu uvedenú v zápisnici o výsluchu obvineného pred sudcom pre prípravné konanie na str. 9, kde sa v rámci svojho záverečného návrhu ku konkrétnym faktom vyjadřila jeho obhajkyňa. Z uvedených faktov podľa neho vyplýva, že tvrdenie v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia o tom, že už v auguste 2020 mal za finančnú odplatu súhlasiť s návrhom, že SIS nebude už vykonávať spravodajské rozpracovanie a zhromažďovanie dôkazov proti záujmovej osobe neodráža objektívnu realitu. K dôkazom, ktoré boli vykonané v predmetnej trestnej veci obvinený ešte uviedol, že v zhode s jeho výpoveďou je aj výpoveď spoluobvineného JUDr. Q. L., ktorý bol vyšetrovateľom vypočutý 12. marca 2020.

Pokiaľ ide o dôvodné podozrenie zo spáchania trestných činov, ktoré sa mu kladú za vinu, obvinený zdôraznil ešte jednu dôležitú skutočnosť k obdobiu, ktoré je uvedené v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia o tom kedy sa malo uskutočniť stretnutie obvineného, JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G., mal im byť ponúknutý úplatok od JUDr. Q. L.. Toto stretnutie sa malo uskutočniť začiatkom augusta 2020, pričom JUDr. R. R. bol od 22. júla až do 10. augusta 2020 na dovolenke v zahraničí, čo podľa obvineného vzbudzuje tiež pochybnosti o tvrdeniach dvoch svedkov v tejto trestnej veci.

Vo vzťahu ku tzv. kolúznemu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, obvinený sa k výpovediam a tvrdeniam svedkov JUDr. Ľ. G. a JUDr. R. R. o skutočnostiach, ktoré majú preukazovať jeho kolúzne konanie, vyjadřil až pri svojom výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie výlučne z toho dôvodu, že mu bolo odopreté právo nazrieť do vyšetrovacieho spisu a nemohol sa oboznámiť s výpoveďami JUDr. Ľ. G. a JUDr. R. R.. Obvinený poprel a spochybnil aj v tomto smere vierohodnosť výpovede týchto svedkov. K osobe JUDr. Ľ. G. uviedol, že posledný júnový týždeň, alebo prvý júlový v roku 2020 ho doviedol do centrály SIS JUDr. R. R.. Keď začal tému „L.“, že to je jeho kamarát, následne mu zakázal baviť sa s G. o JUDr. Q. L.. Túto skutočnosť oznámil aj Danielovi Lipšicovi smskou a pokiaľ by chcel byť činný v prospech L., tak by mu to určite nepísal. Neskôr sa od Q. D. dozvedel, že JUDr. R. R. sa s ním naďalej stretáva. Posledný kontakt s JUDr. Ľ. G. mal koncom januára 2021, keď mu odovzdal tlačivo na skončenie služobného pomeru v SIS, pričom mu povedal, že tlačivo vyplní a donesie, avšak už nikdy za ním neprišiel. K JUDr. R. R. uviedol, že si ho sice vybral za svojho námestníka, ale časom sa ich vzťahy skomplikovali, čoho dôsledkom bolo aj to, že dočasne mu odňal oprávnenie podpisovať veci týkajúce sa ITP a prepustil jeho nominantku, ktorá

to administratívne zabezpečovala. V konečnom vyjadrení prezentoval názor, že výpovede JUDr. L. G. a JUDr. R. R. považuje za nevierohodné a účelové viažuce sa na získanie benefitov v konkrétnych trestných konaniach a u JUDr. R. R. zdôraznil, že chce takouto výpoveďou dosiahnuť prepustenie z väzby na slobodu, pričom ide o citovo labilnú osobu. Ďalej poukázal na svoju argumentáciu uvedenej v zápisnici o jeho výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie 14. marca 2021 (str. 5-7). So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti je obvinený toho názoru, že nie je tu daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že aktuálny stav v súčasnosti je taký, že okrem pôvodného rozhodnutia prezidentky Slovenskej republiky o pozastavení výkonu služby riaditeľa SIS, prezidentka na návrh vlády ho odvolala z funkcie riaditeľa SIS a zároveň ho uvoľnila zo služobného pomeru príslušníka SIS. Z logických dôvodov, však nie je v jeho možnostiach predložiť takéto rozhodnutie. Vzhľadom na tento fakt nie je podľa jeho názoru daný ani dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „sťažnostný súd“) podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a obvineného v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Trestného poriadku prepustil z väzby ihneď na slobodu. Alternatívne obvinený navrhol, aby najvyšší súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvineného prepustil na slobodu a nahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka i za využitia kontroly technickými prostriedkami.

V odôvodnení sťažnosti z 23. marca 2021 proti napadnutému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu obvinený Ing. H. D., PhD., prostredníctvom obhajcu JUDr. Ondreja Urbana, MBA, nad rámec už vyššie uvedeného uviedol, že predmetné uznesenie napáda pre vecnú nesprávnosť všetkých jeho výrokov a pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo. Poukázal na to, že sudca pre prípravné konanie napadnutým uznesením, rozhodol vecne a právne nesprávne, a preto nezákonne a aj ústavne non-konformne, nakoľko podstatné skutočnosti tejto trestnej veci posúdil sudca pre prípravné konanie nesprávne, svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a na najzásadnejšie námietky obvineného nedal žiadnu odpoveď, čím de iure konal právne svojvoľne, arbitrárne, nezákonne, nepreskúmateľné pre neurčitost' a pre neuvedenie dôvodov, a teda v súhrne ústavne non-konformne, čo má podľa obvineného za následok vecnú nesprávnosť a nezákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia. Zopakoval, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je vnútorne rozporuplné a inkonzistentné, a teda v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľné a arbitrárne, a tak ústavne non-konformné.

Na úvod odôvodnenia svojej sťažnosti obvinený namietal, že zápisnica o jeho výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, nezachytáva skutočný obsah a rozsah výpovede obvineného. Obvinenému opakovane do reči skákal tak prokurátor ako aj sudca pre prípravné konanie, pričom výpoveď obvineného je v zápisnici zaprotokolovaná len selektívne a neúplne, pričom v zápisnici o výsluchu obvineného sa vytratil základný kontext výpovede obvineného a napriek tomu, že obvinený sa k veci vyjadroval komplexne a ucelene, zápisnica o jeho výsluchu nestrannému čitateľovi nereprodukuje skutočný priebeh a obsah výsluchu obvineného a

nevystihuje ani len podstatu vyjadrení a tvrdení obvineného, pričom skutočná pointa, ktorú obvinený svojou výpoveďou sledoval, sa v zápisnici o jeho výsluchu ako aj následne v odôvodnení napadnutého uznesenia úplne vytratila. Poukázal na § 34 ods. 1 Trestného poriadku a uviedol, že ak obvinený takéto vyjadrenie orgánu činnému v trestnom konaní či súdu poskytne, je povinnosťou orgánu vykonávajúceho úkon vyjadrenia obvineného výstižne zachytiť, tak aby zápisnica o danom úkone poskytla aj neustrannému čitateľovi ucelený obraz a kontext zachyteného úkonu, k čomu však v prípade zápisnice o výsluchu obvineného pred sudcom pre prípravné konanie dňa 14. marca 2021 vôbec nedošlo. Za účelom zachovania reálneho, nie iluzórneho, práva na obhajobu, obvinený požiadal, aby mu podľa § 302 ods. 2 Trestného poriadku bola umožnená účasť na neverejnom zasadnutí sťažnostného súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie a zároveň obvinený požiadal, aby bol pred rozhodnutím o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu sťažnostným súdom vypočutý, nakoľko obvinený chce opätovne vypovedať ku skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, pretože v zápisnici o jeho výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie zo dňa 14. marca 2021 vyjadrenia obvineného, ktoré majú vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe obvineného, nie sú vôbec zachytené alebo sú zachytené nesprávne a neúplne. Svoju žiadosť o výsluch priamo sťažnostným súdom na neverejnom zasadnutí obvinený odôvodnil aj tým, že vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré chce súdu uviesť a takisto sa podľa neho zásadne zmenila situácia vo vzťahu k väzobným dôvodom, ktorých existenciu konštatoval sudca pre prípravné konanie, k čomu sa chce obvinený osobne a ústne vo výpovedi priamo pred sťažnostným súdom vyjadriť. Pokračoval, že tieto námietky vo vzťahu k zápisnici o výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie sú plne podporené aj tým, že jeho výsluch pred sudcom pre prípravné konanie trval viac než tri hodiny, no napriek tomu je zachytený len na necelých štyroch stranách zápisnice, čo vôbec nezodpovedá skutočnému rozsahu výpovede obvineného. Jednotlivé tvrdenia obvineného sudca pre prípravné konanie zachytil v zápisnici maximálne heslovite, selektívne a zjednodušene, čím sa podľa obvineného vytráca v zápisnici skutočný kontext jeho výpovede ako aj sledovaná základná pointa jednotlivých jeho vyjadrení, čo má podľa neho za následok to, že v odôvodnení napadnutého uznesenia sú jednotlivé jeho tvrdenia reprodukované nesprávne a to až tak, že úplne popierajú zmysel jeho výpovede, keď skutočnosti materiálne svedčiace v jeho prospech, sú pričítané sudcom pre prípravné konanie na ťarchu obvineného. Obvinený ďalej poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. decembra 2011, sp. zn. I. ÚS 307/2011, a zopakoval, že sa chce vo výsluchu na neverejnom zasadnutí pred sťažnostným súdom ešte raz komplexne vyjadriť k vznesenému obvineniu, k návrhu prokurátora na vzatie do väzby ako aj napadnutému uzneseniu samotnému, pričom chce osobne sťažnostnému súdu predniesť nad rozsah tohto odôvodnenia uviesť na svoju obranu a obhajobu ďalšie podstatné skutočnosti, ktorých podstatu nie je možné vystihnúť písomne. Obvinený preto výslovne požiadal sťažnostný súd, aby mu umožnil a minimálne aspoň jednému jeho obhajcovi, a to primárne obhajcovi JUDr. Ondrejovi Urbanovi, MBA, účasť na neverejnom zasadnutí pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti napadnutému uzneseniu. Vyššie uvedené skutočnosti je podľa obvineného preukázané aj tým, že sudca pre prípravné konanie na str. 4 vo štvrtom odseku odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza, že po oboznámení obvineného s utajovanou prílohou vyšetrovacieho spisu, sudca pre prípravné konanie poučil obvineného, že: „povinnosť mlčanlivosti nemôže byť na ujmu práva na obhajobu a predmetom výsluchu nebude riešenie utajovaných skutočností.“ Naproti tomu, v zápisnici o výsluchu obvineného zo 14. marca 2021 žiadne takéto poučenie zachytené nie je a rovnako vôbec nie je zachytené to, že o tejto otázke, či obvinený je viazaný povinnosťou mlčanlivosti a či môže vypovedať aj o utajovaných skutočnostiach, ktoré sú integrálne späté s jeho výsluchom, prebehla medzi sudcom pre prípravné konanie, prokurátorom a obvineným a jeho obhajkyňou akákoľvek diskusia. Jediným ústavnokonformným riešením vzniknutej situácie je podľa obvineného umožnenie jeho účasti a účasti jeho obhajcu na neverejnom zasadnutí sťažnostného súdu, ktorej sa týmto obvinený výslovne domáhal, pričom

opätovne požiadal, aby bol zmysle ustanovenia § 302 ods. 2 v spojení s ustanovením § 304 ods. 2 Trestného poriadku pred rozhodnutím o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu opätovne vypočutý. Svoju žiadosť o účasť na neverejnom zasadnutí sťažnostného súdu odôvodňuje obvinený aj tým, že síce dňa 22. marca 2021 umožnil vyšetrovateľ nahliadnúť obhajcovi obvineného do vyšetrovacieho spisu, obhajca obvineného nemal možnosť nahliadnúť do utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, nakoľko táto sa toho času nachádza na Špecializovanom trestnom súde, resp. možno už na sťažnostnom súde. Predtým, než sťažnostný súd rozhodne o sťažnosti obvineného proti napadnutému rozhodnutiu, sa obvinený chce s touto utajovanou prílohou prostredníctvom obhajcu JUDr. Ondreja Urbana, MBA detailne oboznámiť a následne sa k jej obsahu nadväznosti na sťažnostné body svojej sťažnosti aj vyjadriť.

K neexistencii dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu obvinený uviedol, že právne závery sudcu pre prípravné konanie o existencii dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným sú podľa neho vecne a právne nesprávne, pričom nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a náležitom posúdení všetkých relevantných skutočností, a ako také sú minimálne v priamom rozpore s utajovanou prílohou, ktorá dokazuje že skutok, ktorého spáchanie sa kladie za vinu obvinenému nespáchal obvinený. To podľa obvineného vyplýva aj z toho, že sudca pre prípravné konanie považuje jeho obhajobu za relevantnú, keď konštatuje, že: „Z výpovede obvineného pri výsluchu dňa 14. marca 2021 sudca pre prípravné konanie považuje za relevantnú obhajobu termín dovolenky JUDr. R. v zahraničí. Táto otázka musí byť predmetom ďalšieho dokazovania.“, avšak tejto zásadnej skutočnosti ďalej nevenuje sudca pre prípravné konanie žiadnu pozornosť. Rovnako sudca pre prípravné konanie podľa obvineného nevenoval dostatočnú pozornosť tým skutočnostiam, za akých došlo k predčasnému ukončeniu ITP na základe žiadosti zo dňa 2. októbra 2020, ktoré sú obsahom utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, kde podľa neho jasne vyplýva, že predčasné ukončenie ITP zabezpečil JUDr. R. R. bez akejkoľvek súčinnosti s obvineným a bez toho, aby o tejto žiadosti mal obvinený akúkoľvek vedomosť. Sudca pre prípravné konanie, rovnako ako vyšetrovateľ či dozorujúci prokurátor, si podľa obvineného len nekriticky osvojil tvrdenia svedkov - kajúcnikov JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G., a to bez toho, aby tieto výpovede sudca pre prípravné konanie vyhodnotil na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, a to najmä v kontexte výpovede obvineného ako aj v kontexte ostatných faktov, ktoré boli sudcovi pre prípravné konanie známe z obsahu vyšetrovacieho spisu najmä z jeho utajovanej prílohy. Ďalej uviedol, že dôvodné podozrenie, že obvinená osoba spáchala trestný čin, ktoré je podmienkou sine qua non regulárnosti vzatia do väzby, musí mať podklad v procese, ktorý spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti, a to najmä s ohľadom na dodržanie základných zásad trestného konania (najmä § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku) a s ohľadom na dodržanie normatívnych podmienok vymedzených v ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku, kedy dôvodné podozrenie, že obvinená osoba spáchala trestný čin, musí byť výsledkom objasnenia okolností svedčiacich nielen proti obvinenému ale aj okolností, ktoré svedčia v prospech obvineného. Teda dokazovanie orgánmi činnými v trestnom konaní musí byť podľa obvineného vykonané obojsmerne, pričom nesmú byť na úkor obvineného favorizované len skutočnosti smerujúce k vzneseniu obvinenia či skutočnosti smerujúce k podaniu návrhu na vzatie obvineného do väzby.

Podľa názoru obvineného sudca pre prípravné konanie pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby vzal do úvahy iba výpovede svedkov kajúcnikov, pričom úplne opomenul tieto výpovede konfrontovať so skutkovými zisteniami, ktoré vyplývali z ostatných dôkazov, ktoré sú obsahom vyšetrovacieho spisu a to najmä jeho utajenej prílohy. Poznamenal, že JUDr. R. R. sa však

od 22. júla 2020 do 10. augusta 2020 nachádzal so svojou rodinou na dovolenke v Chorvátsku, a súčasne obvinený bol v dňoch 6. augusta 2020 až 9. augusta 2020 v Poprade so ženou, a preto je vylúčené, aby k takémuto stretnutiu reálne došlo. Obsah utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu však podľa obvineného preukazuje pravý opak skutkovej vety, nakoľko „hnacím motorom“ celého spravodajského rozpracovania osoby JUDr. Q. L. bol práve obvinený, ktorý z pozície riaditeľa SIS si plnil svoje povinnosti tak ako mu to zákon prikazuje.

Na jednej strane sudca pre prípravné konanie pred začatím výsluchu obvineného „ubezpečoval“, že predmetom výsluchu nebude riešenie utajovaných skutočností a na druhej strane sudca pre prípravné konanie uvedie, že časť výpovede obvineného, „ktorá by mohla byť chápaná ako výpoveď k utajovaným skutočnostiam“ nebude sudca pre prípravné konanie vôbec hodnotiť. Takýto postup a spôsob rozhodovania súdu o väzbe podľa obvineného nikdy nemôže obstáť v teste zákonnosti a ústavnosti, nakoľko súd vôbec v napadnutom uznesení nedal odpovede na základné otázky a najpodstatnejšie okolnosti vo vzťahu k predmetu konania a úplne ignoroval skutočnosti svedčiace v jeho prospech, ktoré vyplynuli z jeho výpovede a sú v plnom rozsahu podporené obsahom utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu. Pokračoval, že ak teda sudca pre prípravné konanie doslova svojim „poučením“ ho vyburcoval k výpovedi o utajovaných skutočnostiach, tak tieto utajované skutočnosti, ktoré vyplynuli z jeho výpovede, nemohol sudca pre prípravné konanie pri svojom rozhodovaní prehliadnúť len s jednoduchým odkazom na to, že z dôvodu rešpektovania utajovaných skutočností ich nebude vôbec hodnotiť. Ďalej uviedol, že tieto utajované skutočnosti, ktoré vyplynuli z výpovede obvineného a takisto vyplývajú aj z utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, sú vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe obvineného esenciálne a kruciálne, nakoľko v úplnom rozsahu rozptyľujú dôvodnosť podozrenia, že sa vôbec stal skutok, ktorý sa obvinenému kladie za vinu. Z predmetných dôkazov podľa obvineného jednoznačne vyplýva, že bol to práve JUDr. R. R., a nie obvinený, ktorý si ako príslušník SIS neplnil svoje zákonné povinnosti a vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonom, pričom obvinený nemal na tejto nezákonnej činnosti JUDr. R. R. žiaden podiel. Dodal, že v činnosti JUDr. R. R. nejde o ojedinelý „prešľap“, nakoľko druhovo totožného konania s totožným modus operandi sa JUDr. R. R. dopustil už v roku 2018 v súvislosti s W. R., keď JUDr. R. R. v súčinnosti s JUDr. L. G. spôsobom odporujúcim zákonu ukončil odpočúvanie W. R., čo je mediálne známa informácia; JUDr. R. R. je za tento skutok väzobne stíhaný v kauze nazývanej JUDÁŠ. S poukazom na medializované informácie z kauzy JUDÁŠ obvinený požiadal, aby boli ako dôkaz zabezpečené a na neverejnom zasadnutí sťažnostného súdu postupom podľa 304 ods. 1 Trestného poriadku ako dôkaz vykonané (i) uznesenie o vznesení obvinenia JUDr. R. R. v súvislosti so skutkom týkajúcim sa nezákonného ukončenia odpočúvania W. R. z kauzy JUDÁŠ a takisto (ii) všetky zápisnice o výsluchoch obvinených a svedkov týkajúcich sa tohto skutku z kauzy JUDÁŠ, čím sa podľa obvineného preukáže, že je to JUDr. R. R., a nie obvinený, ktorému je takáto trestná činnosť (zneužívanie právomoci verejného činiteľa a ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti) spočívajúca v nezákonnom ukončení odpočúvania kriminálne závadových osôb vlastná.

Dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným je rozptýlená nielen vzájomne si odporujúcimi výpoveďami svedkov, ale aj obsahom utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, ktoré v súhrne objektívne vylučujú, aby sa stal taký skutok, ako je popísaný v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu rozptyľuje podľa obvineného aj výpoveď JUDr. Q. L., ktorý vo svojej výpovedi takisto poprel v celom rozsahu skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, pričom uviedol, že nepozná ani H. D. ani pána R. R.; nikdy sa s nimi nestretol ani ich priamo či nepriamo nekontaktoval, nič od nich nežiadal a taktiež im nič nesľuboval ani neponúkal a to

ani prostredníctvom inej osoby. Jedinú osobu, ktorú pozná je JUDr. Ľ. G., ktorý sporadicky vyhľadával jeho spoločnosť. Uznesenie o vznesení obvinenia nespĺňa podľa obvineného parametre zákonnosti, ktoré sú normatívne upravené v ust. § 206 ods. 3 Trestného poriadku, nakoľko skutková veta uznesenia o vznesení obvinenia neobsahuje taký opis skutku (s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za ktorých k nemu došlo), ktorý by zabezpečoval jeho nezameniteľnosť s iným skutkom. Zo skutkovej vety znesenia v kontexte výpovedi svedkov nemožno podľa obvineného ustáliť, kedy a k akému konaniu malo dôjsť, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia je ohľadne skutku (kto, kedy, kde, s kým a za akých okolností sa mal stretnúť a čo mal konať) maximálne neprehľadné, nezrozumiteľné a v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľné, nakoľko len na základe podrobnej analýzy výpovede svedkov možno nepriamo odvodiť, čo sa vlastne obvinenému kladie za vinu, pričom po kritickom vyhodnotení výpovedí svedkov, tak ako je to vymedzené vyššie, možno podľa obvineného uzavrieť, že tieto výpovede si vzájomne ako aj vnútorne odporujú, pričom svedkovia sa rozchádzajú v najpodstatnejších skutkových okolnostiach. Dodal, že tieto zásadné rozpory neboli vyšetrovateľom žiadnym spôsobom odstraňované a následne si ich nekriticky bez ďalšieho osvojili tak prokurátor ako aj sudca pre prípravné konanie v napadnutom uznesení, čo je podľa neho absolútne neprípustné; takýto spôsobom rozhodovania zásadne narúša právo obvineného na spravodlivý proces.

Nadväzujúc na sťažnostnú argumentáciu vymedzenú vyššie, obvinený poukázal na skutočnosť, že počas doterajšieho procesu proti jeho osobe bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivý proces, keď bolo neprípustným spôsobom zasiahnuté do jeho práva na obhajobu v priamom rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania ako aj v priamom rozpore so zásadou rovnosti zbraní. Podľa názoru obvineného orgány činné v trestnom konaní doposiaľ v rozpore so základnou zásadou normatívnej deklarovanou v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku jednostranne favorizovali iba skutočnosti svedčiace v jeho neprospech, keď za účelom dosiahnutia vzatia obvineného do väzby, vypočuli iba dvoch svedkov kajúcnikov, pričom ich výpovede nepodrobili absolútnej žiadnej verifikácii, ale použili ich na vydanie rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia), ktoré nemá podklad v obojsmerne (aj v prospech aj v jeho neprospech) zistenom skutkovom stave. Cieľom orgánov činných v trestnom konaní nebolo podľa obvineného dosiahnutie spravodlivého a zákonného rozhodnutia o obvinenom, ale iba dosiahnutie tzv. kolúzneho väzobného stíhania obvineného. Podľa obvineného nepochybne dochádza k abúzu inštitútu svedkov - kajúcnikov, ktorým orgány činné v trestnom konaní a sudy priznávajú status akého si nad-dôkazu, ktorý stojí nad všetkými ostatnými dôkazmi a dôkaznými prostriedkami. Ďalej rozvinul, že JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G., ktorí sa do role kajúcnikov postavili až potom čo boli vzatí do väzby, sú závislí a podriadení orgánom činným v trestnom konaní. Za tejto situácie je podľa obvineného podstatne znížená ich výpovedná hodnota a dôkazná sila ich výpovedí. V tejto súvislosti poznamenal, že výpoveď jedného či dvoch kajúcnikov, ak nie je verifikovaná či podporená inými dôkazmi, nikdy nemôže postačovať na zákonné vznesenie obvinenia a na zákonné vzatie do väzby, a to najmä nie v situácii, keď si výpovede kajúcnikov vzájomne ako aj vnútorne odporujú, pričom ich pravdivosť je vylúčená inými objektívnymi dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu. Ak by boli JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G. podľa obvineného skutočnými kajúcnikmi, tak by o trestnej činnosti, a to vlastnej a aj cudzej, vypovedali v celom rozsahu dobrovoľne a z vlastnej iniciatívy ešte predtým, než táto trestná činnosť bola odhalená. Avšak tak JUDr. R. R. ako aj JUDr. Ľ. G. vypovedajú v úvode len pod ťarchou im vznesených obvinení a pod ťarchou kolúznej väzby, pričom toho času vypovedajú len pod ťarchou straty výhod, ktoré si svojim „kajúcnictvom“ zabezpečili.

Odkazujúc na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) vo veci Adamčo proti Slovenskej republike, rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. mája 2017, sp. zn. 3To/8/2016, v ktorom poukázal na rozsudky ESĽP vo veci Melnikov proti Ruskej federácii a Huseyn a iní proti Azerbajdžanu, obvinený uviedol, že z dôvodu potreby hodnotenia tohto dôkazu v kontexte nemôžu byť informácie získané výsluchom spolupracujúcej osoby jediným usvedčujúcim dôkazom o trestnej činnosti páchatel'ov, nakoľko na pravdivosť výpovede spolupracujúceho obvineného či svedka - kajúcnika vplývajú viaceré zásadné faktory, ktoré musia orgány činné v trestnom konaní ako aj súdy vždy náležite a dôsledne zohľadniť. Ďalej uviedol, že svedectvo kajúcnika možno obsahovo dôkazne prirovnať k nepriamemu dôkazu, ktorý nemožno bez ďalšieho prijať, ak nie je podporené inými objektívnymi dôkazmi vo vyšetrovacom spise. Takýto spôsob objasňovania trestnej činnosti, aký bol použitý v doterajšom procese proti obvinenému zásadne porušuje podľa neho jeho práva na spravodlivý proces ako aj právo na obhajobu, ktorému mu je upierané v rozpore so zásadou kontradiktórnosti a v rozpore so zásadou rovnosti zbraní. Obvinenému do dnešného dňa nebol sprístupnený celý vyšetrovací spis a nemal reálnu možnosť oboznámiť sa s dôkazmi, ktoré majú preukazovať jeho vinu. Sudca pre prípravné konanie vedomý si tejto vady pred vykonaním výsluchu obvineného umožnil nahliadnúť obvinenému a jeho obhajkyňi do vyšetrovacieho spisu, pričom toto nahliadnutie trvalo približne 30 minút, čo v žiadnom prípade nemožno podľa obvineného považovať za dostačujúce. Dodal, že tento postup sudcu pre prípravné konanie v žiadnom prípade nemôže zhojiť vady, ktoré nastali počas predchádzajúceho štádia trestného stíhania obvineného. Citujúc rozsudok ESĽP vo veci Černák proti Slovenskej republike uviedol, že odopretie či porušenia práva na obhajobu už v úvodných fázach policajného vyšetrovania je nenapraviteľné a nezlučiteľné s právami obvineného podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a to najmä článku 6 odsek 1 v spojení s odsekom 3 písm. c) Dohovoru (rozsudok ESĽP vo veci John Murray proti Spojenému kráľovstvu). Na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený poukázal na tri rozhodnutia ESĽP (Lamy proti Belgicku, Lietzow proti Nemecku, Fodale proti Taliansku) a uviedol, že je podľa neho potrebné aplikovať závery týchto rozhodnutí, v ktorom sa konajúci sudcovia ESĽP zhodli, že pri totožných skutkových stavoch došlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 Dohovoru. Ďalej v zmysle relevantných rozhodnutí súvisiacich so zásadou kontradiktórnosti v trestnom konaní obvinený poukázal na závery prijaté Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 425/2015, I. ÚS 63/2018, ako aj Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1387/2010. Obvinený v súvislosti s porušovaním zásady rovnosti zbraní ďalej poukázal na rozsudok ESĽP vo veci Kuopila proti Fínsku, ktorom ESĽP vyhodnocoval legalitu a legitimitu zasielania policajných správ iba prokurátorovi, avšak nie obhajobe, ako aj na rozhodnutie ESĽP vo veci Michalák proti Slovenskej republike, Niderost-Huber proti Švajčiarsku, Aksoy proti Turecku. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o hľadanie pravdy a samotné vyšetrovanie v trestnej veci, je podstatné zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj súdu rešpektovať všetky zásady vyplývajúce z práva na spravodlivý proces, vrátane rovnosti zbraní. Na základe vyššie uvedených skutočností, obvinený záverom tejto časti odôvodnenia podanej sťažnosti konštatoval, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo (a súčasne dochádza) k porušeniu práva obhajcu, ako aj práv obvineného. Orgány činné v trestnom konaní porušovali a stále porušujú právo obhajcu v zmysle § 44 ods. 5 Trestného poriadku tým, že vyššie zápisnice o výsluchu svedkov kajúcnikov neboli ešte stále obhajcovi ani obvinenému bezodkladne poskytnuté, a to ani napriek tomu, že má obhajca právo vo všetkých štádiách trestného konania si vyžiadať vopred kópiu alebo rovnopis zápisnice o každom úkone trestného konania, čím z materiálneho hľadiska obvinený nemá ako reálne odôvodniť svoju sťažnosť, lebo obvinený nemá prístup k celému vyšetrovaciemu spisu.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania a obsahu vyšetrovacieho spisu podľa obvineného nepochybne vyplynulo, že svedkovia JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G. sú obaja príslušníkmi SIS, čo má extrémne výrazný dopad na vykonané dokazovanie a najmä na (ne)zákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť vykonaných dôkazov - výsluchov svedkov. Obvinený pokračoval, že povinnosť mlčanlivosti príslušníkov SIS nie je viazaná iba na utajované skutočnosti, ale je koncipovaná širšie, preto bez ohľadu na to, či JUDr. R. R. alebo JUDr. Ľ. G. mali vypovedať o trestnej činnosti verejného činiteľa, stále boli viazaní povinnosťou mlčanlivosti podľa zákona č. 46/1993 Z. z. o SIS (ďalej len „zákon o SIS“), ktorej ich nikto nikdy nezbavil, a tak títo svedkovia boli vypočutí v rozpore s Trestným poriadkom (v rozpore so zákazom výsluchu podľa ust. § 129 ods. 2 Trestného poriadku), preto sú podľa obvineného ich výpovede s poukazom na ust. § 119 ods. 3 Trestného poriadku procesne nepoužiteľné a nemôžu byť zákonným podkladom ani uznesenia o vznesení obvinenia a takisto ani zákonným podkladom sťažnosťou napadnutého rozhodnutia o vzatí obvineného do väzby. Ďalej obvinený uviedol, že minimálne pri svedkovi JUDr. R. R. si boli vyšetrovateľ s prokurátorom vedomí toho, že ide o príslušníka SIS, preto tohto svedka bez zbavenia mlčanlivosti nikdy nemohli vypočúvať k skutočnostiam, o ktorých sa svedok dozvedel pri výkone služby pre SIS a ani k skutočnostiam, ktoré sú integrálne späté s výkonom služby pre SIS. Uvedené rovnako platí podľa obvineného aj vo vzťahu k JUDr. Ľ. G., ktorý bez ohľadu na to, či orgány činné v trestnom konaní mali alebo nemali vedomosť o tom, že je príslušníkom SIS, bol povinný svoju mlčanlivosť ako príslušník SIS zachovávať a minimálne mal orgány činné v trestnom konaní upozorniť na to, že sa naňho vzťahuje zákaz výsluchu a kým nebude zbavený mlčanlivosti postupom podľa zákona o SIS, nemôže vypovedať o skutočnostiach o ktorých sa dozvedel s súvislosťou s činnosťou pre SIS. Výklad ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“), ktorý prezentoval prokurátor v návrhu na vzatie do väzby a ktorý následne aplikoval sudca pre prípravné konanie pri rozhodovaní o tomto návrhu, je podľa obvineného v príkrom rozpore s aplikačnou praxou, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že samotný úrad špeciálnej prokuratúry vo veciach, kde vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti a príslušníci NAKA, dokonca toho istého oddelenia, z akého je vyšetrovateľ, ktorý vydal uznesenie proti obvinenému, postupujú aj v súčasnej dobe ináč, ako v tomto prípade postupoval dozorujúci prokurátor JUDr. Kysel a vyšetrovateľ NAKA. Obvinený uviedol, že v doposiaľ zaužívanej aplikačnej praxi boli vždy osoby, ktoré mali vypovedať v trestnom konaní najprv zbavené povinnosti zachovávať mlčanlivosť a to tak vo vzťahu k mlčanlivosti vyplývajúcej zo služobného pomeru, ako aj mlčanlivosti, ktorou sú viazané v zmysle ustanovení zákona o ochrane utajovaných skutočností. Tým, že orgány činné v trestnom konaní spolu so sudcom pre prípravné konanie v danej trestnej veci bez ďalšieho aplikujú § 4 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane utajovaných skutočností, porušujú podľa obvineného článok 50 ods. 2 Ústavy (prezumpciu nevinoty obvineného), nakoľko vopred s konečnou platnosťou prejedikujú, že konanie, pre ktoré je začaté trestné stíhanie a pre ktoré bolo vznesené obvinenie, je trestným činom. Takýto postup je podľa obvineného maximálne zaujatý a neprípustný, nakoľko bez právoplatného rozsudku o vine o nikom nemožno tvrdiť, že spáchal trestný čin, nakoľko každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu, a to bez ohľadu na to či je alebo nie verejným činiteľom. Vo veci obvineného o návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby tak rozhodoval sudca zaujatý, teda sudca nezákonný, ktorý vopred bez ďalšieho má za to, že obvinený sa dopustil trestnej činnosti a považuje ho za vinného. Obvinený dodal, že zákon totiž neuvádza, že utajovanou skutočnosťou nemôžu byť informácie o podozrení z trestnej činnosti verejných činiteľov, ale uvádza, že to nemôžu byť informácie o trestnej činnosti verejných činiteľov. S poukazom na ústavno-konformný výklad zákonov v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky poukázal obvinený na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 4071/2019 a zdôraznil, že dodatočné zbavenie mlčanlivosti nemá a ani nemôže mať retroaktívne konvalidačné účinky (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2To/1/2021), preto vadu nezákonnosti a vadu

procesnej nespôsobilosti takéhoto dôkazu (zápisník o výsluchu svedkov) spočívajúcu v nezbavení mlčanlivosti vypočutých svedkov JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G. a porušení zákazu výsluchu podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 23 ods. 2 zákona o SIS, nie je podľa obvineného možné absolútne žiadnym spôsobom nikdy napraviť a ani nijak inak (právne či procesne) zhojiť. S poukazom na uvedené je podľa názoru obvineného nezákonným rozhodnutím nielen uznesenie o vznesení obvinenia ale aj sťažnosťou napadnuté uznesenie sudcu pre prípravné konanie, ktorým bol obvinený vzatý do väzby. Obvinený poznamenal, že na zákaz výsluchu sú orgány činné v trestnom konaní povinné prihliadať ex offico. Ďalej analogicky poukázal na právne závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Tdo/28/2019, a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 546/2014, v zmysle ktorého spôsobuje procesnú nepoužiteľnosť svedka už len samotná absencia zákonného poučenia, tak procesnú nepoužiteľnosť dôkazu (výsluchu svedka) bez ďalšieho spôsobuje porušenie zákazu výsluchu podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 23 ods. 2 zákona o SIS. S poukazom na ústavno-konformný výklad zákonov v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky poukázal obvinený na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 3Tdo/947/2013 a uzavrel, že vzhľadom na procesnú nepoužiteľnosť výsluchov svedkov sťažnosťou napadnuté uznesenie nemá vo vzťahu k materiálnym podmienkam väzby absolútne žiaden relevantný procesný podklad vo vykonanom dokazovaní, a preto je potrebné ho v celom rozsahu zrušiť, nakoľko svedkovia boli vypočutí v rozpore so zákazom výsluchu podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 23 ods. 2 zákona o SIS, a to bez toho, aby boli postupom podľa § 23 ods. 2 zákona o SIS zbavený svojej bezvýnimочnej zákonnej povinnosti mlčanlivosti.

Vo vzťahu ku kolúznej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obvinený namietal, že tento dôvod bol zo strany orgánov činných v trestnom konaní založený účelovo, keď po vznesení obvinenia vyšetrovateľ nevyočul svedkov, hoci tomu nebránili žiadne objektívne skutočnosti či prekážky (JUDr. R. R. bol a je vo väzbe a stačilo ho nechať predviesť z výkonu väzby pred vyšetrovateľa a JUDr. Ľ. G. sa pravidelne dostavuje na výsluchy orgánom činným v trestnom konaní a tak podľa obvineného stačilo iba nechať predvolať JUDr. Ľ. G. na výsluch, ktorý je reálne na slobode). Ak by orgány činné v trestnom konaní podľa obvineného postupovali pred podaním návrhu na jeho vzatie do väzby v súlade so základnými zásadami trestného konania a vypočuli by nielen JUDr. Q. L. ako obvineného, ale aj svedkov - kajúcnikov, neexistoval by podľa obvineného absolútne žiaden dôvod na to, aby prokurátor čo i len navrhoval vziať obvineného do kolúznej väzby. Preto prokurátorom tvrdená existencia konkrétnych skutočností, z ktorých má vyplývať, že obvinený bude vplývať na svedkov, spoluobvineného alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, ktorú si osvojil aj sudca pre prípravné konanie, je podľa obvineného len všeobecnou nič nehovoriacou frázou bez akejkoľvek výpovednej hodnoty. Dodal, že obava prokurátora o možnom kolúznom správaní obvineného je doslova vyfabulovaná. Sudca pre prípravné konanie pri rozhodovaní podľa obvineného opomenul, že kolúzne jeho správanie je v dôsledku existujúcej situácie a individuálnych okolností tejto trestnej veci absolútne vylúčené. Podľa obvineného ide len o hypotetické úvahy, z ktorých vychádza prokurátor o tom, že by obvinený mohol konať kolúzne, na kladné rozhodnutie o vzatí do väzby podľa obvineného nestačia; obava z kolúzneho konania musí podľa obvineného vyplývať z konkrétnych skutočností a dôkazov, ktoré sú v spise (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Tost/20/2017). S poukazom na ústavno-konformný výklad zákonov v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky poukázal obvinený vo vzťahu ku kolúznej väzbe na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV ÚS 257/2000 a I ÚS 734/2008. Sudca pre prípravné konanie pri posudzovaní existencie tzv. kolúzneho dôvodu väzby podľa obvineného vôbec nevzal do úvahy, že od údajného spáchania skutku uplynulo viac než sedem mesiacov. Pokračoval, že ak by obvinený chcel ovplyvňovať svedkov, tak mal na to dostatočný časový priestor, avšak je zrejmé,

že k ničom takému zo strany nedošlo, obvinený na svedkov žiadnym spôsobom nevlýval, svedkovia vo veci už vypovedali a tak ako to už bolo uvedené vyššie, svedkovia vzhľadom na svoj status kajúcnikov už ani reálne nemajú priestor na to, aby svoje výpovede menili či korigovali, nakoľko by stratili všetky výhody, ktoré si ako kajúcnici zabezpečili. Z návrhu prokurátora ani z odôvodnenia napadnutého uznesenia sudcu pre prípravné konanie vôbec nie je podľa obvineného zrejme, na ktoré konkrétne osoby a akým spôsobom by mal a mohol obvinený pôsobiť, rovnako podľa neho niet takých konkrétnych skutočností a dôkazov, ktoré by osvedčovali obavu prokurátora, že by obvinený mohol konať kolúzne v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Vo vzťahu k existencii tzv. kolúzných dôvodov väzby je podľa obvineného odôvodnenie napadnutého uznesenia absolútne svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné, nakoľko sudca pre prípravné konanie vôbec relevantne nevysvetlil na základe akých dôvodov a akých konkrétnych skutočností uzavrel, že obvinený bude konať spôsobom predpokladaným v ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, keď vôbec z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejme na aké konkrétne osoby akým spôsobom by mal obvinený pôsobiť. Argumenty sudcu pre prípravné konanie, ktorými odôvodňuje kolúznu väzbu a ktoré v celom rozsahu prevzal z návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby, nie sú podľa obvineného pre naplnenie tohto dôvodu väzby v žiadnom prípade dostačujúce. Ide podľa neho len o akúsi spleť ničím nepodložených informácií, z ktorých nie je možné ustáliť žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali reálnu obavu z možného kolúzneho správania obvineného.

K preventívnej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že je však potrebné, aby nebezpečenstvo bolo pravdepodobné a aby bolo opatrenie vhodné, a to vzhľadom na okolnosti prípadu, najmä na minulosť a osobnosť dotknutej osoby (rozhodnutie ESLP vo veci Clooth proti Belgicku). Predchádzajúce odsúdenia obvineného by mohli poskytnúť základ pre dôvodnú obavu, by sa obvinený mohol dopustiť nového trestného činu (rozhodnutia ESLP vo veci Selcuk proti Turecku a Matznetter proti Rakúsku). Obvinený zdôraznil, že je úplne bezúhonnou osobou a nikdy sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania; jeho osobné a rodinné pomery vylučujú akúkoľvek obavu z pokračovania v trestnej činnosti, ktorú vo vzťahu k vznesenému obvineniu obvinený v celom rozsahu neguje. Pokračoval, že akékoľvek korupčné správanie ako aj dôvodnosť vzneseného obvinenia je podľa obvineného úplne eliminovaná vyššie popísanou činnosťou obvineného ako riaditeľa SIS, ktorá vyústila do zadržania a následného vzatia JUDr. Q. L. do väzby. Niet podľa neho žiadnych konkrétnych skutočností, ktoré by dostatočne preukazovali, že sa vôbec stal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu a už vôbec niet žiadnych skutočností, ktoré by odôvodňovali obavu, že bude v trestnej činnosti pokračovať, nakoľko sa nikdy žiadnej trestnej činnosti nedopustil. Rovnako je podľa obvineného nutné zohľadniť, že dňa 18. marca 2020 prezidentka Slovenskej republiky Zuzana Čaputová na návrh vlády Slovenskej republiky odvolala obvineného z funkcie riaditeľa SIS, čo takisto úplne eliminuje obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti, nakoľko na to nebude mať objektívnu možnosť, pričom ešte pred odvolaním z funkcie riaditeľa SIS bol prezidentkou Slovenskej republiky postavený mimo službu. Dodal, že aj vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby je odôvodnenie napadnutého uznesenia sudcu pre prípravné konanie tak stručné až je nepreskúmateľné, nakoľko z neho nevyplývajú žiadne konkrétne skutočnosti, na ktorých sudca pre prípravné konanie založil svoje rozhodnutie. Ďalej obvinený uviedol, že obava z pokračovania v trestnej činnosti bude spravidla daná u osôb, ktoré boli v minulosti opakovane právoplatne odsúdené, nie však u osôb bezúhonných, pričom úplne bezúhonnou osobou je aj obvinený. Rovnako nemožno podľa neho očakávať, že trestnú činnosť bude páchať, či bude v trestnej činnosti pokračovať taký vrcholový predstaviteľ štátnej moci akým je riaditeľ SIS, a to navyše potom, čo bol z funkcie riaditeľa SIS odvolaný. Ďalej argumentoval, že predmetný väzobný dôvod nemôže byť vo vzťahu k obvinenému založený tým, že JUDr. L. G. sa mal vyjadriť, že JUDr. Q. L. je „v budúcnosti pripravený spolupracovať týmto spôsobom“, nakoľko JUDr. Q.

L. vo svojej výpovedi absolútne neguje akékoľvek podozrenie z poskytnutia úplatku. V žiadnom prípade nie je podľa obvineného predpoklad, aby existoval akýkoľvek „zámysel pravidelnej bázy“ poskytovania úplatku v budúcnosti, z ktorého by mala prameniť hrozba u obvineného, že bude v budúcnosti dochádzať k prijímaniu úplatku, tak ako to prezentuje prokurátor v návrhu na vzatie obvineného do väzby, nakoľko nikdy k žiadnemu poskytnutiu úplatku zo strany JUDr. Q. L. a prijatiu úplatku obvineného nedošlo. Obvinený poznamenal, že odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom všeobecný súd uvedie, že si v celom rozsahu osvojuje tvrdenia prokurátora a z dôvodu stručnosti naň preto len poukazuje, bez toho, aby v ňom poukázal na akékoľvek konkrétne skutkové zistenia z neho vyplývajúce, či bez vyslovenia právnych záverov, ku ktorým, možno považovať za odôvodnenie stojace mimo krajných hraníc ústavnej akceptovateľnosti. Obvinený takisto namietal, že sťažnosťou napadnuté uznesenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia, pričom ako už bolo vyššie uvedené, uznesenie sudcu pre prípravné konanie je vo vzťahu existencii dôvodov kolúznej a pokračovacej väzby založené čisto na abstraktných konštrukciách, ktoré nemajú relevantnú oporu vo vykonanom dokazovaní. Napadnutým uznesením sudcu pre prípravné konanie bola podľa názoru obvineného narušená primeraná a spravodlivá rovnováha medzi záujmami štátu a právom na osobnú slobodu jedinca na úkor obvineného, pričom obvinený akcentoval, že sa naňho vzťahuje prezumpcia neviny (čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), čo znamená, že pokiaľ nebol uznaný vinným, má sa s ním zaobchádzať ako s nevinným (obdobne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 38/01). Zopakoval, že v rozpore so zásadou prezumpcie neviny však vyšetrovateľ, prokurátor ako aj sudca pre prípravné konanie zaobchádzali s obvineným ako s osobou vinnou, keď bez ďalšieho „poučovali“ obvineného, že môže napriek svojej zákonnej povinnosti mlčanlivosti a povinnosti ochrany utajovaných skutočností vypovedať, nakoľko bude vypovedať o trestnej činnosti verejného činiteľa, teda vlastnej trestnej činnosti, čím najmä sudca pre prípravné konanie konal zaujato a nezákonne, keď materiálne konštatoval vinu obvineného bez toho, aby bolo o vine obvineného rozhodnuté právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 96/2014 a uviedol, že dôvody zakladajúce dôvodnosť väzby v každom jednom prípade musia byť konkrétne a obava z nich plynúca musí byť akútna a aktuálna a to nielen pri rozhodovaní o vzatí obvineného do väzby, ale počas celej doby jej trvania potvrdzuje aj samotná judikatúra najvyšších súdnych autorít (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Tost/7/2012; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 897/08, rozhodnutie ESLP vo veci Boicenco proti Moldavsku). Sumarizujú vyššie vymedzenú sťažnostnú argumentáciu je obvinený toho názoru, že bol napadnutým uznesením vzatý do väzby nezákonným spôsobom a to rozhodnutím, ktoré vecne a obsahovo priamo odporuje základným zásadám trestného konania ako aj právny záverom stabilne judikovaným v ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít.

Berúc do úvahy vyššie uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil jeho sťažnosť proti všetkým výrokom napadnutého uznesenia ako opodstatnenú a aby podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a to v celom rozsahu, aby podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku obvineného ihneď prepustil z väzby na slobodu. V prípade, ak by najvyšší súd nevyhovел podanej sťažnosti obvinený navrhol, aby prijal ním ponúknuté inštitúty na nahradenie väzby (poskytnutý písomný sľub obvineného; peňažnú záruku podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku vo výške 60.000 eur alebo vo výške podľa uváženia súdu poskytnutou manželkou obvineného doc. PaedDr. K. D., PhD. a matkou obvineného Mgr. G. D.; prijatím záruky dôveryhodnej osoby prof. PhD. ThDr. D. Q., PhD., doc. RNDr. H. D., CSc., G. O., C. M., Mgr. G. D., JUDr. C. E., D. L., JUDr. PhD. Ing. G. T., PhD., Ing. G. G., Y. E.; uložením dohľadu probačného a mediačného úradníka v spojitosti s uložením povinností a obmedzení), ktoré sú prílohou podanej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu.

Sťažnosť proti napadnutému uzneseniu odôvodnil aj sám obvinený rozsiahlym podaním, v ktorom poukázal na svoj vzťah k JUDr. R. a JUDr. G. a opísal doslovne dialóg medzi JUDr. G. a ním v čase, keď koncom júna alebo začiatkom júla 2020 priviedol JUDr. G. JUDr. R. na centrálu za ním. Opísal svoje aktivity vo vzťahu k Q. L., ako aj okolnosti „nahodenia“ a „zhadzovania“ technických prostriedkov vo vzťahu k tejto osobe. Podrobne sa vyjadril ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a dôvodom väzby, pričom v podstate zopakoval skutočnosti už uvádzané obhajcom v dôvodoch sťažnosti.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa k sťažnostiam obvineného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedenej sťažnosti, ktorá bola podaná oprávnenou osobou a včas, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým obvinený podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval v senáte 2T, ktorému bola vec pridelená (pôvodné zloženie senátu 2T je JUDr. Peter Paluda, JUDr. Martin Piovartsy a JUDr. Dana Wänkeová). Z dôvodu karanténnej pracovnej neschopnosti JUDr. Martina Piovartsyho sa vzhľadom na článok XVI bod 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 v znení opatrení č. 1 - 5, podľa pravidla určeného v osobitnej časti rozvrhu práce týkajúcej sa trestnoprávneho kolégia, bola vec rozhodnutá so zastupujúcou členkou senátu - riadiacou predsedníčkou zastupujúceho senátu 3T - JUDr. Janou Serbovou.

Nadriadený súd rozhodoval o sťažnosti na neverejnom zasadnutí. Obvinený v podanej sťažnosti primárne požiadal o umožnenie účasti na neverejnom zasadnutí dôvodiac tým, že zápisnica z výsluchu na Špecializovanom trestnom súde nezachytáva skutočný obsah a rozsah výpovede obvineného a jeho výpoveď je zachytená len selektívne a neúplne a vytratil sa základný kontext výpovede. Zápisnica teda nereprodukuje neustrannému čitateľovi skutočný priebeh a obsah výsluchu a nevystihuje ani len podstatu vyjadrení a tvrdení obvineného. Preto obvinený žiada opätovne vypovedať ku skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, pretože v zápisnici o jeho výsluchu nie sú zachytené alebo sú zachytené nesprávne a neúplne.

Podľa § 302 ods. 1 Trestného poriadku neverejné zasadnutie sa koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa.

Podľa § 302 ods. 2 Trestného poriadku iné osoby sú z účasti na neverejnom zasadnutí vylúčené; pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca; pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu účasť týmto osobám umožniť. Predseda senátu postupuje pri zabezpečovaní účasti prokurátora, obvineného a

obhajcu podľa § 72 ods. 2. Ak je to potrebné, predseda senátu pri rozhodovaní o väzbe alebo o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe upovedomí o neverejnom zasadnutí aj zástupcu záujmového združenia alebo inú osobu ponúkajúcu záruku alebo peňažnú záruku a umožní ich účasť. Ak sa má rozhodovať vo veciach spojených s výkonom kontroly technickými prostriedkami, predseda senátu o neverejnom zasadnutí upovedomí aj príslušného probačného a mediačného úradníka.

Neverejné zasadnutie vykonáva súd zásadne bez účasti strán trestného konania, pričom zákaz účasti sa týka aj prokurátora, obvineného, obhajcu, poškodeného, zúčastnenej osoby a ich splnomocnencov, znalcov, zákonných zástupcov, ako aj zástupcu štátneho orgánu starostlivosti o mládež. Výnimkou je konanie a rozhodovanie o väzbe a o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, pri ktorom sa zabezpečia pravidlá podľa § 72 ods. 2. Ide teda o vylúčenie verejnosti v zmysle vylúčenia kohokoľvek, resp. neohraničeného okruhu osôb, preto sa táto procesná forma konania nazvala "neverejným" zasadnutím (obvinený, prokurátor, obhajca sú prítomní napr. aj na hlavnom pojednávaní, ktoré sa koná s vylúčením verejnosti - § 249 ods. 4 a 5). Prítomnosť obvineného, obhajcu a prokurátora na takomto neverejnom zasadnutí je rešpektovaním zásady rovnosti strán v súdnom konaní.

V konaní a rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu umožniť účasť obvinenému, jeho obhajcovi aj prokurátorovi, pokiaľ v danom prípade sa ich prítomnosť považuje za potrebnú alebo aj vhodnú. Pri zabezpečovaní ich účasti predseda senátu postupuje podľa § 72 ods. 2. Ak je to v konkrétnom prípade potrebné, resp. aktuálne, predseda senátu pri rozhodovaní o väzbe alebo o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe upovedomí o takomto neverejnom zasadnutí aj zástupcu záujmového združenia alebo inú osobu, ktorá ponúka záruku alebo peňažnú záruku, a umožní ich účasť.

V danom prípade sa senát najvyššieho súdu dôsledne oboznámil s dôvodmi, pre ktoré obvinený a jeho obhajcovia žiadali o umožnenie účasti na neverejnom zasadnutí, pričom dospel k záveru, že ich prítomnosť nepovažuje za potrebnú. Obvinený prostredníctvom svojich obhajcov síce poukazoval na fakt, že jeho výsluch nebol pred sudcom pre prípravné konanie dostatočne zachytený v zápisnici z výsluchu, súčasne však odôvodnil sťažnosť - ako sám, tak aj prostredníctvom svojich obhajcov rozsiahlymi podaniami v rozsahu minimálne 60 strán. Rozsahu informácií, ktoré podal poskytli nadriadenému súdu podrobný a celistvý obraz, preto osobnú prítomnosť obvineného na neverejnom zasadnutí nepovažoval za potrebnú.

Na tomto mieste ešte považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že zo zápisnice o výsluchu obvineného pred sudcom pre prípravné konanie nevyplýva, že by ktorákoľvek strana namietala jej obsah, či spôsob protokolácie.

Rovnako považuje najvyšší súd za potrebné vyjadriť sa k námietkam, týkajúcim sa neumožnenia nahliadnutia do spisu.

Podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku, obvinený, obhajca, poškodený, oznamovateľ, ak nie je zároveň poškodeným a zúčastnená osoba, splnomocnenec, ustanovený opatrovník a v konaní pred súdom prokurátor, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a asistent prokurátora majú právo nazerať do spisov s výnimkou zápisnice o hlasovaní a časti spisu obsahujúcej údaje o totožnosti chráneného svedka, ohrozeného svedka alebo svedka, ktorého totožnosť je utajená, a krycie údaje o totožnosti agenta, robiť si z nich výpisky a poznámky a obstarávať si na svoje trovy kópie spisov a ich častí; také trovy neuhrádza prokurátor, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a asistent prokurátora. Také isté právo má zákonný zástupca obvineného, poškodeného a zúčastnenej osoby, ak tieto osoby sú pozbavené spôsobilosti na právne úkony alebo ich spôsobilosť na právne úkony je obmedzená. Iné osoby tak môžu urobiť so súhlasom predsedu senátu a v prípravnom konaní so súhlasom orgánu činného v trestnom konaní, len ak je to potrebné na uplatnenie ich práv.

Podľa § 69 ods. 2 Trestného poriadku, v prípravnom konaní orgán činný v trestnom konaní môže právo nazerať do spisu a s ním spojené práva podľa odseku 1 zo závažných dôvodov odmietnuť, najmä ak v spise nemožno urobiť také opatrenia, ktoré by zabránili zmareniu alebo podstatnému sťažaniu dosiahnutia účelu trestného stíhania. Závažnosť dôvodov, z ktorých orgán činný v trestnom konaní toto právo odmietol, na žiadosť osoby, ktorej sa odmietnutie týka, je prokurátor povinný urýchlene preskúmať. Ak právo nahliadať do spisu a s ním spojené ostatné práva uvedené v odseku 1 zo závažných dôvodov odmietol prokurátor, na žiadosť osoby, ktorej sa odmietnutie týka, je nadriadený prokurátor povinný urýchlene preskúmať dôvodnosť odmietnutia. Tieto práva nemožno odoprieť obvinenému a obhajcovi a poškodenému po tom, čo boli upozornení na možnosť preštudovať spisy.

Je pravdou, že vyšetrovateľ odmietol obhajkyňi nahliadnúť do vyšetrovacieho spisu, najvyšší súd však postráda dôsledné uplatňovanie práva obvineného, spočívajúce v možnosti žiadať preskúmanie odmietnutia prokurátorom v zmysle vyššie uvedenej zákonnej úpravy. Je nutné pre úplnosť uviesť, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu, bolo právo obvineného a jeho obhajcov, na nahliadnutie do spisu plne zachované.

V ďalšom sa nadriadený súd zameril na dôsledné preskúmanie zisťovanie podstatných skutočností a na základe obsahu spisu a skutočností uvedených v sťažnosti dospel k nasledujúcim zisteniam:

Obvinený Ing. H. D.č, PhD. je v predmetnej veci trestne stíhaný na základe uznesenia vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, odboru Bratislava, z 11. marca 2021, ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021, ktorým mu (a tiež JUDr. Q. L.) bolo vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona.

Obvinenie bolo Ing. H. D., PhD. vznesené na tom skutkom základe, že:

začiatkom augusta 2020 v doposiaľ presne nezistený deň v objekte Slovenskej informačnej služby v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 39, v miestnosti budovy, kde sa nachádza kancelária riaditeľa Slovenskej informačnej služby, na stretnutí Ing. H. D., PhD., vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby, JUDr. R. R., v tom čase vo funkcii námestníka riaditeľa Slovenskej informačnej služby a JUDr. Ľ. G., prostredníctvom osoby JUDr. Ľ. G. ponúkol JUDr. Q. L., ktorý ho predtým o toto sprostredkovanie požiadal, poskytnutie finančných prostriedkov Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. za to, aby vo vzťahu k jeho osobe nevykonávala Slovenská informačná služba spravodajské rozpracovávanie a zhromažďovanie dôkazov, Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. s tým súhlasili a uviedli JUDr. Ľ. G., že voči osobe JUDr. Q. L. sú použité informačno-technické prostriedky, následne približne koncom augusta 2020 v kaštieli v obci U. Ž. - F. č. XXX JUDr. Q. L. odovzdal JUDr. Ľ. G. na poskytnutie Ing. H. D., PhD., a JUDr. R. R. finančné prostriedky v obálke, JUDr. Ľ. G. približne o dva dni v kancelárii na 6. poschodí administratívnej budovy v Bratislave na Trnavskej ulici č. 100 na dohodnutom stretnutí uvedené tlmočil JUDr. R. R., ktorý od neho uvedenú obálku s finančnými prostriedkami prijal, JUDr. R. R. v ten istý deň vo svojej kancelárii v obálke zistil na polovicu rozdelené bankovky zviazané gumičkami v celkovej výške 40.000 eur, s čím sa dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby Ing. H. D., PhD., ktorému uviedol, že u JUDr. Ľ. G. prevzal peniaze od JUDr. Q. L., Ing. H. D., PhD. po zistení ich výšky povedal JUDr. R. R., aby si polovicu hotovosti ponechal, ktorú si JUDr. R. R. ponechal a polovicu vo výške 20.000 eur odovzdal Ing. H. D., PhD., ktorý ju prevzal a následne približne o dva týždne, keď Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. zistili, že ich podriadení príslušníci Slovenskej informačnej služby zistili ďalší telefonický kontakt, ktorý by mohol používať JUDr. Q. L., vydal Ing. H. D., PhD. podriadenému pokyn, aby informačno-technický prostriedok nebol používaný, pričom tak konal z dôvodu prevzatia finančných prostriedkov od JUDr. Q. L. a zabezpečenia nezískania ďalších dôkazov voči jeho osobe, čím vykonával svoju zverenú právomoc riaditeľa Slovenskej informačnej služby spôsobom odporujúcim ustanoveniam 48 ods. 3 písm. a), písm. f) a písm. i) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície a oprávnenia podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, na základe ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, ňou vykonávané na základe plnenia jej úloh podľa § 2 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe nariadil nevyužívať z iných, ako zákonných dôvodov.

V preskúmvanej veci je tak splnená základná formálna podmienka rozhodovania o väzbe Ing. H. D., PhD., a to vznesenie obvinenia (§ 33 Trestného poriadku v spojení s § 72 ods. 2 Trestného poriadku prvá veta).

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol zadržaný postupom podľa § 86 ods. 1 Trestného poriadku 11. marca 2021 o 05:00 hod. Návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku bol sudcovi pre prípravné konanie doručený 12. marca 2021 o 23:41 hod. a sudca pre prípravné konanie obvineného vypočul 14. marca 2021 v čase od 10:00 hod. do 18:44 hod. V rámci tohto výsluchu vyhlásil sťažnosťou napadnuté uznesenie.

Možno konštatovať, že obvinený Ing. H. D., PhD. bol odovzdaný súdu do 48 hodín od jeho zadržania (§ 86 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku) a sudca pre prípravné konanie rozhodol o jeho vzatí

do väzby do 48 hodín od jeho prevzatia a doručenia návrhu prokurátora (§ 87 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku).

Po zistení, že boli splnené všetky formálno-procesné podmienky zadržania obvineného, za súčasného rešpektovania jeho práva na obhajobu (v tom čase zvolená obhajkyňa obvineného JUDr. Eva Mišíková), skúmal najvyšší súd danosť materiálnej podmienky pre prípadné obmedzenie jeho osobnej slobody väzbou.

Na tomto mieste sa žiada uviesť, ako opakovane najvyšší súd pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, respektíve nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných k odôvodneniu odsúdenia alebo k podaniu obžaloby (primerane napríklad rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. marca 2009, č. 39298/04 a 8723/05; Labita proti Taliansku zo 6. apríla 2000, č. 26772/95; Erdagöz proti Turecku z 22. októbra 1997).

V rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a s konečnou platnosťou tiež uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Takéto hodnotenie je totiž vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 211/2018). Každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, ohľadne dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak obvinený nebude držaný vo väzbe (primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 67/2013, I.ÚS 162/2016).

Aj podľa názoru najvyššieho súdu v zhode so záverom sudcu pre prípravné konanie možno na základe doteraz zabezpečených dôkazov dospieť k záveru o tom, že z nich plynúce skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, pričom nepochybne má znaky trestných činov a sú tu dôvody na podozrenie, že skutku sa dopustil aj obvinený Ing. H. D., PhD.

Najvyšší súd pripomína, že v tomto úplne počiatočnom štádiu trestného konania, kedy dokazovanie je ešte len na začiatku, podozreniu o protiprávnom správaní obvineného nasvedčujú už doposiaľ zhromaždené nižšie rozvedené dôkazy a zistenia. Najvyšší súd sa v tomto smere s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje (str. 8-9 odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia). Na tomto mieste však tiež dopĺňa, že pokiaľ obvinený v sťažnosti namieta arbitrárnosť, či neodôvodnenosť rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, s touto námietkou sa najvyšší súd nestotožňuje. Sudca pre prípravné konanie vecne, stručne, avšak jasne uviedol podstatné okolnosti a dôvody, ktoré ho viedli k jeho záverom.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu, v rozsahu zodpovedajúcom rozhodnutiu o väzbe obvineného, najvyšší súd konštatuje, že skutkové zistenia uvedené v uznesení o vznesení obvinenia majú v tomto štádiu konania dostatočnú oporu v doposiaľ zabezpečených dôkazoch - najmä vo výpovediach svedkov a tiež listinných dôkazoch.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie a z neho plynúce skutočnosti, opierajúc tento záver najmä o výpoveď JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G. v kontexte s obsahom utajovanej prílohy vyplýva nasledovné:

Obvinený JUDr. H. D. PhD. - ako uviedol aj v ním odôvodnenej sťažnosti - účasť na trestnej činnosti rezolútne popiera, pred sudcom pre prípravné konanie opísal svoj vzťah k obom svedkom. Poukázal na to, že JUDr. R. R. dovedol JUDr. Ľ. G. do centrály SIS, a to posledný júnový alebo prvý júlový týždeň roku 2020. JUDr. Ľ. G. začal tému „L.“, avšak JUDr. R. R. dôrazne zakázal baviť sa s G. o L.. Napísal o tom aj Danielovi Lipšicovi do správy a pokiaľ by chcel byť činný v prospech Q. L., tak by to určite nenapísal. V septembri 2020 bol G.Ó. zadržaný a riešilo sa, že príslušník SIS je vo väzbe, v tejto súvislosti mu Q.Á. D. potvrdil, že G. a R. sa stretávajú stále. Posledný kontakt s G. bol pri tej príležitosti, keď mu odovzdal tlačivo na skončenie služobného pomeru, koncom januára 2021, stretnutie trvalo 4 hodiny. Poprel, že by sa stretnutie s R. a G. v auguste 2020 odohralo tak, ako to popisujú títo dvaja svedkovia. K samotnému skutku uviedol, že R. bol síce jeho námestník, ale časom sa ich vzťahy skomplikovali. Jediný dôkaz, že malo dôjsť k odovzdaniu peňazí by mala byť výpoveď JUDr. R. R., pričom obvinený poprel, že by došlo k takému niečomu, poukázal na detaily, že používa čiernu tašku veľkú na spisy a malú, ktorá je však sivej farby s výraznými štvorčekmi. Výpovede dvoch svedkov považuje za nevierohodné a účelové v snahe získať benefity, aby buď neboli stíhaní za trestnú činnosť, alebo aby získali možnosť zníženia trestu, ktorý im hrozí. Ďalej sa vyjadril k rozpracovanosti JUDr. Q. L., ktoré inicioval on osobne a to s využitím všetkých dostupných prostriedkov. Záujmové boli asi tri telefónne čísla a to sporné číslo evidované na meno T., označované ako „drevené“ podpísal R. asi omylom. Hoci bolo monitorované možno jeden deň, bol z toho rozsiahly výstup a napriek tomu došlo k jeho „zhodeniu“ čísla, a to 2. októbra 2020. Návrh však spracoval R. až 14. októbra 2020. Odôvodnenie postupu z jeho strany bolo viac než sporné. On nikomu nevolal, aby bolo prerušené odpočúvanie tohto čísla. Netelefonoval s D. R.. Sprostredkovane sa dozvedel, že bol kvôli tomu nahnevaný na D. I.. Obvinený poprel, že by sa uskutočnil rozhovor medzi ním a R. zmysle tak, ako to je uvedené v návrhu prokurátora, L. nikdy nepovedal, že je blbosť sa priznať. Poukázal však na to, že o možnosť, že bude trestne stíhaný alebo diskreditovaný sa začal zaujímať 10. alebo 11. februára 2021, keď mu dcéra doniesla z hromadnej garáže list formátu A4 v tom zmysle, že za tisíce eur mal ušatému L. vybaviť niečo so sledovaním. Na základe toho sa obrátil na Maroša Žilinku, list osobne odniesol Žilinkovi. Nepripojil ho však k samotnému listu pre neho, nepovažoval to vtedy za dôležité. Je však pravda, že sa pýtal G., kedy bude R. prepustený, či to náhodu nevie, ale nepýtal sa ho, v akom je stave.

Z výpovede svedka JUDr. R. R. vo vzťahu ku skutku vyplýva, že JUDr. Ľ. G. zoznámil s obvineným práve on, záujem o zoznámenie prejavili obe strany, opísal okolnosti prvého stretnutia. Mal vedomosť, že obvinený sa s G. stretávali aj separátne, ale stretávali sa aj všetci traja spoločne. Opísal stretnutie, pri ktorom sa G. opýtal, či SIS spravodajsky rozpracováva osobu Q. L., s tým, že tento vie o tom, že mu hrozí zadržanie zo strany NAKA, avšak by uvítal, pokiaľ by ho SIS spravodajsky nerozpracovávala, za čo by sa vedel finančne odmeniť. Povedali mu, že L. spravodajsky rozpracovávajú, že boli na jeho

osobu nasadené informačno-technické prostriedky aj odposluchy aj úkon sledovania. ITP však neprinášali skoro žiadne informácie, pričom D. povedal, že keď L. vie, čo sa patrí, tak si „veľmi nemusia potíť tričko“. G. k tomu mal povedať, že zo strany L. to nebude problém, zabezpečiť financie, že on to už vyrieši. Potom už tému L. ďalej nerozoberali. Asi o dva týždne ho G. zavolať s tým, aby sa u neho zastavil v kancelárii a tento mu odovzdal obálku s tým, že sú tam peniaze pre neho a pre „H.“. Obsah obálky skontroloval až následne u seba v kancelárii, zistil koľko peňazí sa tam nachádza s tým, že išlo o gumičkami zviazané bankovky v nominálnej hodnote 100 a 200 eur, ktoré prepočítal, boli to dve kôpky, každá po 20.000 eur. Odišiel potom s nimi do budovy vedľa do kancelárie riaditeľa SIS. Peniaze obvinenému odovzdal s tým, že tento mu povedal, aby mu polovicu dal a polovicu si ponechal. Peniaze si vložil do svojej čiernej taštičky cez plece, čo stále nosil. V spravodajskom rozpracovaní L. pokračovali. Po období po zadržaní G. zistili, že bolo nasadené odpočúvanie na telefónne číslo, ktoré používa Q. L. ako tzv. drevené číslo, ktoré je písané na inú osobu, ale používa ho L.. Potom, po následnej dohode jeho a obvineného sa rozhodli, že toto odpočúvanie tohto telefónneho čísla dajú predčasne ukončiť, čo aj urobili. Toto číslo bolo odpočúvané maximálne dva dni. Podriadeným to odôvodnili, že nie je dôvod ďalej toto číslo odpočúvať, pretože mali informácie, že sa blíži zadržanie osoby Q. L. a takto to odkomunikovali smerom k podriadeným. Opísal ďalšie postupy, ktoré nasledovali v danej veci. Vo svojej výpovedi z 8. februára 2021 presnejšie špecifikoval bankovky, ktoré mu boli odovzdané a ktoré on odovzdal.

Svedok JUDr. Ľ. G. vo svojej výpovedi tiež opísal svoje vzťahy ako s obvineným, so svedkom JUDr. R. R., tak aj s obvineným JUDr. Q. L.. Podľa svedka ho JUDr. Q. L. poprosil koncom jari 2020, že má informáciu že ho rozrába SIS, či by mu to nevedel nejakým spôsobom zistiť a vyriešiť. Otvoril preto túto tému na pôde SIS v prítomnosti obvineného a JUDr. R. R., ktorým vysvetlil okolnosti a zároveň im povedal, že L. je ochotný za to poselať nejaké peniaze na pravidelnej báze. L. nehovoril konkrétnu čiastku, ale hovoril o periodicite raz za rok alebo raz za polroka. Toto im takto prezentoval. Uviedol ďalej podrobnosti, na základe ktorých považoval vec za dohodnutú s tým, že obvinený mal uviesť, že si vie predstaviť zastavenie činnosti príslušníkov SIS v tejto spravodajskej veci. Stretnutie na SIS bolo asi na prelome júla a augusta 2020, pričom na konci augusta 2020 na stretnutí v F. mu JUDr. Q. L. odovzdal obálku s peniazmi, ktorú neotváral, bola určená pre vedenie SIS. Následne tieto peniaze odovzdal R., ktorý k nemu prišiel do kancelárie, pričom bližšie opísal, ako k odovzdaniu došlo.

Ako už bolo uvedené, úlohou súdov, nie je v tomto štádiu trestného konania s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy, závery z nich plynúce a ani ich zákonnosť, predsa len nad rámec uvedeného, považuje najvyšší súd za potrebné na podstatné námietky obvineného zareagovať.

Z vyššie uvedených dôkazov zatiaľ vyplýva, že všetci podstatní „aktéri“ sa jednak poznajú, vzájomne sa stretli a nepochybne aj rozprávali. V podstate svedkovia - JUDr. R. R. a JUDr. Ľ. G. opísali obsah vzájomného kontaktu a stretnutí inak, ako ich opisuje obvinený Ing. H. D., PhD. Podstatnou skutočnosťou v danom štádiu trestného konania však je, že z vyššie uvedených výpovedí vyplýva dôvodné podozrenie, že JUDr. Ľ. G. bol oslovený JUDr. Q. L., ten následne oslovil ako JUDr. R. R., tak aj Ing. H. D.Č., PhD., aby neboli voči L. vykonávané spravodajské úkony zo strany SIS. Z tvrdení oboch svedkov pritom vyplýva, že malo dôjsť k odovzdaniu finančných prostriedkov od JUDr. Q. L. JUDr. Ľ. G., následne JUDr. R. R. a obvinenému. Takýto stav vyplýva z doposiaľ zabezpečených dôkazov, pričom je potrebné si uvedomiť tak, ako na to poukázal aj sudca pre prípravné konanie, že pre vznesenie obvinenia postačuje z vykonaných dôkazov vyplývajúci vyšší stupeň pravdepodobnosti,

ktorý však musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nie je potrebné, aby trestný čin v tomto štádiu trestného konania bol spoľahlivo preukázaný.

Avšak tu je podstatné, že obaja svedkovia sa v podstatných rysoch zhodujú na skutočnostiach, o ktorých rovnako vypovedajú. Obvinený celkom kategoricky a jednoznačne vinu odmieta a poukazuje na snahu diskreditovať jeho osobu. V tomto smere je potrebné dôrazne pripomenúť absolútnu nutnosť vykonávať dokazovanie tak, aby bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností tieto skutočnosti buď to vyvrátiť, alebo spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností preukázať. Zo sťažnosti obvineného je zrejmé, že napr. informáciu o predčasnom skončení ITP tzv. dreveného telefónu JUDr. Q. L. podpísal osobne JUDr. R. R., pričom - ako uvádza obvinený - informáciu odôvodnil hlúpo, nedostatočne a nepravdivo. Poukázal na to, že k tomu došlo takmer identicky, ako to urobil v prípade „zhodenia“ ITP W. R. niekedy v roku 2018. V tom prípade bol tiež zaangažovaný JUDr. Ľ. G.. On sám však schválil skončenie ITP JUDr. Q. L. a osôb okolo neho najskôr 18. novembra 2020, teda približne 3 týždne potom, ako bol JUDr. Q. L. zadržaný NAKA.

Tu sa však žiada uviesť, že svedok JUDr. R. R. bol vypočutý v prítomnosti obhajcov, po vznesení obvinenia 25. marca 2021, pričom v podstatných rysoch a zásadných skutočnostiach zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a na otázku, či vykonal obvinený aktivitu smerujúcu k skončeniu používania ITP vo vzťahu k tzv. drevenému telefónu uviedol, že „Keď sme zistili, že toto telefónne číslo je na osobu nasadené, po porade medzi mnou a pánom D., dal pán D. pokyn aby toto číslo bolo predčasne ukončené, čo sa následne aj zrealizovalo, osobne som bol svedkom, ako pán D. túto skutočnosť komunikoval s administrátorom nášho odpočúvacieho systému. Pokyn na predčasné zrušenie odpočúvania tohto telefónneho čísla dal pán D. mne ako komunikoval ho aj s ďalšími podriadenými, konkrétne viem uviesť, že túto záležitosť komunikoval s pánom R.“ V zásade svedok vysvetľuje takto svoj podpis vo vzťahu k „zhodeniu“ telefónneho čísla, pričom nesporne k tomu bude potrebné ďalšie dokazovanie. V tomto štádiu trestného konania však ani nadriadený súd nemal dôvod o výpovedi svedka pochybovať.

Pokiaľ ide o obvineným uvádzané termíny dovolenky JUDr. R. R., tento sa vo svojej výpovedi vyjadril, že dovolenku čerpal na prelome júla a augusta 2020. Bližšie však nebol konfrontovaný s termínom tak, ako to uvádzal obvinený, pričom - ako už uviedol vo svojom rozhodnutí sudca pre prípravné konanie - táto skutočnosť musí byť tiež predmetom ďalšieho dôsledného dokazovania.

Napokon vo vzťahu k dôvodnosti obvinenia v tomto štádiu trestného stíhania najvyšší súd uzatvára, že z masy dôkazov, ktorá je aktuálne najvyššiemu súdu k dispozícii, z detailov, ktoré vyplývajú z výpovedí svedkov - či už týkajúcich sa spoločného stretnutia, priestoru, kde k stretnutiu došlo, k odovzdaniu peňazí v obálke, popisu udalosti zo strany oboch svedkov, dôvodov, ku ktorým sa mal úplatok viazať, ako aj manipulácie s hotovosťou - je nutné konštatovať dôvodnosť vzneseného obvinenia a ani najvyšší súd nezistil legálny dôvod, ktorým by spochybnil v tomto štádiu vznesené obvinenie.

Najvyšší súd si uvedomuje, že obaja svedkovia patria do kategórie tzv. kajúcnikov, ktorí v danom čase vystupujú a usvedčujú - okrem obvineného - aj mnohých ďalších podozrivých z korupčnej a inej závažnej trestnej činnosti. Tu je potrebné pripomenúť rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá zdôrazňuje v podstate nevyhnutnosť dôsledného - kritického zhodnotenia výpovedí „kajúcnikov“, z hľadiska ich pravdivosti (hodnovernosti) s tým, že ich svedecké výpovede, nemôžu byť jediným, či rozhodujúcim dôkazom, na ktorých by bola založená dôvodnosť vznesenia obvinenia voči podozrivému podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, a teda založená jedna z materiálnych väzobných podmienok. Žiada sa uviesť, že kajúcnikmi sú svedkovia, ktorí sa sami podieľali na trestnej činnosti, avšak vo vzťahu k ich osobám boli použité osobitné trestnoprocesné inštitúty (napr. dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prerušenie trestného stíhania, dohoda o vine a treste), tzv. odklony, ktoré umožňujú nepostihnúť alebo na základe súčasnej osobitnej úpravy trestného zákona miernejšie postihnúť dotknutého páchatela, a to aj v súvislosti s jeho výpoveďou proti iným páchatelom (primerane napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 9/2014 z 26. novembra 2014).

V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre opakuje, že použitie výpovedí svedkov výmenou za imunitu alebo iné výhody môže spochybniť spravodlivosť konania proti obvinenému a môže spôsobiť zložité problémy v takom rozsahu, že vzhľadom na povahu takýchto vyhlásení sú otvorené manipulácii a môžu byť urobené čisto za účelom získania výhod ponúkaných za výmenu alebo osobnej pomsty. Riziko, že môže byť osoba obvinená a súdená na základe neoverených obvinení, ktoré nemusia byť nevyhnutne nestranné, preto nemožno podceňovať. Okrem toho je podľa Európskeho súdu pre ľudské práva veľmi dôležité, aby obvineným v žiadnom štádiu konania nebolo zabránené spochybniť spoľahlivosť svedkov alebo obsah a dôveryhodnosť ich výpovedí. Dodáva, že všetky námietky obvinených majú byť starostlivo preskúmané súdmi, ktoré sú schopné posúdiť hrozby, ktoré predstavujú takéto výpovede svedkov o spravodlivosti procesu (primerane pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Habran a Dalem proti Belgicku zo 17. januára 2017, č. 43000/11 a 49380/11, body 100, 113, 115, s ďalšími odkazmi).

Z doposiaľ zhromaždeného spisového materiálu plynie, že dôvodnosť podozrenia nie je založená na jednej či jedinej výpovedi svedka „kajúcnika“, ale ide o výpoveď dvoch svedkov osobne zainteresovaných na trestnej činnosti. Každopádne je ale potrebné zdôrazniť, že uvedeným výpovediam je potrebné venovať osobitnú obozretnosť a pozornosť s dôrazom na kritickú previerku faktov a skutočností poskytnutých vypovedajúcimi osobami. Je tiež potrebné venovať náležitú pozornosť dôslednému prevereniu všetkých obhajobných námietok obvineného Ing. H. D., PhD. Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že podozrenie zo spáchania stíhanej trestnej činnosti obvineného je založené aj na dôkazoch pochádzajúcich od spolupracujúcich osôb, preto bude v ďalšom konaní potrebné, aby orgány prípravného konania náležite a zodpovedne zabezpečili dostatočné množstvo zákonných dôkazov a v prípade, že tieto nebudú dostačujúce, aby postupovali v súlade s dôkaznou situáciou a ustanoveniami Trestného poriadku.

V kontexte už uvedených skutočností je nutné vyjadriť sa aj k námietkam týkajúcim sa povinnosti mlčanlivosti vypovedajúcich svedkov, pričom je potrebné zdôrazniť, že svedkovia vypovedajú o trestnej činnosti a možnom korupčnom správaní, a to aj o svojej účasti. V tejto súvislosti je potrebné tiež uviesť, že utajovanou skutočnosťou nemôže byť informácia o trestnej činnosti verejných činiteľov.

Na tomto mieste si je ale nutné uvedomiť, ako to už bolo vyššie uvedené, že rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovanie o vine a treste a úlohou súdov pri rozhodovaní o väzbe nie je s konečnou platnosťou uzatvárať hodnotenie dôkazov, či ich použiteľnosť. Skutočnosti zakladajúce podozrenie, že obvinený sa mal dopustiť stíhanej trestnej činnosti, ako to už bolo vyššie uvedené, nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných k odôvodneniu odsúdenia alebo k podaniu obžaloby, majú „len“ objektívneho, nezaujatého pozorovateľa presvedčiť o tom, že obvinený mohol trestný čin spáchať.

Z obsahu spisu však v danom štádiu nevyplýva žiadny dôkaz zásadného významu svedčiaci o tom, že by či už JUDr. Ľ. G. alebo JUDr. R. R. boli, či už pozitívne alebo negatívne motivovaní konať a vypovedať v neprospech obvineného Ing. H. D., PhD.

Pokiaľ teda ide o prvú uvádzanú materiálnu podmienku väzby, z vyššie uvedeného obsahu procesných úkonov predchádzajúcich konaniu pred sťažnostným súdom je zrejmé, že už sudca pre prípravné konanie ustálil správny záver, že je dané dôvodné podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný a má znaky trestného činu. Najvyšší súd ale dopĺňa, že vymedzenie skutku a právna kvalifikácia konania v uznesení o vznesení obvinenia nie je v ďalších fázach trestného konania nemenná a pre orgány činné v trestnom konaní, či súd až do meritórneho rozhodnutia o veci záväzná.

Preto zhrnúc vyššie uvedené, aj podľa názoru najvyššieho súdu, nateraz v tomto štádiu trestného konania je jedna z materiálnych podmienok rozhodovania o väzbe, a to existencia dôvodnosti trestného stíhania reprezentovanej dôvodným podozrením zo spáchania trestných činov v prípade obvineného Ing. H. D., PhD. vyššie uvedenými skutočnosťami naplnená a súhlasí je potrebné aj so záverom sudcu pre prípravné konanie v tom smere, že v prejednávanej veci, teda vo vzťahu k obvinenému je naplnená aj druhá materiálna podmienka, a to existencia niektorého z dôvodov väzby. Najvyšší súd však dospel k záveru, že v súčasnom štádiu je daný konkrétne dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že:

- b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mať obťažovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie,
- c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Najvyšší súd v prvom rade podrobil prieskumu záver sudcu pre prípravné konanie o existencii dôvodnej obavy, či v prípade prepustenia na slobodu bude obvinený pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku].

Najvyšší súd najprv vo všeobecnosti uvádza, že tzv. kolúzna väzba ako inštitút trestného práva procesného má zabezpečiť, aby bol riadne zistený skutkový stav a to bez akéhokoľvek negatívneho vplyvu na svedkov či spoluobvinených. Vziasť obvineného do kolúznej väzby možno potom pri existencii konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu z marenia objasňovania skutočností dôležitých pre trestné stíhanie. Spôsoby, akými je možné mariť objasňovanie týchto skutočností, sú uvedené len demonštratívne. Tieto konkrétne skutočnosti musia byť dostatočným a rozumným podkladom pre opodstatnenie uvedenej obavy. Na druhej strane ich však nemožno interpretovať tak, že ak nebude obvinený vzatý do väzby, bude celkom určite kolúzne pôsobiť. Pri rozhodovaní o väzbe nie je reálne sa domnievať, že môže byť naplnená požiadavka istoty „konkrétnych skutočností“ opodstatňujúcich väzobné dôvody. V týchto prípadoch nemožno vyčkávať až do okamihu, keď už je isté, že obvinený bude kolúzne konať, pretože by sa už spravidla nepodarilo takému konaniu zabrániť a predísť. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvody väzby (II. ÚS 348/2016).

Objasňovaním skutočností závažných pre trestné stíhanie je pritom predovšetkým dokazovanie skutočností uvedených v § 119 ods. 1 Trestného poriadku. Tieto skutočnosti musia mať pre trestné stíhanie podstatný význam a to najmä z hľadiska posúdenia viny, trestu alebo výroku o náhrade škody a marenie menej závažných skutočností nezakladá dôvod väzby.

K jednotlivým formám predpokladaného kolúzneho správania možno uviesť, že odôvodnenosťou obavy, že obvinený „bude pôsobiť na svedkov, znalcov alebo spoluobvinených“, sa bude rozumieť snaha obvineného ovplyvniť tieto osoby, aby vypovedali v rozpore so skutočnosťou, a tým spôsobili nesprávne zistenie skutkového stavu. Pôsobenie na tieto osoby môže byť priame (obvineným) alebo nepriame (prostredníctvom tretích osôb). Trestný poriadok však nerozlišuje ovplyvňovanie svedkov, znalcov alebo spoluobvinených nevypočutých alebo už vypočutých. Za iné marenie objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie sa považuje napríklad falšovanie a pozmeňovanie vecných dôkazov a pod. Uplatňovanie zákonných práv obvineného vyplývajúcich z Trestného poriadku (napr. právo nevypovedať, prípadne popierať spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, a pod.) nemožno považovať za marenie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Rovnako ani skutočnosť, že v priebehu trestného stíhania majú byť vykonané ďalšie procesné úkony, ako napríklad výsluch svedkov a pod., sama osebe neznamená, že obvinený bude na nich pôsobiť, resp. inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie. Dôvodom kolúznej väzby takisto nemôže byť len určitá dôkazná alebo procesná situácia (začatie trestného stíhania, náročnosť dokazovania, väčší počet obvinených, prípadne závažnosť trestného činu) bez zistenia konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú obavu z kolúzných aktivít.

V danom prípade doposiaľ vypočutí svedkovia poskytli orgánom činným v trestnom konaní vzájomne sa dopĺňujúce informácie o údajnom konaní obvineného. Svedok JUDr. R. R. opakovane potvrdil, že obvinený sa po zadržaní JUDr. Ľ. G. vyjadril „.....ty to nikdy nepotvrdiš (prevzatie peňazí) a ja to

popriem tiež, takže k ničomu nedošlo“. Rovnako ako hrozbu kolúzneho konania možno vnímať aj vyjadrenie zo strany obvineného na margo G. L. s tým, že svedok R. vypovedal, že „.....najväčšia blbosť, čo by mohol spraviť, je priznať sa.“ Možno tiež súhlasiť so sudcom pre prípravné konanie, že obavu z kolúzneho konania umocňuje aj skutočnosť, že obvinený disponoval informáciou, že sa ním zaoberajú orgány činné v trestnom konaní a iniciatívne zisťoval informácie ku skutočnostiam, ktoré môžu viesť k jeho trestnému stíhaniu. Bez povšimnutia však nemôže zostať ani úradný záznam Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR z 23. februára 2021, z ktorého vyplýva, že obvinený sa kontaktoval na JUDr. L. G. s tým, že sa vyjadril, že z rôznych zdrojov sa mu dostalo do uší, že na jeho osobe pracujú policajti z bratislavskej NAKA. V danom štádiu trestného konania nemožno s istotou vylúčiť, že by obvinený mohol vplývať na svedkov a nabádať ich k tomu, aby v jeho záujme podstatné skutočnosti týkajúce sa jeho obvinenia zmenili. Vzhľadom na povahu a závažnosť trestnej činnosti, ako aj jej charakter je danosť dôvodu kolúzneho konania jednoznačná.

V danom prípade je navyše údajné kolúzne konanie obvineného, resp. ich snaha o také konanie preukazované pomerne presvedčivo a nejde teda len o „dôvodnú obavu“, a to zvlášť vzhľadom na skutočnosť, že je trestné konanie len v počiatočnej fáze. O to viac, keď platí, že kolúzne aktivity nemusia byť dokonané; na zistenie dôvodov kolúzneho konania sa vyžaduje existencia dôvodnej obavy a nie dokonané konanie (pozri § 71 ods. 1 Trestného poriadku). Napokon i z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako to predpokladá dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, ak nebude vzatý do väzby. Znova teda platí predpoklad, že každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti - a nie istoty - ohľadne dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak nebude obvinený držaný vo väzbe (I. ÚS 162/2016).

Z uvedeného vyplýva obava, že obvinený by sa o to viac mohol v prípade prepustenia na slobodu snažiť ovplyvňovať priebeh svojho trestného konania, aby vo svojej trestnej veci dosiahli čo najpriaznivejší výsledok, a to aj ovplyvňovaním svedkov, ktorých je potrebné vo veci vypočuť, či inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie.

Pokiaľ však ide o dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tieto najvyšší súd - rozdielne od sudcu pre prípravné konanie - nezistil. Tento odôvodnil tzv. pokračovaciu väzbu tým, že súčasťou samotného skutku vo vzťahu ku korupcii bolo riešenie otázky, že tomu tak bude na „pravideľnej báze“ a že Q. L. je aj v budúcnosti pripravený spolupracovať týmto spôsobom. Reálne v čase rozhodovania najvyššieho súdu o sťažnosti obvineného, tento už nezastáva funkciu riaditeľa Slovenskej informačnej služby, obvinený bol z uvedenej funkcie právoplatne odvolaný a postavený mimo službu. Poukazujúc na charakter trestnej činnosti tým odpadla obava z možného pokračovania v trestnej činnosti v tom kontexte, ako by sa dalo očakávať.

Najvyšší súd uzatvára, že nakoľko väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného a jej podstatou je nevyhnutné pozbavenie osobnej slobody obvineného, ide napriek tomu o procesný prostriedok len fakultatívnej povahy. Obmedzenie ďalších práv a slobôd, ktorých výkon nie je zlučiteľný s výkonom väzby, ktoré umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu uskutočnenie a skončenie trestného konania za súčasnej existencie dôvodov väzby prioritizuje

možnosť nahradenia väzby menej invazívnym procesným prostriedkom. Preto súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodujúci o väzbe skúma, či účel väzby nemožno rovnako účelne dosiahnuť ponechaním alebo prepustením obvineného na slobodu za súčasného dozoru probačného a mediačného úradníka, a to aj v prípade, že takýto návrh nebol výslovne uplatnený. Pri rozhodovaní musí súd dôsledne zvažovať, či a do akej miery ponechanie obvineného na slobode zvyšuje nebezpečenosť jeho konania zakladajúceho väzobný dôvod a či obmedzenie osobnej slobody obvineného výkonom väzby nie je celkom zjavne neprimerané k miere zvýšenia rizika, ktoré by vyplývalo z jeho zotrvania či ponechania na slobode.

Špecializovaný trestný súd v prejednávanej veci správne rozhodol aj v tom smere, pokiaľ väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. V sťažnosti obvinený nad rámec uvedeného požiadal o nahradenie väzby písomným sľubom, tiež dohľadom dôveryhodnými osobami, ako aj peňažnou zárukou.

Podľa § 80 ods. 1 Trestného poriadku, ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

a) záujmové združenie občanov alebo dôveryhodná osoba ponúkne prevzatie záruky za ďalšie správanie obvineného a za to, že obvinený sa na vyzvanie dostaví k policajtovi, prokurátorovi alebo na súd a že vždy vopred oznámi policajtovi, prokurátorovi alebo súdu vzdialenie sa z miesta pobytu, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje záruku vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočnú a prijme ju,

b) obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný a prijme ho, alebo

c) s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku, ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o ponechaní obvineného na slobode alebo o jeho prepustení na slobodu aj vtedy, ak obvinený zložil peňažnú záruku a súd alebo sudca pre prípravné konanie ju prijme. Ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a) až c) alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 4 alebo podľa § 80 ods. 3, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Ak je obvinený stíhaný pre trestné činy terorizmu, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Obvinenému sa vždy uloží povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu zmenu miesta pobytu. So súhlasom obvineného môže peňažnú záruku zložiť aj iná osoba, ale pred jej prijatím musí byť oboznámená s podstatou obvinenia a so skutočnosťami, v ktorých sa nachádza dôvod väzby. Na dôvody, pre ktoré peňažná záruka môže pripadnúť štátu, musí sa obvinený a osoba, ktorá peňažnú záruku zložila, vopred upozorniť.

Najvyšší súd skúmal, či by väzbu obvineného v tomto štádiu bolo možné nahradiť ním ponúkanými formami, pričom dospel k záveru, že vzhľadom na účel väzby v danom štádiu nemožno dosiahnuť alternatívnymi náhradami väzby, a to predovšetkým s poukazom na všetky vyššie opísané skutočnosti. Nie je možné na tomto mieste opomenúť, že obvinený bol riaditeľom Slovenskej informačnej služby, pričom už z tohto faktu je predpoklad znalosti všetkých zásad konšpirácie a dostupných technických možností, ako to konštatoval sudca pre prípravné konanie. Fakt, že je podozrenie, že obvinený sa mal dopustiť trestnej činnosti ako riaditeľ SIS len zväzňuje nutnosť obzvlášť citlivého skúmania spoločenskej škodlivosti protiprávneho konania a tým aj posudzovania dôvodov.

Takto charakterizované skutkové okolnosti, samotný charakter korupčnej trestnej činnosti, v spojení s právnymi závermi citovanými vyššie viedli najvyšší súd k záveru, že prípadné nahradenie väzby prevzatím záruky jednotlivcami prof. PhDr. ThDr. D. Q., PhD., doc. RNDr. H. D., CSc., G. O., C. M., Mgr. G. D., JUDr. C. E., D. L., JUDr. PhDr. Ing. G. T., PhD., Ing. G. G., Y. E. sa nejaví ako primerané.

Podľa názoru najvyššieho súdu žiadny z inštitútov, ktorý by mal nahradiť väzbu obvineného, by v súčasnom štádiu trestného stíhania nebol dostatočne účinným prostriedkom na to, aby mu zabránil v možnom ovplyvňovaní svedkov. Spomínané inštitúty v súčasnom štádiu konania, nie sú schopné dostatočným spôsobom aktivity obvineného mimo uzavretého väzobného režimu kontrolovať, keďže nie je spôsobilý zabrániť v prípadnom kontakte s jemu známymi osobami za účelom ich prípadného ovplyvnenia.

Najvyšší súd ani v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, nezistil formálne pochybenia zásadného charakteru.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky, konštatujúc dôvodnosť väzby zrušil uznesenie sudcu pre prípravné konanie a sám rozhodol tak, ako vyplýva z výrokovej časti uznesenia. Najvyšší súd však dôrazne pripomína, že vo väzobných veciach sú orgány činné v trestnom konaní povinné konať prednostne a urýchlene a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že u obvineného boli konštatované „len“ dôvody kolúznej väzby.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, dňa 14.04.2021

JUDr. Dana Wänkeová

sudca

Za správnosť: Mgr. Lucia Gočálová

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Za správnosť anonymizácie:

Právny odbor: Trestné právo

Predmet sporu: § 329/1, 2 Tr.zák. a iné

4Tost/23/2021

9521100062

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci proti obvinenému Ing. H. D., PhD. a spol., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 25. mája 2021 v Bratislave, o sťažnostiach obvineného Ing. H. D., PhD. a prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, z 1. mája 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa výroku uvedeného pod bodom VI napadnutého uznesenia.

Podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku m e n í dôvody väzby u obvineného Ing. H. D., PhD. tak, že ich r o z š i r u j e aj o dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a obvineného Ing. H. D., PhD. p o n e c h á v a vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného Ing. H. D., PhD. z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej tiež „Špecializovaný trestný súd“ alebo „súd prvého stupňa“), rozhodol tak, že:

I. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD., nar. XX.XX.XXXX, t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

II. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zamietol žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnou osobou doc. PaedDr. K. D., PhD. a Mgr. G. D. za ďalšie správanie obvineného.

III. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby písomným sľubom.

IV. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

V. Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku zamietol žiadosť obvineného Ing. H. D., PhD. o nahradenie väzby peňažnou zárukou ponúknutou manželkou obvineného doc. PaedDr. K. D., PhD. a matkou obvineného Mgr. G. D. vo výške 60.000,- Eur.

VI. Podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku zamietol aj návrh prokurátora na zmenu dôvodov väzby u obvineného Ing. H. D., PhD.

Proti tomuto uzneseniu podali obvinený Ing. H. D., PhD. (ďalej tiež „obvinený“), a to proti všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia a prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej tiež „prokurátor“), čo do výroku uvedenému pod bodom VI. napadnutého rozhodnutia, riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote, sťažnosti.

V písomných dôvodoch podanej sťažnosti obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu, namietal, že napadnuté rozhodnutie je vecne nesprávne, nezákonné a ústavne non-konformné, navyše nedostatočne odôvodnené, nedávajúce odpoveď na najzásadnejšie námietky obvineného zdôrazňujúc, že uňho pominul dôvod takzvanej kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, vzhľadom na to, že za dobu od 1. apríla 2021 počas 40 dní nevykonali orgány činné v trestnom konaní v prejednávanej trestnej veci žiaden výsluch svedka, či žiaden iný úkon v merite veci, okrem výsluchu svedka (Ing. G. L.) v trestnej veci pre skutok, ohľadom ktorého obvinený nie je vo väzbe a ani žiaden vyšetrovací úkon nenaplánovali, preto sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu rozhodol v prejednávanej veci, podľa názoru obvineného, v rozpore s článkom 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), § 2 ods. 6 Trestného poriadku, ako aj s pokynom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutom v uznesení z 29. marca 2021, sp. zn. 2Tost/15/2021 pre orgány činné v trestnom konaní konať v prejednávanej veci urýchlene, prednostne a bez prietahov.

V dôvodoch podanej sťažnosti obvinený ďalej namietal porušenie zásady rovnosti strán trestného konania (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku) a požiadavky rovností zbraní a tým v materiálnom slova zmysle porušenie práva obvineného na obhajobu a spravodlivý súdny proces v zmysle článku 5 a 6

Dohovoru, článku 8 Listiny základných práv a slobôd a článku 17 Ústavy Slovenskej republiky (Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov), ako aj práva na nestranný súd (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku) postupom sudcu pre prípravné konanie, ktorý sa, podľa názoru obvineného, postavil do role pomocníka prokurátora, hoci nie je orgánom činným v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku) a ani stranou trestného konania (§ 10 ods. 10 Trestného poriadku), ale nestranným rozhodovacím orgánom, ktorý má rozhodnúť spor medzi prokurátorom ako zástupcom štátu a obvineným, keďže sám iniciatívne vyhľadával argumenty ospravedlňujúce nečinnosť prokurátora počas doby 21 dní, kedy prokurátor nerozhodol o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a ani nepredložil spomínanú žiadosť sudcovi pre prípravné konanie, sám iniciatívne vyhľadával dôvody kolúznej väzby a určoval aké ešte úkony majú byť počas vyšetrovania v prípravnom konaní vykonané (výsluch svedka D. R.), hoci prokurátor tieto skutočnosti a okolnosti netvrdil a ani nepoužil, čím sudca pre prípravné konanie favorizoval jednu stranu v konaní na úkor druhej. Vyššie naznačená nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní po dobu 40 dní odôvodňovala, podľa názoru obvineného, poukazujúc v tejto súvislosti na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/12/2014, 1Tost/7/2021 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 576/2020, jeho prepustenie z väzby na slobodu, preto sudca pre prípravné konanie, ktorý musí byť nestranný a nemôže činnosť prokurátora suplovať, mal dôvodnosť žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu posudzovať výlučne v medziach argumentácie, ktorú produkovali strany v konaní teda prokurátor a obvinený bez toho, aby ktorejkoľvek zo strán pomáhal, a to ani prokurátorovi, keďže nie je jeho pomocníkom a väzba obvineného v prípravnom konaní je konaním návrhovým, sudca pre prípravné konanie smie vziať obvineného do väzby len na návrh prokurátora a z dôvodov prokurátorom skutkovo a právne vymedzených, pritom prokurátor sa v prebiehajúcom konaní nikdy nebránil tým, že nepoznal obsah rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/15/2021, ale svoju nečinnosť odôvodňoval len potrebou kopírovania spisu a zvažovania postupu podľa § 190 ods. 1 Trestného poriadku (či vyšetrovateľ autoremedúrou ne/zruší uznesenie o vznesení obvinenia) a nikdy nekonštatoval potrebu vypočutia svedka D. R., ktorého pri svojom výsluchu spomínal svedok JUDr. R. R. ešte 25. marca 2021 a hoci je obvinený vo väzbe už 60 dní (ku dňu podania sťažnosti) takýto úkon vykonaný nebol, doteraz boli vykonané len štyri výsluchy, pričom od 31. marca 2021 nastalo obdobie absolútnej nečinnosti vyšetrovateľa s tým, že prokurátor neuviedol žiadnu objektívnu prekážku, prečo spomínaný svedok (D. R.) nebol od 31. marca 2021 ku dňu podania sťažnosti vypočutý a orgány činné v trestnom konaní ani nepožiadali príslušný orgán o zbavenie povinnosti mlčanlivosti uvedeného svedka (D. R.) podľa § 23 ods. 1 zákona č. 46/1993 Z.z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov. Nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní počas kolúznej väzby spočívajúca v nevykonaní žiadneho vyšetrovacieho úkonu zameraného na výsluch svedka či inej osoby, ktorý má reálne z materiálneho hľadiska predstavovať dôvod kolúznej väzby, podľa názoru obvineného, automaticky zakladá, z pohľadu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), s poukazom na článok 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru, jeho nárok na prepustenie z väzby na slobodu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutia ESLP vo veciach Ankerl proti Švajčiarsku, Helle proti Fínsku, rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 414/2015, II. ÚS 85/2006 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/64/2015 a namietal, že pokiaľ prokurátor skutkovo a právne nevymedzí dôvody pre vzatie obvineného do väzby, nemôže tak urobiť súd, pretože je v tomto smere limitovaný právom obvineného na spravodlivý proces, zásadou kontradiktórnosti a zásadou rovnosti zbraní, v opačnom prípade by návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby nemusel obsahovať vôbec žiadne odôvodnenie a aj keď v zmysle § 72 ods. 2 Trestného poriadku sudca pre prípravné konanie nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný, nemôže pri svojom rozhodovaní postupovať v rozpore s vyššie vymedzenými základnými zásadami trestného konania. V prejednávanej veci sudca pre prípravné konanie, podľa názoru obvineného, išiel nad rámec

argumentácie prokurátora, keď za prokurátora vyhľadával dôvody ospravedlňujúce jeho nečinnosť a vymedzoval smer ďalšieho vyšetrovania vrátane toho, ktorí svedkovia majú byť v prejednávanej veci ešte vypočutí, pritom je povinnosťou prokurátora v prípade kolúznej väzby uviesť konkrétneho svedka, ktorý má byť vypočutý, pretože v opačnom prípade nie je obava z kolúzneho správania obvineného odôvodnená konkrétnymi skutočnosťami a konkrétnymi dôvodmi, ale len všeobecne frázovito. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na a citoval nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 452/2020 a pokiaľ ide o podmienky dlhšie trvajúcej väzby na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 200/2019 s dôrazom na povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu postupovať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením argumentujúc, že väzbu obvineného v prejednávanej veci vzhľadom na to, že trvá 60 dní (ku dňu podania sťažnosti), nie je možné považovať za väzbu v úvodnej fáze, ale naopak za dlhšie trvajúcu väzbu, preto mal sudca pre prípravné konanie hĺbkovo skúmať, či vyšetrovateľ a prokurátor postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, mal sa zaoberať tým, aké úkony urobili orgány činné v trestnom konaní v čase od 1. do 29. apríla 2021 a keďže neurobili žiaden výsluch, mal sa zaoberať dôvodom ich absolútnej nečinnosti, prečo v uvedenom čase nevykonali výsluch svedka D. R. a či aspoň požiadali o jeho zbavenie povinnosti mlčanlivosti, pričom k tejto nečinnosti sa sudca pre prípravné konanie nijak nevyjadril, čím postupoval v rozpore s vyššie spomínaným nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 452/2020 a navyše aj ultra petitum, pokiaľ ide o výsluch spomínaného svedka, keďže potrebu jeho vypočutia prokurátor netvrdil a aj keď sudca pre prípravné konanie v napadnutom rozhodnutí konštatoval potrebu postupu podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku pri realizácii spomínaného výsluchu, zároveň opomenul, že z neho plynúce požiadavky (konať prednostne a urýchlene) boli v prejednávanej veci hrubým spôsobom porušené a s touto skutočnosťou sa dôsledne nevysporiadal, nezaoberal sa dôvodmi, pre ktoré tento svedok nemohol byť vypočutý za situácie, že skoro šesť týždňov nebol vykonaný žiaden vyšetrovací úkon prípravného konania, pritom nečinnosť vyšetrovateľa a prokurátora, ktorý o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu nekonal po dobu 21 dní predstavuje podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (poukazujúc najmä na uznesenie sp. zn. 1Tost/7/2021), ústavného súdu a ESĽP dôvod na prepustenie obvineného z väzby na slobodu, pretože väzba (najmä kolúzna), počas ktorej nepostupujú orgány činné v trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením je nezákonným obmedzením osobnej slobody obvineného s tým, že nečinnosť vyšetrovateľa počas šiestich týždňov nie je možné ospravedlniť analytickou činnosťou a nečinnosť prokurátora počas 21 dní nedoručením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako sa o to pokúšal sudca pre prípravné konanie v napadnutom uznesení, pretože prokurátor v rámci dozoru musí mať prehľad o dôkaznej situácii v prípravnom konaní (III. ÚS 496/2017) s tým, že vyšetrovateľ a prokurátor sú povinní v každom období trestného stíhania skúmať, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili, a to aj v čase, keď o väzbe koná a rozhoduje či už sudca pre prípravné konanie alebo sťažnostný súd a aj v tom čase sú vyšetrovateľ a prokurátor povinní konať ex offio urýchlene a prednostne. Nečinnosť prokurátora počas 21 dní nie je možné, podľa názoru obvineného, ospravedlniť ani tým, že vyšetrovateľ predložil spisový materiál prokurátorovi až na 19. deň poukazujúc pritom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 252/2007, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom R 24/1999 a zdôrazňujúc, že aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu a tým aj orgánu činného v trestnom konaní podľa rozhodnutí ústavného súdu (sp. zn. IV. 22/2002, III. ÚS 103/2009, II. ÚS 768/2015) môže zapríčiniť porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, či povinnosti konať prednostne a urýchlene.

V tejto súvislosti obvinený vyjadril názor, že aj keď súd v súlade s ustanovením § 2 ods. 11 Trestného poriadku môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli, jeho iniciatíva má svoje hranice a tie končia tam, kde začínajú hranice spravodlivého procesu, rovnosti strán v konaní pred súdom a kontradiktórneho procesu (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/90/2015). Preto sudca pre prípravné konanie musí byť, podľa názoru obvineného, neustranným garantom zákonnosti väzby, pričom ústavne súladným nie je taký prieskum, počas ktorého sa súd postaví na stranu prokurátora, asistuje prokurátorovi pri vedení vyšetrovania, dáva mu pokyny ako viesť vyšetrovanie, akých svedkov má vypočuť a vyhľadáva za prokurátora, dôvody (skutkové a vecné argumenty), ktorými sa snaží prekonať nečinnosť vyšetrovateľa a prokurátora.

V dôvodoch podanej sťažnosti obvinený ďalej namietal porušenie princípu právnej istoty ako integrálnej súčasti generálneho princípu právneho štátu (Pl. ÚS. 12/2005) zaručeného v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (II. ÚS 10/1999, II. ÚS 234/2003, IV. ÚS 92/2009, III. ÚS 289/2017, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sž/23/2012, nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 470/1997) a porušenie povinnosti rešpektovať ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít poukazujúc v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tost/7/2021, v zmysle ktorého je nečinnosť prokurátora v trvaní 57 dní sama osebe dôvodom na prepustenie obvineného z väzby na slobodu, pričom právne závery obsiahnuté v uvedenom rozhodnutí sú, podľa názoru obvineného, plne vzťahovateľné aj na prejednávajúcu trestnú vec, a to aj za situácie, že nečinnosť prokurátora v predmetnej veci trvala 21 dní, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Tost/12/2019 už 18 dňovú nečinnosť prokurátora považoval samu osebe za neakceptovateľnú, navyše k nečinnosti prokurátora pristúpila aj absolútna nečinnosť vyšetrovateľa, pritom práva podľa článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky môže porušiť prokurátor oneskoreným predložením žiadosti o prepustenie z väzby súdu (III. ÚS 126/2005) s tým, že sudca pre prípravné konanie v napadnutom rozhodnutí neuviedol žiadne relevantné dôvody na odklon od právnych záverov prezentovaných v uvedenom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (1Tost/7/2021) a ostatných citovaných rozhodnutí. Obvinený ďalej namietal, že aj keď dôvodom na prepustenie obvineného z väzby na slobodu sú primárne prieťahy vo veci samej (II. ÚS 576/2020, I. ÚS 288/2017), aj v prípade pomalého rozhodovania o väzbe je potrebné zohľadniť individuálne okolnosti prípadu ako dĺžku konania, závažnosť prieťahov, rozsah strádania obvineného, komplikovanosť konania, spôsob jeho vedenia zo strany príslušných orgánov a chovanie osoby pozbavenej osobnej slobody a ďalšie aspekty konania o prieskume zbavenia osobnej slobody, a teda aj pomalé rozhodovanie o žiadosti o preskúmanie dôvodnosti väzby porušujúce článok 5 ods. 4 Dohovoru, môže byť dôvodom pre prepustenie obvineného z väzby v prípade, ak by boli zistené závažné prieťahy subjektívneho charakteru pri rozhodovaní o väzbe a vzhľadom na strádanie, ktorému je obvinený vystavený vo väzbe, by iná satisfakcia z hľadiska okamžitej dosiahnuteľnosti bola nedostatočná. V tejto súvislosti poukázal obvinený ešte na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 116/2011 a rozhodnutia ESĽP vo veciach Tomasi proti Francúzsku, Abdoella proti Holandsku, Toth proti Rakúsku, v zmysle ktorých sa primeranosť lehoty väzby posudzuje prísnejšie ako v prípade článku 6 ods. 1 Dohovoru, t. j. podľa povahy veci, správania strán a správania orgánu štátu, a to s osobitným urýchlením. Obvinený v podanej sťažnosti ďalej zaujal postoj, že lehota 60 dní kolúzneho väzby poskytla orgánom činným v trestnom konaní dostatočný časový priestor na to, aby vykonali všetky vyšetrovacie úkony, ktoré považovali za potrebné vykonať a poukázal na rozhodnutie ESĽP vo veci Karlin proti Slovenskej republike, v zmysle ktorého 41 dní konania na oboch stupňoch súdov o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby predstavovalo porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru z dôvodu nedostatku urýchleného rozhodnutia.

Obvinený ďalej v dôvodoch podanej sťažnosti namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia spôsobujúceho jeho nepreskúmateľnosť, pretože nedáva odpoveď na podstatné (zásadné) otázky (III. ÚS 209/2004, III. ÚS 271/2005, III. ÚS 95/2006) a neobsahuje ani základný rámec úvah vedúcich k záveru, že námietky obvineného mimo bodov 7, 12, 18, 28, 35, 43, 49, 60, ako aj námietky obsiahnuté v podaniach doručených súdu pred vydaním napadnutého rozhodnutia sú irelevantné namietajúc ešte, že ani sudca pre prípravné konanie nemôže ignorovať porušenie § 119 ods. 3 Trestného poriadku (procesnú použiteľnosť dôkazov), pretože väzba založená na nezákonných dôkazoch nemôže byť zákonná a ústavná. V tejto súvislosti obvinený namietal procesnú nepoužiteľnosť výpovedí svedkov JUDr. R. R. a JUDr. F. G. z dôvodu porušenia zákazu výsluchu svedka podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu, že pred svojím výsluchom neboli zbavení povinnosti mlčanlivosti a v ich prípade nejde o výnimku podľa § 129 ods. 3 Trestného poriadku, pričom sudca pre prípravné konanie námietku obvineného v tomto smere vybavil odkazom na to, že v konaní o väzbe súd nehodnotí dôkazy s konečnou platnosťou, no na strane druhej konštatoval, že táto situácia by mohla v prípade potreby konfrontácie s utajovanou prílohou limitovať možnosti obhajoby, pričom povinnosti mlčanlivosti nebol zbavený ani samotný obvinený, hoci opakovane žiadal tak vyšetrovateľa, ako aj prokurátora o takýto postup, čím došlo, podľa názoru obvineného, k hrubému porušeniu jeho práva na obhajobu v materiálnom slova zmysle, práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu.

Obvinený ďalej vyčítal súdu prvého stupňa, že sa pri rozhodovaní o väzbe riadil stavom ku dňu podania žiadosti o prepustenie z väzby (1. apríla 2021), hoci podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku má súd skúmať, či dôvody väzby trvajú alebo sa zmenili v každom období trestného stíhania, pričom sudca pre prípravné konanie má tak konať pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby alebo zmenu dôvodov väzby alebo pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, preto rozhodujúcim dátumom pre sudcu pre prípravné konanie v prejednávanej veci bol 1. máj 2021. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutia ESĽP vo veciach Labita proti Taliansku, Erdem proti Nemecku, Kondratyev proti Rusku, Lind proti Rusku, z ktorých plynie, že dôvody, ktoré postačujú pre vzatie do väzby, sa po dlhšej dobe môžu stať nedostatočnými s tým, že opakované použitie stereotypných formulácií v rozhodnutiach súdov môžu vzbudzovať podozrenie, že sa rozhodujúce orgány nedostatočne zaoberali konkrétnymi okolnosťami a nereagovali na argumenty obvineného a namietal, že sudca pre prípravné konanie ponechanie obvineného vo väzbe len stručne odôvodnil v zásade rovnako ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí o vzatí obvineného do väzby a nereagoval na nové jeho námietky odlišné od argumentov prezentovaných v konaní o jeho vzatí do väzby, pričom poukázal na potrebu náležitej individualizácie odôvodnenia väzby za účelom efektívneho použitia opravných prostriedkov s poukazom na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/2004, Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2665/13 a ESĽP vo veci Shiskov proti Bulharsku, Smatana proti Českej republike, Ignatenco proti Moldavsku, Michalko proti Slovensku, v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie, podľa názoru obvineného, nezákonné, nepreskúmateľné, arbitrárne, svojvoľné a nezákonné.

V dôvodoch podanej sťažnosti obvinený ďalej namietal, že pri rozhodovaní o väzbe musí byť dodržaná primeraná a spravodlivá rovnováha medzi záujmami štátu a právom na osobnú slobodu jednotlivca, ktorá v prejednávanej veci vzhľadom na laxný, nesústredený, neefektívny až chaotický postup orgánov činných v trestnom konaní nezodpovedajúci požiadavke prednostného a

urýchleného vybavovania, nebola zachovaná, pričom orgány činné v trestnom konaní využívajú neprimerane dlhú kolúznú väzbu majúcu charakter kvázi mučenia ako neprípustný nátlakový prostriedok vynucujúci si priznanie obvineného, ktorý sa v súčasnosti stal akýmsi štandardom orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého sa obvinení „dobrovoľne priznávajú“ s tým, že nečinnosť vyšetrovateľa po dobu 60 dní, ktorú dozorový prokurátor ponechal bez nápravy, hoci mal možnosť prostredníctvom pokynu podľa § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku určiť vyšetrovateľovi lehotu na vykonávanie jednotlivých vyšetrovacích úkonov v spojení s oneskoreným predložením žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu súdu prokurátorom po dobu 21 dní je sama osebe, zvlášť za situácie, že v prejednávanej veci boli doposiaľ vykonané len 4 vyšetrovacie úkony priamo súvisiace so skutkom, pre ktorý je obvinený vo väzbe, dôvodom na jeho prepustenie z väzby na slobodu. V tejto súvislosti obvinený ešte namietal, že v prejednávanej veci nie je naplnený dvojitý materiálny predpoklad jeho držania vo väzbe, pretože z materiálnej stránky niet žiadnych dôvodov (konkrétnych skutočností), ktoré by preukazovali obavu z kolúzneho správania na jeho strane, navyše na podklade výsluchov svedkov JUDr. R. R. a JUDr. F. G., pre neexistenciu procesne použiteľných dôkazov a pre nečinnosť vyšetrovateľa a prokurátora došlo k pominutiu dôvodov väzby, v dôsledku čoho je väzba obvineného nezákonná a ústavne nesúladná. Materiálny predpoklad väzby spočívajúci v dôvodnosti trestného stíhania (existencie kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku) v prejednávanej veci, podľa názoru obvineného neexistuje, keďže výpovede dvoch svedkov JUDr. R. R. a JUDr. F. G. neboli žiadnym spôsobom verifikované ani posilnené, ich vyjadrenia nepotvrdil žiaden iný svedok ani iný dôkaz, pričom väzobné dôvody plynutím času samé osebe bez ďalšieho zoslabili a momentálne sú založené iba na abstraktných, inkonzistentných a ničím nepodložených tvrdeniach prokurátora (doktrína zosilnených dôvodov a faktor plynutia času, na ktoré sudca pre prípravné konanie náležite, podľa názoru obvineného, neprihliadol). V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutia ESĽP vo veciach Kudla proti Poľsku, Lettelier proti Francúzku, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 55/1998 a z nich plynúce závery, na článok 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z toho plynúcu potrebu zladenia prezumpcie nevinoty s inštitútom väzby majúcu svoj odraz v požiadavke, aby väzba trvala len skutočne nevyhnutnú dobu, ktorú nie je možné stotožňovať so zákonnými lehotami plynúcimi z ustanovenia § 76 Trestného poriadku, na rozhodnutia ESĽP vo veciach Jarzyński proti Poľsku, Merabishvili proti Gruzínsku, Clooth proti Belgicku, Idalov proti Rusku, Tase proti Rumunsku, Castravet proti Moldavsku, Belchev proti Bulharsku, Rokhlina proti Rusku, Ghavalyan proti Arménsku, rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2665/2013, I. ÚS 217/2015, I. ÚS 217/2015 a z nich plynúce závery a na odlišné stanovisko sudcu JUDr. Petra Straku k uzneseniu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 388/2020 vo vzťahu ku kolúznej väzbe obvinených na základe výpovede svedka kajúcnika ako jediného dôkazu. Obdobne tak v prejednávanej trestnej veci sa dôvodnosť trestného stíhania, podľa názoru obvineného, zakladá na izolovaných osamotených výpovediach dvoch svedkov - kajúcnikov, ktorí sa svojimi rozpornými výpoveďami snažia od počiatku nadobudnúť výhody v podobe takzvaných odklonov v trestnom konaní, ktoré už napokon dosiahli, a to odložením vznesenia obvinenia a vyhnutím sa väzbe alebo prepustením z väzby, pričom s plynúcim časom nedošlo k podpore dôvodnosti vzneseného obvinenia (orgánom činným v trestnom konaní sa nepodarilo produkovať ďalšie relevantné dôkazy svedčiace o vine obvineného) v súlade s doktrínou zosilnených dôvodov a faktorom plynutia času, ale naopak k jej zoslabeniu a tým aj k zoslabeniu väzobných dôvodov a v kontexte s nečinnosťou vyšetrovateľa až k ich vymiznutiu. Obvinený vyjadril presvedčenie, že ústavne konformná a primeraná lehota trvania kolúznej väzby v jeho prípade pominula a poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Okresného súdu Pezinok sp. zn. Tp/44/2010, rozhodnutia ESĽP vo veciach Selahattin Demirtas proti Turecku, Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu, Sarban proti Moldavsku, Castravet proti Moldavsku, Mansur proti Turecku, Kalašnikov proti Rusku, Suominen proti Fínsku, Khodorkovskiy proti Rusku, Ilijkov proti Bulharsku, McKay proti Veľkej Británii, Kudla proti Poľsku, Rakevich proti Rakúsku, Koendjibiharie proti Holandsku, rozhodnutia Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tost/11/2013, ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 897/2008, sp. zn. III. ÚS 25/2015 a ďalšie a z nich plynúce závery a konštatoval, že sudca pre prípravné konanie postupoval v rozpore s vyššie uvedenými rozhodnutiami, keď žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Za nezákonné, vecne nesprávne a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov považoval obvinený aj výroky II. až V. napadnutého rozhodnutia, ktorými sudca pre prípravné konanie zamietol inštitúty, ktoré obvinený navrhol ako náhradu väzby a zároveň namietal, že sudca pre prípravné konanie nerozhodol o všetkých návrhoch obvineného, pretože nerozhodol aj o návrhu obvineného nahradiť väzbu prostredníctvom kontroly a monitorovania pohybu obvineného technickými prostriedkami a peňažnou zárukou vo výške nad 60.000,- Eur podľa úvahy súdu, pritom súd je povinný náležite sa vysporiadať so žiadosťou osoby pozbavenej osobnej slobody, pretože v opačnom prípade dochádza k porušeniu práva na osobnú slobodu podľa § 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa článku 5 ods. 3 Dohovoru (rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 240/2006) s tým, že pri posudzovaní opodstatnenosti väzby má záruka prednosť pred pokračovaním väzby, a to nielen pri väzbe útekovej, ale aj väzbe na základe iných dôvodov (rozhodnutie ESĽP vo veci Caballero proti Spojenému kráľovstvu, ale aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/8/2011). V tejto súvislosti, ako aj k pojmu záruky ako v podstate akémukoľvek miernejšiemu prostriedku ako obmedzenie osobnej slobody obvinený poukázal na rozhodnutie ESĽP vo veciach Stogmuller proti Rakúsku a rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 239/2004, I. ÚS 100/2004, II. ÚS 240/2006, I. ÚS 314/2014, I. ÚS 774/2014, III. ÚS 144/2016 a namietal, že väzba obvineného po zohľadnení individuálnych okolností prejednávanej trestnej veci a najmä osobných pomerov obvineného nie je nevyhnutá na dosiahnutie účelu trestného konania s tým, že väzba má vždy fakultatívnu povahu, aj pri existencii väzobných dôvodov nemusí byť dotknutá osoba vzatá do väzby, pričom súd pri rozhodovaní o väzbe musí vždy zvážiť, či s ohľadom na závažnosť trestného činu, pre ktorý je obvinený stíhaný, okolností za akých bol pravdepodobne spáchaný, podmienky trestného stíhania a ďalšie okolnosti je takýto zásah primeraný, nevyhnutný a jeho cieľ nie je možné dosiahnuť inak (rozhodnutia ústavného súdu I. ÚS 33/1995, II. ÚS 26/1996, PL. 15/1998).

V dôvodoch podanej sťažnosti obvinený ďalej vyjadril názor, že jeho väzbu bolo možné nahradiť ním ponúknutými inštitútmi a keďže sudca pre prípravné konanie nerozhodol o jeho návrhu nahradiť väzbu technickými prostriedkami a peňažnou zárukou nad sumu 60.000,- Eur, čím nevyčerpal celý návrh obvineného, je napadnuté rozhodnutie en bloc nezákonné. V tejto súvislosti poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke pod číslom R 60/2011 obvinený vyčítal súdu prvého stupňa, že nevypočul rodinných príslušníkov obvineného ponúkajúcich záruky dôveryhodných osôb a teda nemal podklad pre rozhodnutie o ich neprijatí a namietal, že neprijatie peňažnej záruky vôbec alebo v konkrétnej výške musí náležite odôvodnené (R 42/2007, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/14/2015), pričom súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí ani jednou vetou neodôvodnil, prečo väzbu obvineného nemohla nahradiť peňažná záruka v sume vyššej ako 60.000,- Eur, elektronické monitorovanie obvineného a neodôvodnil ani do akej miery nahradenie väzby ponúknutými inštitútmi zvyšuje riziko naplnenia konania, ktoré zakladá niektorý z väzobných dôvodov a či intenzita zásahu do osobnej slobody obvineného väzbu nie je zjavne neprimeraná (rozhodnutia ESĽP vo veci Mihuta proti Rumunsku, ústavného súdu II. ÚS 240/2006, I. ÚS 340/2008, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke pod číslom R 55/1991, R 45/2013) a len stroho odkázal na prvé rozhodnutie sťažnostného súdu, ktoré hodnotilo možnosti nahradenia väzby obvineného k 29. marcu 2021 a nie k 1. máju 2021,

preto je spomínané rozhodnutie arbitrárne, svojvoľné a ústavne non-konformné. V tejto súvislosti obvinený poukázal na konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ústavného súdu a ESĽP vo vzťahu k potrebe náležitého odôvodnia rozhodnutia súdu.

Vo vzťahu k návrhu prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby sa obvinený v dôvodoch podanej sťažnosti stotožnil so záverom sudcu pre prípravné konanie, ktorý dôvod pre takýto postup v prejednávanej veci nevzhladol a namietal, že je absolútne neprípustné, aby prokurátor navrhoval rozšírenie dôvodov väzby v podstate s ohľadom na spojenie vecí, ku ktorému však právoplatne nedošlo, pretože obvinený podal proti rozhodnutiu o spojení vecí sťažnosť, navyše sudca pre prípravné konanie nie je zákonným sudcom na konanie o väzbe obvineného v trestnej veci, ktorá ešte nebola právoplatne spojená s prejednanou trestnou vecou, pretože nebola sudcovi pre prípravné konanie pridelená náhodným výberom, respektíve podľa rozpisu služieb. Návrh na rozšírenie dôvodov väzby bol sudcovi pre prípravné konanie v prejednávanej veci pridelený, podľa názoru obvineného, v rozpore s rozvrhom práce Špecializovaného trestného súdu, a preto mal konajúci sudca pre prípravné konanie vec postúpiť tomu sudcovi pre prípravné konanie, ktorý mal vo veci konať alebo predsedovi Špecializovaného trestného súdu, aby tento opatrením určil, ktorý sudca pre prípravné konanie je podľa jeho výkladu rozvrhu práce povinný vo veci konať. Vzhľadom na to, že konajúci sudca pre prípravné konanie nie je zákonným sudcom na prejednanie trestnej veci, ktorá nebola právoplatne spojená s prejednanou vecou, nemal ani, podľa názoru obvineného, o návrhu prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby rozhodovať a aj keď spomínanému návrhu prokurátora nevyhovelo, tým, že o ňom rozhodol v konečnom dôsledku umožnil prokurátorovi podať sťažnosť, na podklade ktorej by sťažnostný súd mohol rozhodnúť v neprospech obvineného, a preto aj tento výrok v konečnom dôsledku vyznieva v neprospech obvineného.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že obvineného prepustí z väzby na slobodu, alternatívne pre prípad, že by sa sťažnostný súd nestotožnil s námietkami obvineného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky nahradil väzbu obvineného ponúknutými inštitútmi.

V doplnení dôvodov sťažnosti obvinený poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021, citoval jeho závery vyjadriac názor, že sú použiteľné aj vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a zdôraznil, že spomínané uznesenie súdu prvého stupňa nemá, podľa jeho názoru, dostatočne preskúmateľné odôvodnenie, pretože je založené iba na abstraktných úvahách sudcu pre prípravné konanie navyše maximálne strohých nedávajúcich odpoveď na podstatné a zásadné námietky, ktoré sú priamo späté s (ne)zákonnosťou väzby obvineného, obava z kolúzneho správania obvineného je v dotknutom rozhodnutí vyjadrená nadmieru neurčito, a to tak vo vzťahu k pôvodu, ako aj vo vzťahu k špecifikácii potenciálneho kolúzneho konania, je vyvedená len zo samotnej skutočnosti, že obvinený mal spáchať trestný čin, ktorý sa v tejto trestnej veci vyšetruje, pričom sudca pre prípravné konanie v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil tú skutočnosť, že prokurátor počas 67 dní (ku dňu doplnenia dôvodov sťažnosti) trvania väzby obvineného neuviedol mená konkrétnych svedkov, ktorí ešte neboli vypočutí, teda neuviedol žiaden konkrétny dôvod kolúznej väzby s tým, že potreba vypočutia svedka D. R. v tomto smere neobstojí, pretože prokurátor ani raz takúto potrebu nevyjadril a ak už sudca pre prípravné konanie dospel k inému záveru, mal skúmať, čo objektívne orgánom činným v trestnom konaní bránilo tento úkon doteraz vykonať, keď jeho meno bolo známe od výsluchu svedka JUDr. R.

R. realizovaného 25. marca 2021. Za úkon preukazujúci dôvodnosť kolúznej väzby nie je možné, podľa názoru obvineného, považovať ani opakovaný výsluch spomínaného svedka JUDr. R. R. realizovaný 12. mája 2021, keďže tento svedok bol dvakrát vypočutý pred vznesením obvinenia a tretíkrát komplexne po vznesení obvinenia 25. marca 2021 a hneď v úvode svojej poslednej výpovede zotrval na svojich doterajších prednesoch s tým, že nechce nič zmeniť a ani doplniť, vyšetrovateľ mohol všetky potrebné otázky dotknutému svedkovi položiť už 25. marca 2021 a v uvedený deň mohlo dôjsť aj k odovzdaniu zaistenej finančnej hotovosti, pričom takýmto postupom, teda opakovaným prepočúvaním už vypočutých svedkov, by bolo možné predlžovať kolúznu väzbu neobmedzene, preto ide o neefektívny a nesústreďný úkon, ktorý nemôže odôvodniť absolútnu nečinnosť vyšetrovateľa a dozorového prokurátora.

S poukazom na už uvedené rozhodnutie ústavného súdu obvinený vyjadril výhrady aj voči postupu súdu prvého stupňa, ktorý nehodnotil zákonnosť dôkazov, najmä výsluchov svedkov (kajúcnikov) s konečnou platnosťou označiac ho z ústavnoprávneho hľadiska za neakceptovateľný.

Odkazujúc na výsluch svedka JUDr. R. R. obvinený v doplnení dôvodov sťažnosti vyjadril názor, že počas jeho väzobného stíhania nielen, že nedošlo v prejednávanej veci k posilneniu podozrenia zo spáchania stíhaného trestného činu, ale naopak toto podozrenie bolo úplne rozptýlené vzhľadom na, podľa názoru obvineného, zásadné rozpory vo výpovediach uvedeného svedka týkajúce sa použitia finančných prostriedkov, ktoré mal prevziať od svedka JUDr. F. G., pôvodu vydaných bankoviek, ako aj ich nominálnej hodnoty, či ich prepočítavania, spôsobujúce nedôveryhodnosť a nehodnovnosť jeho tvrdení.

Za lživé a klamlivé označil obvinený tvrdenia prokurátora, že výpovede svedkov Mgr. B. E., Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L. sú v zhode s výpoveďou svedka Ing. G. L., pokiaľ ide o tvrdenia, že naposledy vedeného svedka vozili na SIS, a že z realizačného návrhu bola vypustená spoločnosť E., pretože ani jeden z nich, podľa názoru obvineného, nepotvrdil, že by dotknutá spoločnosť bola vynechaná z realizačného návrhu na základe požiadavky alebo vplyvu obvineného, ale sa tak udialo len dočasne a z objektívnych dôvodov, pretože príslušníci NAKA nemali v tom čase dotknutú spoločnosť dostatočne rozpracovanú, čo vo svojej výpovedi potvrdil aj svedok Mgr. F. L. a doplnil, že vyšetrovateľa upozornili na možnosť doplnenia realizačného návrhu o ďalšie spoločnosti, pričom v súčasnosti obsahuje aj spoločnosť E. a K., čo podľa názoru obvineného jasne preukazuje, že svedok Ing. H. L. klame a snaží sa obvineného inkriminovať s tým, že svedkovia Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L. na týchto svojich tvrdeniach zotrvali aj po vznesení obvinenia pri svojich opakovaných výpovediach, čím vyjadrenia Ing. H. L. úplne znegovali. V tejto súvislosti obvinený vyčítal vyšetrovateľovi, že predmetný skutok neobjasňoval aj v jeho (obvineného) prospech, hoci mu táto povinnosť vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku s tým, že k obojstrannému objasňovaniu dotknutého skutku došlo až v dôsledku pôsobenia obhajoby, najmä prostredníctvom otázok kladených svedkom, pričom časť výpovede svedkov Mgr. F. L. a Mgr. Ing. G. R. obvinený v doplnení dôvodov sťažnosti aj odcitoval a namietal, že podľa tvrdenia svedka Mgr. F. L. svedok Ing. G. L. mal na nich tlačiť, aby dotknutú vec, čo najskôr spracovali a aby škoda bola čo najvyššia. Podľa vyjadrení oboch svedkov Mgr. F. L. a Mgr. Ing. G. R., ani jeden z nich nemal poznatok o tom, že by sa o dotknutú vec zaujímal obvinený. Záverom doplnenia dôvodov sťažnosti obvinený vyjadril názor, že návrh prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby neobsahuje žiadne konkrétne argumenty a dôvody (skutkové a právne), ktoré by boli relevantne preukázané obsahom vyšetrovacieho spisu, a ktoré by zakladali reálnu, nie abstraktnú obavu z naplnenia dôvodu

takzvanej preventívnej väzby plynúceho z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a zotrval na svojom konečnom návrhu obsiahnutom v dôvodoch ním podanej sťažnosti.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v dôvodoch ním podanej sťažnosti proti výroku VI napadnutého rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že obvinený v minulosti pracoval v spoločnosti E., teda bol v kontakte s osobami tejto spoločnosti, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obvinený sa s Ing. G. L. mal spoznať ešte predtým ako sa stal riaditeľom SIS, a preto skutočnosť, či bol alebo nebol riaditeľom SIS, nemalo vplyv na skutkové okolnosti, ktoré sú predmetom vyšetrovania v prejednávanej trestnej veci, z čoho vyvodil záver, že obvinený mal korupčne postupovať nie ako riaditeľ SIS, ale ako fyzická osoba snažiaca sa presadiť záujem určitej spoločnosti. Preto ani skutočnosť, že obvinený už nie je riaditeľom SIS, nemá, podľa názoru prokurátora, vplyv na dôvodnosť obavy, že bude ďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti, najmä ak vyšetrovanie zamerané voči spoločnosti E. D. K., s. r. o. (ďalej len „E.“) naďalej prebieha. Aj keď súd prvého stupňa konštatoval, že prečin podplácania svedčí o protichodnom úmysle obvineného, prokurátor v dôvodoch podanej sťažnosti vyjadril názor, že podozrenie zo spáchania aj ďalšieho skutku vzhľadom na krátku časovú postupnosť, záujem získania neoprávnenej výhody týkajúcej sa nevykonávania úkonov trestného konania voči vybranému subjektu, odôvodňuje obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie vo výroku uvedenom pod bodom VI a sám rozhodol tak, že dôvody väzby obvineného rozšíri.

Obvinený vo vyjadrení k sťažnosti prokurátora vyjadril názor, že návrh prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby, ako aj jeho sťažnosť, nie je dôvodná, pretože je, podľa názoru obvineného, založená na ničím nepodložených tvrdeniach (domnienkach a predpokladoch) prokurátora a nemá relevantný skutkový a právny podklad v dôkazoch tvoriacich obsah spisu, ktoré by hodnoverne preukazovali obavu zakladajúcu dôvodnosť takzvanej preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Obvinený vo svojom vyjadrení poprel, že by bol v kontakte s osobami zo spoločnosti E., poprel aj akýkoľvek vzťah s touto spoločnosťou a akýkoľvek dôvod, aby vplýval na niekoho v prospech spomínanej spoločnosti. V tejto súvislosti obvinený namietal procesné vady v trestnej veci týkajúcej sa prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona odvolávajúc sa na obsah svojej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia v dotknutej trestnej veci a neexistenciu dôvodného podozrenia, že sa uvedeného trestného činu dopustil, a preto v tejto veci nie je naplnený dvojitý materiálny predpoklad na jeho vzatie do väzby, prípadne rozšírenie dôvodov väzby aj na túto vec. Obvinený v podanom vyjadrení spochybnil tvrdenia svedka Ing. G. L., ktorý je, podľa jeho názoru, vynúteným kajúcnikom Úradu špeciálnej prokuratúry, zopakoval svoju argumentáciu obsiahnutú už v dôvodoch jeho sťažnosti týkajúcu sa nesúhlasu s názorom prokurátora, že svedkovia Mgr. B. E., Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L. potvrdzujú vyjadrenia svedka Ing. G. L. a poukázal na rozpory vo výpovediach naposledy spomínaného svedka, ktoré sa jeho výpoveďou zo 6. mája 2021 ešte prehýbili. Obvinený považoval za absurdnú domnienku, aby žiadal svedka Ing. G. L. o nezaradenie spoločnosti E. do realizačného plánu a zároveň, aby ako riaditeľ Slovenskej informačnej služby (ďalej aj „SIS“) opakovane zasielal na Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky v mesiacoch máj a jún 2021 spravodajské informácie týkajúce sa spoločnosti E., pričom vznesené obvinenie rozporujú aj vypočutí svedkovia, podľa tvrdení ktorých svedok Ing. G. L. na nich tlačil, a to do čo najrýchlejšej realizácie a prioritného rozpracovania spoločnosti E. a iných prepojených spoločností. V tejto súvislosti obvinený opätovne zdôraznil, že nemal žiadne väzby na spoločnosť E., ktoré by ho mali motivovať k akémukoľvek konaniu v prospech dotknutej spoločnosti, keďže v minulosti bol len radovým

zamestnancom a na spomínanú spoločnosť nemá žiadne majetkové, finančné a ani iné prepojenie a pokiaľ by bolo pravdivé, že mal na dotknutú spoločnosť prepojenie ešte z obdobia predtým ako sa stal riaditeľom SIS, nedal by túto spoločnosť rozpracovať a takto získané informácie by neposunul Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky na ďalšie rozpracovanie a vyšetrovanie. Obvinený opätovne zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa spojenia dotknutých trestných vecí na spoločné konanie obsiahnutú v jeho sťažnosti, pričom v podrobnostiach poukázal na jej dôvody a rovnako tak zotrval aj na svojej argumentácii, pokiaľ ide o námietky v tom smere, že sudca pre prípravné konanie nebol zákonným sudcom v trestnej veci týkajúcej sa prečinu podplácania, a preto ani nemal o návrhu prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby konať a rozhodovať. Vo svojom vyjadrení obvinený ešte namietal, že dôvody väzby nemožno vyvodzovať priamo zo samotného skutku, pretože väzba by tak mala obligatórny charakter, pričom takýto prístup narúša aj prezumpciu nevinu, pretože prezumuje bez ďalšieho, že osoba, na ktorú sa hľadí ako na nevinnú, bude pokračovať v trestnej činnosti. V tejto súvislosti obvinený poukázal na uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 96/2014, II. ÚS 897/2008, II. ÚS 597/2012, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost/7/2012 a ESLP vo veci Boicenco proti Moldavsku a zopakoval námietku, že prokurátor vo svojich podaniach neuviedol žiadne konkrétne argumenty a dôvody (skutkové a právne), ktoré by boli relevantne preukázané vykonanými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu. Záverom obvinený zotrval na svojom konečnom návrhu prezentovanom v sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa.

Prokurátor vo vyjadrení k sťažnosti obvineného uviedol, že v prejednávanej trestnej veci nezistil prietahy v konaní, pretože úkonmi prípravného konania nie sú len výsluchy svedkov, ale aj spracovávanie rôznych žiadostí, uznesení, vybavovanie dožiadaní, pričom v dotknutej trestnej veci v čase od 1. do 21. apríla 2021 bolo vykonávané rozhodovanie o sťažnostiach obvinených v celkovom rozsahu 81 strán, ich podrobné posúdenie, spracovanie vyjadrenia a ich predloženie podľa § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚŠP GP SR“) 16. apríla 2021, oboznámenie sa so žiadosťou obvineného o prepustenie z väzby na slobodu v rozsahu 14 strán, spracovávanie vyjadrenia k žiadosti a vyhotovenie rovnopisu vyšetrovacieho spisu a ich predloženie ÚŠP GP SR 19. apríla 2021, oboznamovanie sa s rozsiahlymi žiadosťami obhajcu o preskúmanie postupu vyšetrovateľa, na 6. apríla 2021 bol vyšetrovateľom určený náhradný termín nazretia do spisu obhajkyňi, v čase od 12 do 14. apríla 2021 boli spracované tri dožiadania podľa § 3 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, 23. apríla 2021 bolo rozhodnuté o spojení vecí, následne boli naplánované a realizované výsluchy v máji 2021. Vo vzťahu k namietanej nečinnosti prokurátora, prokurátor poukázal na úkony spojené s prijatím žiadosti o prepustenie z väzby a jej doplnením, na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bolo rozhodnuté o vzatí do väzby obvineného, bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené 20. apríla 2021, na opakované úkony súvisiace s preskúmaním postupu podľa § 69 ods. 2 Trestného poriadku a § 210 Trestného poriadku, s tým, že 20. apríla 2021 prokurátor uznesením zamietol sťažnosti obvinených proti uzneseniu o vznesení obvinenia, spracoval predloženie žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú Špecializovanému trestnému súdu predložil 21. apríla 2021 a 28. apríla 2021 uznesením zamietol sťažnosť obvineného voči uzneseniu o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021. Prokurátor vo svojom vyjadrení k sťažnosti obvineného ďalej poukázal na úkony realizované v máji 2021, a to štyri výsluchy, dve uznesenia, opakované preskúmanie postupu podľa § 210 Trestného poriadku. Vo vzťahu k dôvodom kolúzne väzby poukázal prokurátor na výpoveď svedka JUDr. R. R. z 12. mája 2021, ktorý okrem iného uviedol, že na druhý deň po zadržaní obvineného sa mali stretnúť dvaja vysokí funkcionári NAKA a dvaja vysokí funkcionári SIS, ktorí rozoberali dôvody zadržania obvineného, čo prokurátor vnímal ako kolúzne aktivity vo vzťahu k obvinenému, keďže uvedení funkcionári nemajú prístup do

vyšetrovacieho spisu obvineného. Vo vzťahu k návrhu na rozšírenie dôvodov väzby prokurátor zotrval na svojej argumentácii, že svedkovia Ing. G. L., Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L. ani po vznesení obvinenia, svoje výpovede v prospech obvineného nezmenili. Na základe vyššie uvedených dôvodov prokurátor následne zotrval na svojom konečnom návrhu obsiahnutom v jeho sťažnosti.

Na vyjadrenie prokurátora k sťažnosti obvineného zareagoval ďalším podaním obvinený, ktorý tvrdenia prokurátora v jeho vyjadrení označil za nepravdivé, nezakladajúce sa na obsahu spisu, prípadne za rozporné s obsahom svedeckých výpovedí obsiahnutých v spise, hraničiace s ničím nepodloženými fabuláciami. Obvinený vytkol prokurátorovi, že vo svojom vyjadrení a pri vymedzení úkonov, ktoré boli vykonané, nerozlišuje medzi dvoma trestnými vecami obvineného (v prvej veci bolo obvinenému vznesené obvinenie 11. marca 2021 a v druhej veci 13. apríla 2021), keďže druhá trestná vec stále nie je de iure väzobnou vecou a v tejto súvislosti zdôraznil, že od 31. marca 2021, okrem v poradí už štvrtého vypočutia kajúcnika svedka JUDr. R. R. 12. mája 2021 a odobratia odtlačkov obvinenému JUDr. Q. L. 20. mája 2021 (aj to len z dôvodu, že pôvodne odobraté odtlačky sa stratili), orgány činné v trestnom konaní nevykonali v prejednávanej veci obvineného žiaden úkon, teda nekonali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, čo je dôvod na prepustenie obvineného z väzby na slobodu, pričom takýmto dôvodom je aj neefektívna, respektíve nesústredená činnosť štátneho orgánu (I. ÚS 288/2017, IV. ÚS 22/2002, IV. ÚS 380/1980, III. ÚS 103/2009, I. ÚS 7/2011, I. ÚS 542/2014), a preto súd by mal pri posudzovaní zákonnosti väzby skúmať aj kvalitu a relevanciu jednotlivých úkonov orgánov činných v trestnom konaní. Činnosťou, ktorá by mala povahu relevantného úkonu vyšetrovania, a ktorá by mohla byť zákonným dôvodom ďalšieho trvania kolúznej väzby, ktorej zmyslom je zabrániť obvinenému pôsobiť na svedkov, znalcov, či inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, nie je podľa názoru obvineného rozhodovanie vyšetrovateľa o sťažnosti obvineného prostredníctvom autoremedúry, ku ktorej nikdy nedošlo, oboznamovanie sa so žiadosťou obvineného o prepustenie z väzby vyšetrovateľom, ktorý o nej nerozhoduje, kopírovanie vyšetrovacieho spisu, oboznamovanie sa s návrhmi obhajoby podľa § 210 Trestného poriadku, určenie náhradného termínu na nazretie do spisu, výsluchy svedkov vo veci, ohľadom ktorej nie je obvinený vo väzbe a opakovaný v poradí už štvrtý výsluch svedka JUDr. R. R.. V tejto súvislosti poukázal obvinený na rozhodnutia ESĽP vo veciach Khudoyorov proti Rusku, Ocalan proti Turecku, Khudobin proti Rusku, ústavného súdu sp. zn. I ÚS 47/2013. Vo vzťahu k vyjadreniu prokurátora, že z hľadiska dôvodnosti kolúznej väzby považuje za významný výsluch JUDr. R. R., ktorý okrem iného uviedol, že na druhý deň po zadržaní malo dôjsť k stretnutiu vysokých funkcionárov NAKA a SIS, ktorí rozoberali dôvody zadržania obvineného, čo považuje za kolúzne aktivity vo vzťahu k obvinenému, obvinený uviedol, že tieto závery sú absolútne neprijateľné, pretože v tom čase bol v cele predbežného zaistenia a následne bol vzatý do väzby, nemal teda žiadnu možnosť vplývať na vyššie uvedené stretnutie, a preto toto stretnutie logicky nemôže podporovať obavu z kolúzneho správania z jeho strany, navyše ide o svedectvo svedka JUDr. R. R. z počutia, ktoré judikatúra ESĽP odmieta (napríklad rozhodnutia ESĽP vo veciach Thomas proti Spojenému kráľovstvu, V.D. proti Rumunsku, Vladimír Romanov proti Rusku, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu a Pichugin proti Rusku).

Za absolútnu ignoráciu zisteného skutkového stavu považoval obvinený tvrdenie prokurátora v jeho vyjadrení k sťažnosti obvineného v tom smere, že výpovede svedkov Ing. G. L., Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L. vykonané po vznesení obvinenia, nepriniesli žiadnu zmenu v prospech obvineného, pritom ani jeden svedok, podľa názoru obvineného, nepotvrdil dôvodnosť vzneseného obvinenia a zopakoval svoje už v skorších podaniach prednesené hodnotenie výpovedí svedkov Mgr. F. L. a Mgr. Ing. G. R. a

doslovne odcitoval časti ich výpovedí. V tejto súvislosti obvinený poukázal na výpoveď svedka JUDr. B. E., ktorý uviedol, že nemá žiadnu vedomosť o tom, aby sa obvinený akýmkoľvek spôsobom zaujímal o prejednávajúcu trestnú vec, čím sa podľa názoru obvineného (v kontexte s výpoveďami svedkov Mgr. F. L. a Mgr. Ing. G. R.) úplne rozptýlila dôvodnosť vzneseného obvinenia, ako aj dôvodnosť podozrenia zo spáchania dotknutého skutku a potvrdilo, že výpovede svedka Ing. G. L. sú len produktom vynútenej spolupráce s prokurátorom, na čo sa spomínaný svedok v súvislosti so svojou väzbou opakovane sťažoval. Záverom obvinený zotrval na svojom už skôr prezentovanom konečnom návrhu obsiahnutom v jeho sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu.

V druhom doplnení dôvodov sťažnosti obvinený okrem iného poukázal na skutočnosť, že jeho kolúzna väzba trvá 75 dní, pričom vyšetrovateľ je už 55 dní absolútne pasívny a nečinný, čo považuje za absolútne neprijateľné. Poukázal na jednotlivé výsluchy, ktoré boli v prejednávanej veci vykonané a konštatoval, že doposiaľ nedostal odpoveď na otázku, na akých iných svedkov by mal pôsobiť, čo malo byť uvedené v stanovisku prokurátora k žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, lebo len tak je možné podľa názoru obvineného dospieť k záveru o existencii dôvodu ďalšieho trvania väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, za dobu 55 dní orgány činné v trestnom konaní neboli schopné predvolať, vypočuť a ani len požiadať o zbavenie mlčanlivosti akéhokoľvek iného svedka, okrem opakovane vypočutých svedkov JUDr. R. R. a JUDr. F. G., na ktorých by mal obvinený pôsobiť, čo znamená, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali s osobitnou starostlivosťou a ani urýchlene, čím sa dopustili porušenia článku 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru a § 2 ods. 6 Trestného poriadku. V ďalšom obvinený poukázal na rozsudok ESLP vo veci Strogan proti Ukrajine, nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1T/7/2021 a z nich plynúce závery a zotrval na svojom konečnom návrhu prezentovanom už v jeho sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa.

V doplnení svojho vyjadrenia prokurátor uviedol, že obvinený je trestne stíhaný za dva skutky, procesné úkony sa vykonávajú priebežne, povinnosť uviesť konkrétne mená svedkov, ktorí ešte neboli vypočutí, nevyplýva explicitne zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku, navyše konkrétne mená sa v prípade kolúznej väzby neuvádzajú z dôvodu zabránenia možnému kolúznemu pôsobeniu na označených svedkov pred ich výsluchom, pričom označeniu konkrétnych mien bráni aj pomerne komplikovaná spolupráca so SIS pri preverovaní obhajoby obvineného. V tejto súvislosti ešte uviedol, že pri overovaní tvrdení obvineného bolo zistené, že vo vzťahu k spoločnosti E. žiadna informácia na Prezídium Policajného zboru nebola zaslaná, a preto bude potrebné vyšetrovanie v tomto smere doplniť. Za nekorektnú označil argumentáciu obhajoby o zbytočnosti výsluchu svedka JUDr. R. R. z 12. mája 2021, ktorý v uvedený deň vydal finančné prostriedky a poukázal na to, že orgány činné v trestnom konaní hodnotia obsah jeho výpovede inak ako obhajoba. V doplnení svojho vyjadrenia poukázal prokurátor aj na výpoveď svedka Mgr. Ing. G. R. zo 7. apríla 2021, ktorej časť citoval a vyjadril názor, že evidentne potvrdzuje záujem Ing. G. L. na vynechaní spoločnosti E. z realizačného návrhu, čo podporuje dôvodnosť trestného stíhania obvineného. Záverom zotrval na svojich doterajších návrhoch.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie týmto výrokmi napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná, zatiaľ čo sťažnosť obvineného dôvodná nie je.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry pod ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021 bolo 11. marca 2021 vznesené obvinenie Ing. H. D., PhD. (a taktiež JUDr. Q. L.) pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- začiatkom augusta 2020 v doposiaľ presne nezistený deň v objekte Slovenskej informačnej služby v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 39, v miestnosti budovy, kde sa nachádza kancelária riaditeľa Slovenskej informačnej služby, na stretnutí Ing. H. D., PhD. vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby, JUDr. R. R., v tom čase vo funkcii námestníka riaditeľa Slovenskej informačnej služby a JUDr. F. G., prostredníctvom osoby JUDr. F. G. ponúkol JUDr. Q. L., ktorý ho predtým o toto sprostredkovanie požiadal, poskytnutie finančných prostriedkov Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. za to, aby vo vzťahu k jeho osobe nevykonávala Slovenská informačná služba spravodajské rozpracovávanie a zhromažďovanie dôkazov, Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. s tým súhlasili a uviedli JUDr. F. G., že voči osobe JUDr. Q. L. sú použité informačno-technické prostriedky, následne približne koncom augusta 2020 v kaštieli v obci U. Q. - F. č. XXX JUDr. Q. L. odovzdal JUDr. F. G. na poskytnutie Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. finančné prostriedky v obálke, JUDr. M. G. približne o dva dni v kancelárii na 6. poschodí administratívnej budovy v R. na F. ulici č. XXX na dohodnutom stretnutí uvedené tlmočil JUDr. R. R., ktorý od neho uvedenú obálku s finančnými prostriedkami prijal, JUDr. R. R. v ten istý deň vo svojej kancelárii v obálke zistil na polovicu rozdelené bankovky zviazané gumičkami v celkovej výške 40.000,- Eur, s čím sa dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby Ing. H. D., PhD., ktorému uviedol, že u JUDr. F. G. prevzal peniaze od JUDr. Q. L., Ing. H. D., PhD. po zistení ich výšky povedal JUDr. R. R., aby si polovicu hotovosti ponechal, ktorú si JUDr. R. R. ponechal a polovicu vo výške 20.000,- Eur odovzdal Ing. H. D., PhD., ktorý ju prevzal a následne približne o dva týždne, keď Ing. H. D., PhD. a JUDr. R. R. zistili, že ich podriadení príslušníci Slovenskej informačnej služby zistili ďalší telefonický kontakt, ktorý by mohol používať JUDr. Q. L., vydal Ing. H. D., PhD. podriadenému pokyn, aby informačno-technický prostriedok nebol používaný, pričom tak konal z dôvodu prevzatia finančných prostriedkov od JUDr. Q. L. a zabezpečenia nezískania ďalších dôkazov voči jeho osobe, čím vykonával svoju zverenú právomoc riaditeľa Slovenskej informačnej služby spôsobom odporujúcim ustanoveniam § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) a písm. i) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície a oprávnenia podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, na základe ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, ňou vykonávané na základe plnenia jej úloh podľa § 2 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe nariadil nevyužívať z iných, ako zákonných dôvodov [ďalej len „skutok 1“)].

Následne bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry, pod ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 13. apríla 2021 vznesené obvinenie Ing. H. D., PhD. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistených dňoch v mesiaci september - október 2020 sa opakovane stretol Ing. H. D., PhD., vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby vo svojej kancelárii, ktorá sa nachádza na prvom poschodí v priestoroch budovy Slovenskej informačnej služby na ul. H. č. XXXX/XX v R. s Ing. G. L. vedúcim 4. operatívneho oddelenia odboru Bratislava Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru (ďalej NAKA P PZ), ktorého opakovane požiadal o informáciu či NAKA P PZ v súvislosti so spoločnosťou A., a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom G. X, R., vo veci podozrenia z umelo vykonštruovaného obchodného reťazca s uzatvorenou skupinou vopred určených a ovládaných spoločností, pri páchaní pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona, preveruje aj spoločnosti E. D. K., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom G. U. XX/A, R. a K. E. s. r. o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom F. ulica XXXXX/XX, R. s tým, či je možné, aby tieto spoločnosti boli vynechané z realizačného návrhu v súvislosti s preverovaním uvedenej daňovej trestnej činnosti s prísľubom, že „keď to tak bude niečo pošle“, načo Ing. G. L. oslovil kolegov, ktorí boli služobne zaradení na 4. operatívnom oddelení NAKA P PZ a rozpracovávali uvedený prípad spol. A., a. s., s požiadavkou, aby nateraz do realizačného návrhu k začatiu trestného stíhania neuvádzali spol. E. D. K., s. r. o., s čím súhlasili a takto aj postupovali, kde v presne nezistený deň v mesiaci november 2020 sa Ing. G. L. dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby Ing. H. D., PhD., ktorému uvedené tlmočil, začo mu Ing. H. D., PhD., odovzdal obálku s finančnou hotovosťou v celkovej výške 10.000,- Eur, ktorú Ing. G. L. prevzal a hotovosť v plnej výške si ponechal [ďalej len „skutok 2“].

Uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry pod ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 23. apríla 2021 v spojení s uznesením prokurátora sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000 z 13. mája 2021 boli vyššie uvedené trestné veci spojené na spoločné konanie.

Trestné stíhanie je voči obvinenému vedené väzobne, pretože uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 1Tp/13/2021 z 12. marca 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost/15/2021 z 29. marca 2021 bol obvinený vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s tým, že väzba u obvineného začala plynúť 11. marca 2021.

Podľa § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla,

môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Na tomto mieste sa žiada uviesť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, respektíve nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných k odôvodneniu odsúdenia alebo k podaniu obžaloby (primerane napríklad rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. marca 2009, Labita proti Taliansku zo 6. apríla 2000, Erdagöz proti Turecku z 22. októbra 1997).

V rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a s konečnou platnosťou uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Takéto hodnotenie je totiž vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (primerane III. ÚS 211/2018, I. ÚS 64/2020).

Každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, ohľadne dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak obvinený nebude držaný vo väzbe (II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016).

Aj podľa názoru najvyššieho súdu na základe doteraz zabezpečených dôkazov možno urobiť záver o tom, že z nich plynúce skutočnosti aj naďalej nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, pričom je nepochybné, že majú znaky trestných činov a sú tu dôvody na podozrenie, že ich spáchal aj obvinený Ing. H. D., PhD. Od posledného rozhodovania o väzbe teda k zmene dôkaznej situácie v smere oslabenia dôvodnosti trestného stíhania nedošlo.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie, opierajúc tento záver najmä pokiaľ ide o skutok 1) o obsah opakovaných v podstatných rysoch zhodných výpovedí svedkov JUDr. R. R. a JUDr. F. G., z ktorých plynie, že obvinený Ing. H. D., PhD. mal od spoluobvineného JUDr. Q. L. prostredníctvom svedkov JUDr. F. G. a JUDr. R. R. prijať finančnú hotovosť za to, aby Slovenská informačná služba nerealizovala spravodajské rozpracovávanie a zhromažďovanie dôkazov voči osobe JUDr. Q. L. a pokiaľ ide o skutok 2) o obsah opakovaných v podstatných rysoch zhodných výpovedí svedka Ing. G. L., podporovaných výpoveďami svedkov Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L., z ktorých plynie, že obvinený Ing. H. D., PhD. mal svedkovi Ing. G. L. odovzdať finančnú hotovosť za to, že svedok Ing. G. L. mal u svojich kolegov dosiahnuť, aby spoločnosť E. D. K., s.r.o. bola vynechaná z realizačného návrhu, nasvedčuje tomu, že obvinený sa mal v prejednávanej veci stíhaných skutkov nepochybné vykazujúcich znaky trestných činov dopustiť.

Aj keď úlohou súdov, ako to už bolo vyššie uvedené, nie je s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy, závery z nich plynúce a ani ich zákonnosť, predsa len vzhľadom na to, že väzba predstavuje najintenzívnejší zásah do osobnej slobody obvineného ako jeho ústavnoprávne garantovanej [čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky (zákona č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov)] základnej občianskej slobody, pričom práve všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť s tým, že ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú alebo nerozhodnú všeobecné súdy (primerane v tomto smere rozhodnutia ústavného súdu napríklad sp. zn. II. ÚS 13/2001, IV. ÚS 102/2009), z čoho vyplýva aj povinnosť s dostatočnou starostlivosťou preverovať aspoň v základných znakoch (rysoch) vierohodnosť nazhromaždených indícií (dôkazov) podporujúcich dôvodnosť podozrenia, že sa obvinený mohol dopustiť trestnej činnosti (spáchať skutok) odôvodňujúcej uplatnenú právnu kvalifikáciu (primerane odlišné stanovisko k rozhodnutiu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 98/2017), považuje najvyšší súd za potrebné na podstatné námietky obvineného zareagovať.

Obvinený spáchanie trestnej činnosti, pre ktorú je v prejednávanej veci trestne stíhaný poprel v celom rozsahu a namietal, že z jej spáchania je usvedčovaný „len“ výpoveďami svedkov takzvaných kajúcnikov (JUDr. F. G., JUDr. R. R. a Ing. G. L.), keďže ohľadom skutku 1) ani iní svedkovia nevyppedali a pokiaľ ide o skutok 2) svedkovia Mgr. Ing. G. R., Mgr. F. L. a ani JUDr. B. E. tvrdenia svedka Ing. G. L. nepodporujú.

Pokiaľ ide o výpovede takzvaných kajúcnikov [ktorými je potrebné rozumieť svedkov a obvinených podieľajúcich sa na prejednávanej, alebo s ňou súvisiacej trestnej činnosti, vo vzťahu ku ktorým boli použité osobitne trestno-procesné inštitúty (napr. dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prerušenie trestného stíhania, dohoda o vine a treste), tzv. odklony, ktoré umožňujú nepostihnúť alebo na základe súčasnej osobitnej úpravy Trestného zákona miernejšie postihnúť dotknutého páchatela, a to aj v súvislosti s jeho výpoveďou proti iným páchatelom (primerane napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 9/2014 z 26. novembra 2014)] je potrebné ich hodnoteniu venovať osobitnú obozretnosť s dôrazom na kritickú previerku, najmä pokiaľ predstavujú jediný alebo rozhodujúci dôkaz, na ktorom je založené odsúdenie obvineného, avšak konečné, definitívne hodnotenie dôveryhodnosti výpovede takýchto osôb je vyhradené rozhodovaniu, ako to už bolo vyššie uvedené, o vine a treste (v prípade, ak do tohto štádia trestné konanie dospeje), nie rozhodovaniu o väzbe.

Aj napriek rozsiahlej argumentácii obvineného a početné odkazy na rozhodovacia činnosť či už ESĽP alebo ústavného súdu, podľa názoru najvyššieho súdu, vo všeobecnosti nie je odsúdenie obvineného (samozrejme len za situácie, že trestné konanie do tohto štádia dospeje) na podklade výpovedí „kajúcnikov“ vylúčené. Aj výpovede „kajúcnikov“ totiž podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku rovnako ako každý iný dôkaz. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, respektíve dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden so zákonom súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí). V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže

byť uznaná vina, respektíve môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na strane druhej, svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní), nevie či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu a naopak rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnáť v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti (primerane už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 9/2014 z 26. novembra 2014).

Ani ESĽP v jednom z posledných rozhodnutí týkajúcich sa Slovenskej republiky (vo veci Adamčo proti Slovenskej republike) v zásade vo všeobecnosti nevylúčil odsúdenie obvineného na podklade výpovede svedka takzvaného „kajúcnika“, ale slovenským konajúcim súdom v podstate vytkol, že použitie výpovede tohto svedka v trestnom konaní proti sťažovateľovi, vzhľadom na význam tohto dôkazu, nebolo za osobitných okolností prípadu sprevádzané primeranými zárukami na zabezpečenie celkovej spravodlivosti konania, nie však z dôvodu (samého osebe), že išlo o takzvaného svedka „kajúcnika“, ale preto, že sťažovateľovým tvrdením o nedôveryhodnosti výpovede pre výhody, ktoré tento svedok (kajúcnik) získal, sa osobitne zaoberal iba odvolací súd, ktorý ho posúdil len z hľadiska výhod získaných v trestnom konaní proti sťažovateľovi, avšak nezaoberal sa prípadnými výhodami získanými týmto svedkom v inom trestnom konaní, v ktorom vystupoval ako obvinený z vraždy. Týmito aspektmi sa nezaoberali ani dovolací súd a ani ústavný súd, pričom podľa názoru ESĽP sa konajúce súdy nevenovali ani skutočnosti, že tento usvedčujúci dôkaz pochádza od osoby, ktorá bola sama zapletená v danom trestnom čine s tým, že výhoda, ktorú pritom táto osoba získala v danom trestnom konaní, nepredstavovala iba zníženie trestu alebo finančnej sankcie, ale predstavovala praktickú beztrestnosť za trestný čin vraždy, navyše všetky rozhodnutia týkajúce sa trestného stíhania tejto osoby boli prijaté prokuratúrou bez akejkolvek súdnej kontroly.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného teda len samotná skutočnosť, že ide o svedka takzvaného kajúcnika sama osebe nebráni uznaniu viny obvineného (opätovne len za predpokladu, že trestné konanie do takéhoto štádia dospeje) na podklade takéhoto dôkazu, o to viac potom (argumentum a maiori ad minus), keďže pre účely rozhodovania o väzbe nemusia byť, ako to už bolo vyššie uvedené, dôkazy na takej úrovni aké sa vyžadujú pre podanie obžaloby či uznanie viny, aj takéto výpovede sú spôsobilé dôvodnosť trestného stíhania pre účely rozhodovania o väzbe odôvodniť. Preto len samotná skutočnosť, že v osobách svedkov JUDr. F. G., JUDr. R. R. a Ing. G. L. ide o takzvaných „kajúcnikov“ sama osebe nespôsobuje neexistenciu dôvodnosti trestného stíhania obvineného v prejednávanej veci.

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti konštatoval záver o nepreukázaní dôvodnosti jeho trestného stíhania poukazujúc na rozpory vo výpovediach svedkov JUDr. F. G. a JUDr. R. R., k tomu je potrebné uviesť, že obvinený nepoukázal na žiadne konkrétne rozpory tak zásadného významu, ktoré by spôsobili na prvý pohľad zrejmu nedôveryhodnosť výpovedí uvedených svedkov a tak ich nespôsobilosť presvedčiť objektívneho nezaujatého pozorovateľa, že sa obvinený mohol stíhaného skutku 1) dopustiť, teda ich nepoužitelnosť pre potreby rozhodovania o väzbe. Obaja svedkovia, tak ako to už bolo vyššie naznačené, vypovedali v podstatných rysoch v zásade zhodne v otázkach

podstatných pre ustálenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie a v podstate tak, ako sa kladie obvinenému za vinu (zjednodušene povedané z ich výpovedi plynie, že obvinený mal od spoluobvineného JUDr. Q. L. prostredníctvom svedkov JUDr. F. G. a JUDr. R. R. prijať finančnú hotovosť za to, aby Slovenská informačná služba nerealizovala spravodajské rozpracovávanie a zhromažďovanie dôkazov voči osobe JUDr. Q. L.), pričom tieto ich výpovede, ako to už bolo vyššie naznačené, sú spôsobilé nezávislého objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že obvinený sa mohol skutku 1) dopustiť. Obdobne tak ani obvineným tvrdené rozpory vo výpovedi svedka JUDr. R. R. týkajúce sa použitia finančných prostriedkov, ktoré mal prevziať od svedka JUDr. F. G., pôvodu vydaných bankoviek, ako aj ich nominálnej hodnoty, či ich prepočítavania nepredstavujú, podľa názoru najvyššieho súdu, rozpory tak zásadného významu, keďže sa netýkajú vyššie naznačenej zásadnej dejovej línie priebehu skutku, že by mali spôsobovať na prvý pohľad zjavnú nedôveryhodnosť výpovedí uvedeného svedka a tým ich nepoužiteľnosť pre účely rozhodovania o väzbe. Napokon, ako to už bolo opakovane uvedené, súd pri rozhodovaní o väzbe nehodnotí vykonané dôkazy a ani výpovede svedkov s konečnou platnosťou, ale „len“ z tohto pohľadu, či sú spôsobilé presvedčiť objektívneho nezaujatého pozorovateľa o tom, že sa obvinený mohol stíhaného skutku 1) dopustiť.

V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že podľa názoru najvyššieho súdu ani z obvineným opakovane konštatovaného a citovaného rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021 neplynie názor o tom smere, že by všeobecné súdy aj pri rozhodovaní o väzbe mali hodnotiť vykonané dôkazy vrátane svedeckých výpovedí, či uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaného skutku s konečnou platnosťou. Okrem toho, že by išlo o odklon od dlhodobo ustálenej súdnej praxe všeobecných súdov, ale aj ústavného súdu (primerane už spomínané rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 211/2018, I. ÚS 64/2020), takáto požiadavka by bola v rozpore so základnými zásadami trestného konania, a to zásadami bezprostrednosti a ústnosti plynúcimi z ustanovení § 2 ods. 18 a ods. 19 Trestného poriadku ďalej rozvinutými v ustanovení § 278 ods. 2 Trestného poriadku a vychádzajúcimi z princípu, že len v prípade vykonania dôkazov priamo bezprostredne a ústne pred súdom má súd najlepšiu možnosť vytvoriť si najvernejšiu a najpresnejšiu predstavu o priebehu skutkového deja. Takýto priestor však súd rozhodujúci o väzbe nemá, keďže svedkov nevypočúva, v dôsledku čoho nemá ani možnosť svedka konfrontovať s jeho predchádzajúcou výpoveďou, opýtať sa na dôvody vzniku rozporov v jeho tvrdeniach a tým nemá ani podklad na konečné hodnotenie jeho výpovede. Z obvineným spomínaného rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021 v tejto súvislosti skôr plynie názor v tom smere, že povinnosť s dostatočnou starostlivosťou preverovať aspoň v základných znakoch (rysoch) vierohodnosť nazhromaždených indícií (dôkazov) podporujúcich dôvodnosť podozrenia, že sa obvinený mohol dopustiť trestnej činnosti (spáchať skutok) odôvodňujúcej uplatnenú právnu kvalifikáciu, ktorej vymedzenie s ohľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov plynúcu z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, je nevyhnutne spojené s určitou mierou subjektivity, zahŕňa povinnosť minimálne preveriť, či orgánmi činnými v trestnom konaní vymedzená právna kvalifikácia stíhaného skutku aj napriek tomu, že v priebehu prípravného (a nielen vtedy, ale v podstate až do právoplatného skončenia veci) sa môže kedykoľvek s ohľadom na aktuálne výsledky vykonaného dokazovania meniť, nie je nadhodnotená do takej miery, že má vplyv na lehotu trvania väzby, prípadne zvýšenú prísnosť posudzovania možnosti nahradenia väzby inštitútmi predpokladanými Trestným poriadkom, čo nie je prípad prejednávanej veci.

Obdobne tak nemožno ani s konečnou platnosťou hodnotiť výhody, ktoré vyššie spomínaní svedkovia takzvaní „kajúcnici“ získali výmenou za svoje svedectvo, keďže u nich v tomto štádiu trestného

konania došlo nanajvyš k odloženiu vznesenia obvinenia, ich trestné stíhanie nie je s konečnou platnosťou uzavreté, nie je zrejmé, aká konečná výhoda na ich strane sa napokon stane realitou, pričom odloženie vznesenia obvinenia vzhľadom na dočasnosť jeho charakteru, a to ani v kombinácii s prípadným momentálnym vyhnutím sa väzbe, nepredstavuje, podľa názoru najvyššieho súdu, takú výhodu na strane svedkov - „kajúcnikov“ (a tým tak významný moment, ktorý by ich motivoval k spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní aj za cenu prezentovania nepravdivých skutočností), že by mala byť dôvodom pre odmietnutie ich výpovedí ako nedôveryhodných dôkazov.

Vo vzťahu ku skutku 2) nie je možné súhlasiť s námietkou obvineného, že výpovede svedkov Mgr. Ing. R., Mgr. F. L., prípadne Mgr. B. E. tvrdenia svedka Ing. G. L. nepodporujú, a preto dôvodnosť trestného stíhania v tomto smere nie je v dostatočnej miere opodstatnená, prípadne je úplne rozptýlená. Obvinený v dôvodoch podanej sťažnosti hodnotí vyššie uvedené výpovede, podľa názoru najvyššieho súdu, jednostranne vo svoj prospech. Je pravdou, že svedok Mgr. B. E. potvrdil výpoveď svedka Ing. G. L. len v tom smere, že ho vozil k budove SIS, pričom poprel, že by mal akúkoľvek vedomosť o záujme obvineného na trestnej veci týkajúcej sa spoločnosti E., avšak výpovede svedkov Mgr. Ing. R. a Mgr. F. L. tvrdenia svedka Ing. G. L. podporujú a v kontexte jeho výpovede dôvodnosť trestného stíhania obvineného vo vzťahu ku skutku 2) v dostatočnej miere opodstatňujú.

Je pravdou, že uvedení svedkovia (Mgr. Ing. R. a Mgr. F. L.) nepotvrdzujú, že by ich mal svedok Ing. G. L. výslovne požiadať, aby spoločnosť E. vynechali z realizačného plánu, pretože mu obvinený mal za to poskytnúť úplatok, avšak tieto skutočnosti ani svedok Ing. G. L. netvrdil, v podstate len uvádzal, že na dotknutých svedkov v tomto smere vplýval (poprosil ich), aby spoločnosť E. do realizačného návrhu nedávali, že to bude predmetom ďalšieho konania, keďže nemal kompetenciu o tomto rozhodnúť, pričom z vyjadrení dotknutých svedkov plynie, že to bol práve svedok Ing. G. L., ktorý prišiel s informáciou, že firma E. má určité informácie, preto ich treba ísť vyťažiť, pričom svedkovi Mgr. F. L. mal dotknutý svedok povedať, že riaditeľ spomínanej spoločnosti pán T. údajne chce spolupracovať, ale keď tam prišli, tak to nevyzeralo, že by chcel spolupracovať, ale skôr sa chcel vyviníť s tým, že svedkovi Mgr. Ing. G. R. mal svedok Ing. G. L. povedať, že najskôr preveria tie dokumenty, čo im vydal Ing. T. a potom sa rozhodnú, čo ďalej so spoločnosťou E.. Vtedy sa svedok (Mgr. Ing. G. R.) pozastavil nad tým, prečo to majú najskôr preverovať, ale bol to vedúci, mal tiež svojich informátorov, a preto do prvého realizačného návrhu spoločnosť E. nedali. Z uvedeného potom plynie, že svedok Ing. G. L., ako to už bolo vyššie uvedené, nemal postupovať priamočiaro a výslovne žiadať svojich podriadených, aby spoločnosť E. do realizačného návrhu nezaradili z dôvodu dosiahnutia finančnej výhody na jeho strane, ale dotknutý svedok mal postupovať podstatne sofistikovanejšie zakrytým spôsobom a dosiahnuť nezaradenie dotknutej spoločnosti do realizačného návrhu cez neobvyklú požiadavku a zrejme predstieranú ochotu spolupracovať. Obaja vyššie uvedení svedkovia potvrdili, že ich svedok Ing. G. L. mal žiadať, aby dotknutú spoločnosť vynechali z realizačného návrhu z dôvodu preverenia podkladov dodaných touto spoločnosťou na jeho popud, nad čím sa svedok Mgr. Ing. G. R. pozastavil a z dôvodu údajnej svedkom Ing. G. L. tvrdenej ochoty spolupracovať, ktorá sa, podľa vyjadrenia svedka Mgr. F. L., ukázala ako nepravdivá. Uvedené skutočnosti v kontexte s tvrdeniami svedka Ing. G. L. sú, podľa názoru najvyššieho súdu, spôsobilé presvedčiť nezávislého objektívneho pozorovateľa, že obvinený sa skutku 2) mohol dopustiť.

Obvinený v tejto súvislosti nepoukázal ani na také konkrétne rozpory vo výpovediach svedka Ing. G. L., ktoré by samé osebe alebo v spojení s ďalšími jeho námietkami spôsobovali na prvý pohľad zjavnú nepravdivosť, resp. nedôveryhodnosť jeho výpovede.

Ako to už bolo vyššie uvedené, úlohou súdov pri rozhodovaní o väzbe nie je s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy, ale „len“ posúdiť, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu s tým, že existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Podľa názoru najvyššieho súdu vyššie rozvedené dôkazy a z nich plynúce skutočnosti sú spôsobilé nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že obvinený sa mohol stíhaných trestných činov dopustiť, pričom tento záver námietky obvineného podstatným, významným spôsobom v tomto štádiu trestného konania, teda pre účely rozhodovania o väzbe neoslabujú, pričom ich preverenie bude vecou ďalšieho dokazovania.

Preto zhrnúť vyššie uvedené, aj podľa názoru najvyššieho súdu, nateraz v tomto štádiu trestného konania je jedna z materiálnych podmienok rozhodovania o väzbe, a to existencia dôvodnosti trestného stíhania reprezentovaná dôvodným podozrením zo spáchania stíhaných trestných činov [a oboch skutkov 1) a 2)] v prípade obvineného Ing. H. D., PhD. vyššie uvedenými skutočnosťami naplnená. V tejto súvislosti nie je možné prehliadnuť, že pokiaľ ide o skutok 2) dôvodnosť trestného stíhania obvineného je podporená výpoveďami ďalších dvoch svedkov (okrem takzvaného „kajúcnika“), o pravdivosti tvrdení ktorých niet žiaden dôvod pochybovať, pričom ide taktiež (obdobne ako v skutku 1) o korupčnú trestnú činnosť.

Na tomto mieste sa žiada potom uviesť, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, pokiaľ sa v podstate odmietol zaoberať otázkou rozšírenia väzby aj na skutkové okolnosti týkajúce sa skutku 2) s odôvodnením, že nepovažoval za opodstatnené rozšírenie dôvodov väzby plynúcich z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Ako to už bolo vyššie uvedené, uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry pod ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 23. apríla 2021 boli pôvodne samostatné trestné veci týkajúce sa skutku 1) a skutku 2) podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 18 ods. 1 Trestného poriadku, spojené na spoločné konanie.

Podľa § 185 ods. 2, veta prvá, ods. 6 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania. Sťažnosť má odkladný účinok, len kde to zákon výslovne ustanovuje.

Podľa § 184 ods. 2 Trestného poriadku uznesenie je vykonateľné, aj keď doteraz nenadobudlo právoplatnosť, ak zákon proti nemu síce pripúšťa sťažnosť, ale nepriznáva jej odkladný účinok.

Vzhľadom na to, že uznesenie o spojení vecí vydal policajt, proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ale keďže ustanovenie § 21 Trestného poriadku (a ani § 18 Trestného poriadku) odkladný účinok takejto sťažnosti nepriznáva, dotknuté rozhodnutie bolo vykonateľné, a teda malo právne účinky momentom jeho vydania aj napriek tomu, že obvinený proti nemu podal sťažnosť, o ktorej bolo napokon rozhodnuté uznesením prokurátora sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000 z 13. mája 2021 tak, že bola zamietnutá s tým, že obvinený sa o spojení vecí dozvedel najneskôr z návrhu prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby doručenom obvinenému a obhajcom 28. apríla 2021, pričom obvinený nepoukázal na žiaden konkrétny negatívny materiálny dopad na jeho práva plynúci zo skutočnosti, že rozhodnutie o spojení vecí majúce právne účinky momentom jeho vydania mu bolo doručené s určitým časovým odstupom.

Z uvedeného je potom zrejmé, že s právnymi účinkami od 23. apríla 2021 došlo k spojeniu pôvodne samostatne vedených dvoch trestných vecí, a to jednej väzobnej [týkajúcej sa skutku 1]) a druhej neväzobnej [týkajúcej sa skutku 2]). Vzhľadom na to, že je objektívne nezmyselné a prehnane formalistické viesť jedno spoločné konanie ohľadom jedného skutku väzobne a ohľadom druhého skutku neväzobne, pričom ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku vyžaduje, aby rozhodnutie o väzbe bolo odôvodnené aj skutkovými okolnosťami, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a o návrhu prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby, teda pri prvom rozhodovaní o väzbe po spojení vecí na spoločné konanie rozhodnúť o tom, či sa väzba obvineného vzťahuje aj na ďalší skutok [konkrétne skutok 2]) a to z hľadiska posúdenia, či doposiaľ zhromaždené dôkazy a z nich plynúce skutočnosti v dostatočnej miere (pre účely rozhodovania o väzbe) opodstatňujú dôvodnosť trestného stíhania, pričom len v prípade opačného zistenia, teda nepreukázania dôvodnosti trestného stíhania (pre účely rozhodovania o väzbe) mal súd prvého stupňa uzavrieť, že doterajšie väzobné stíhanie sa na tento skutok nevzťahuje.

Súd prvého stupňa sa však touto otázkou nezaoberal, preto tak urobil najvyšší súd a ako to už bolo vyššie uvedené dospel k záveru, že doposiaľ zhromaždené dôkazy a z nich plynúce skutočnosti v dostatočnej miere (potrebnej pre rozhodovanie o väzbe) spoľahlivo preukazujú, opierajúc tento záver najmä o výpoveď svedka Ing. G. L., ktorú podporujú výpovede svedkov Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. L., že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie [skutok 2]) bol spáchaný, pričom je nepochybné, že má znaky trestného činu a sú tu dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a preto sa väzba v prejednáwanej trestnej veci skutkovo vzťahuje aj na vyššie popísaný skutok 2). Nedostatok dôvodov v rozhodnutí súdu prvého stupňa doplnil najvyšší súd ich rozvedením v tomto uznesení s tým, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, pretože prvostupňové konanie a konanie o sťažnosti proti nemu z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008, IV. ÚS 350/2009, IV. ÚS 9/2013).

Podľa § 72 ods. 2, veta druhá, Trestného poriadku odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera.

Podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku ak je obvinený v tom istom konaní stíhaný za viac trestných činov, na určenie lehoty uvedenej v odseku 6 je rozhodujúci čin najprísnejšie trestný; rozhodnutie o väzbe sa však na tento čin musí pri vymedzení dôvodov väzby skutkovo vzťahovať. Ak je to potrebné na dosiahnutie tohto účelu, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora rozhodnúť o zmene dôvodov väzby.

Podľa § 79 ods. 2, veta tretia a štvrtá, Trestného poriadku ak v prípravnom konaní prokurátor zistí, že dôvody väzby sa zmenili, podá návrh sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie o zmene dôvodov väzby. Sudca pre prípravné konanie o takom návrhu rozhodne bez meškania.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že citované ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku požaduje, aby v zásade každé rozhodnutie o väzbe obsahovalo aj vymedzenie skutkových okolností, teda skutok, na ktorý sa väzba vzťahuje. Výslovné však požaduje, aby tieto skutkové okolnosti boli uvedené v odôvodnení rozhodnutia (nie vo výroku). Napokon podľa dlhodobu ustálenej súdnej praxe všeobecných súdov pri vzatí obvineného do väzby, kedy sa rozhodnutím súdu prvýkrát vymedzuje, na ktorý skutok sa väzba vzťahuje, sa skutok vo výroku rozhodnutia o vzatí obvineného do väzby neuvádza, ale je spravidla pojatý do odôvodnenia rozhodnutia. Ustanovenie § 79 ods. 2 Trestného poriadku požiadavku, aby v prípade zmeny dôvodov väzby boli do výroku pojaté aj skutkové okolnosti, neobsahuje. Takúto požiadavku je možné vyvodiť len z ustanovenia § 76 ods. 8 Trestného poriadku avšak za situácie, že je potrebné väzbu vzťahovať aj na prísnejšie trestný delikt, na ktorý sa doposiaľ väzba nevzťahovala, čo bude mať zároveň za následok zmenu celkovej lehoty väzby (jej predĺženie) podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku.

Vzhľadom teda na to, že v prejednávanej veci bolo potrebné väzbu skutkovo vzťahovať aj na skutok vykazujúci znaky prečinu, hoci doposiaľ bolo väzobné trestné stíhanie vedené pre zločin, pre nesplnenie podmienok plynúcich z ustanovenia § 76 ods. 8 Trestného poriadku za situácie, že ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku požaduje skutkovo vymedziť väzbu v dôvodoch rozhodnutia (nie vo výroku), dospel najvyšší súd k záveru, že pre rozšírenie väzby aj na skutok 2) postačí tento skutok vymedziť v dôvodoch rozhodnutia.

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti namietal nezákonnosť vyššie uvedených výsluchov z dôvodu, že vypočutí svedkovia a napokon ani samotný obvinený neboli zbavení povinnosti mlčanlivosti, k tomu treba uviesť, že dotknutí svedkovia vypovedajú o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že obvinený sa mal dopustiť trestnej činnosti ako verejný činiteľ, pričom podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, utajovanou skutočnosťou nemôže byť informácia o trestnej činnosti verejných činiteľov, nezbavenie povinnosti mlčanlivosti vypočúvaných osôb nemá preto, podľa názoru najvyššieho súdu, vplyv na ich zákonnosť. Je možné súhlasiť so záverom vysloveným Ústavným súdom Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 4071/2019 (na ktoré obvinený poukázal), že právo obvineného na obhajobu má prednosť pred povinnosťou mlčanlivosti. Preto skutočnosť, že doposiaľ nebol povinnosti mlčanlivosti zbavený, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu.

Materiálny predpoklad rozhodovania o väzbe spočívajúci v dôvodnosti trestného stíhania je teda v prednávanej veci vyššie uvedenými skutočnosťami naplnený a súhlasí je potrebné aj so záverom súdu prvého stupňa v tom smere, že v prejednávanej veci, teda vo vzťahu k obvinenému Ing. H. D., PhD. je naplnená aj druhá materiálna podmienka rozhodovania väzbe, a to existencia niektorého z dôvodov väzby, v prejednávanej veci plynúcich z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a navyiac, podľa názoru najvyššieho súdu, aj z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k existencii dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku treba uviesť, že z opakovanej výpovede svedka JUDr. R. R. plynie, že obvinený po zadržaní JUDr. F. G., sa mal svedka (JUDr. R. R.) dopytovať, či pri prebratí peňazí bola aj nejaká iná osoba okrem svedka a následne po negatívnej odpovedi mal svedkovi povedať „.....ty to nikdy nepotvrdiš (prevzatie peňazí) a ja to popriem tiež, takže k ničomu nedošlo...“, prípadne sa mal vyjadriť tak, že „.... peniaze si zobral ty (svedok JUDr. R. R.), ty to poprieš a bude len tvrdenie G. proti tvojmu“. Obdobne z výpovede svedka JUDr. R. R. plynie, že obvinený mal svedkovi Ing. G. L. povedať, že „....najväčšia blbosť, čo by mohol spraviť, je priznať sa.“. V tejto súvislosti sa žiada ešte uviesť, že z úradného záznamu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 23. februára 2021, ale aj z výpovede svedka JUDr. F. G. plynie, že obvinený mal dotknutého svedka kontaktovať a medzi iným mu povedať, že má informáciu o tom, že na ňom (obvinenom) NAKA tiež pracuje. Vyššie uvedené vyjadrenia a zistenia sú, podľa názoru najvyššieho súdu, tými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré takzvanú kolúznú väzbu [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], teda obavu, že obvinený by mohol v prípade prepustenia z väzby na slobodu pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, nepochybne opodstatňujú, keďže zjavne obsahujú inštruktáž, ako by mali dotknutí svedkovia vypovedať, pričom takto ich inštruované výpovede by jednoznačne vyzneli v prospech obvineného s tým, že obvinený sa mal kontaktovať na svedka, ktorý vypovedal aj v jeho trestnej veci a mal mať informácie o tom, že je „predmetom záujmu“ Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru s tým, že takýmto spôsobom by mohol obvinený v prípade prepustenia z väzby na slobodu vo svojej trestnej veci pokračovať. Teda z vyššie uvedených skutočností vyplýva dôvodná obava, že obvinený by sa mohol v prípade prepustenia z väzby na slobodu snažiť ovplyvňovať priebeh svojho trestného konania, aby vo svojej trestnej veci dosiahol čo najpriaznivejší výsledok, a to aj ovplyvňovaním svedkov (k čomu napokon už mal aj prístup, teda takto konať), či inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie.

Aj keď pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko konania zakladajúceho väzobný dôvod len odhadovať (pognózovať), a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo, keďže akceptácia takéhoto názoru by zbavovala väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru (primerane už spomínané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016), každopádne v prejednávanej veci sa obvinený už mal konkrétneho kolúzneho konania voči svedkom, ktorí ho zo spáchania stíhanej trestnej činnosti usvedčajú (JUDr. R. R., Ing. G. L.), dopustiť. Vyššie uvedené vyjadrenia, ktoré mal obvinený podľa tvrdení svedka JUDr. R. R. predniesť, ako to už bolo vyššie uvedené, nepochybne obsahujú inštruktáž, ako by mali dotknutí svedkovia vypovedať, pričom takto ich inštruované výpovede by jednoznačne vyzneli v prospech obvineného.

Takúto situáciu je potom potrebné odlišovať od situácie, keď dôvody kolúznej väzby plynúce z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sú (v súlade so stabilnou judikatúrou ústavného súdu reflektujúcou ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov) založené na druhovej povahe, respektíve charaktere stíhanej trestnej činnosti a spôsobe jej spáchania obvineným (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 124/2003, III. ÚS 38/2009, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 447/2018), a ktoré môžu takzvanú kolúznu väzbu odôvodniť skôr v jej počiatočných štádiách a spravidla maximálne do vykonania všetkých relevantných úkonov prípravného konania [takúto situáciu je taktiež možné nájsť aj v prejednávanej veci, keďže obvinený je dôvodne podozrivý, že mal pokiaľ ide o skutok 1) úplatok prijať a pokiaľ ide o skutok 2) úplatok dať, za účelom ovplyvnenia objasňovania skutočností dôležitých pre trestné konanie, v čom je možné vidieť obavu, že takto by mohol postupovať aj vo svojej veci - teda podplácať, aby svoje trestné konanie zvrátil vo svoj prospech].

Avšak za situácie, keď je obvinený dôvodne podozrivý, že sa dopustil konkrétneho kolúzneho konania vzťahujúceho sa na prejednanú vec, je obava zo zmarenia objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie natoľko významná, že nestráca na svojej intenzite ani vykonaním jednotlivých vyšetrovacích úkonov prípravného konania, keďže ťažisko dokazovania spočíva na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom (samozrejme len za predpokladu, že prejednaná trestná vec do takéhoto štádia dospeje), pretože len súd môže o ne/vine obvineného rozhodnúť a predstavuje riziko, že obvinený kolúznym konaním, z ktorého je dôvodne podozrivý, a ktorého už sa mal dopustiť, by mohol dosiahnuť úplné zvrátenie dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu do takej miery, že ani procesné prostriedky určené na odstránenie rozporov medzi jednotlivými dôkazmi by k reálnemu objasneniu veci v dôsledku kolúzneho správania obvineného neprispeli, preto za takej situácie nie je podmienkou ďalšieho trvania takzvanej kolúznej väzby existencia potreby vypočutia ďalších svedkov, či vykonania ďalších vyšetrovacích úkonov.

Napriek tomu sa žiada uviesť, že v prejednávanej veci sa javí ako vhodné ešte vypočutie svedka D. R., ktorému mal obvinený, podľa výpovede svedka JUDr. R. R. dať telefonicky pokyn, aby odpočúvanie telefónneho čísla, ktoré mal používať Q. L., bolo predčasne ukončené, ďalej D. N., príslušníka policajného zboru, ktorý mal preverovať spoločnosti S. a Q. majúce byť súčasťou reťazca spoločností dopúšťajúcich sa daňovej trestnej činnosti spolu so spoločnosťou E., a ktorý sa podľa vyjadrenia svedka Mgr. Ing. G. R. mal zúčastňovať spoločných sedení aj so svedkom Ing. G. L. a v neposlednom rade aj Ing. C. T., štatutárneho zástupcu spoločnosti E., o ktorom mal svedok Ing. G. L. povedať svedkovi Mgr. F. L., že prejavil ochotu spolupracovať, ktorá sa neskôr ukázala ako nezodpovedajúca skutočnosti.

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti vo vzťahu k iniciatívne vyhľadávaniu vyšetrovacích úkonov respektíve dôkazov, ktoré je ešte potrebné v prejednávanej veci vykonať súdom prvého stupňa namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, k tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na súdnu ochranu pri pozbavení osobnej slobody z titulu väzby. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 622/16).

Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fonde“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu článku 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. júna 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. novembra 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (primerane III. ÚS 622/2016, II. ÚS 122/2019, II. ÚS 337/2020.).

Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Ustanovenie čl. 6 dohovoru pritom predstavuje z hľadiska jeho pôsobnosti, výkladu a aplikácie jeden celok. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru sa preto tiež týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby (primerane III. ÚS 622/2016, II. ÚS 122/2019, II. ÚS 337/2020).

Preto námietky obvineného týkajúce sa porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je možné považovať za opodstatnené.

Zároveň niet pochýb o tom, že aj v konaní o väzbe medzi základné procesné garancie patrí požiadavka zabezpečenia kontradiktórnej povahy konania a rešpektovania „princípu rovnosti zbraní“ (napríklad rozsudok ESLP vo veciach Michalko proti Slovenskej republike, Sanches-Reisse proti Švajčiarsku, Reinprecht proti Rakúsku, ale tiež primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 198/05, III. ÚS 198/05, II. ÚS 18/2013) s tým, že princíp rovnosti zbraní znamená, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana, právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozsudok ESLP vo veciach Komanický proti Slovenskej republike, Trancíkova proti Slovenskej republike) a zabezpečenie „reálnej“ kontradiktórnosti konania znamená v ďalšom aj právo na prístup k spisom, bez ktorého obvinený nemôže dostatočne prezentovať svoje argumenty (rozhodnutia ESLP vo veciach de Wilde proti Belgicku, Trzaska proti Poľsku, Lanz proti Rakúsku, Włoch proti Poľsku).

Právo na kontradiktórnosť konania však nie je absolútne. Zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní sa neuplatňujú vo všetkých štádiách trestného konania a pri všetkých procesných úkonoch rovnako intenzívne. Najúplnejšie sa presadzujú na hlavnom pojednávaní, eventuálne na verejnom

zasadnutí soudu, v kterých sa rozhoduje o najdôležitejších meritórnych otázkach trestného konania, t. j. o vine a o treste. V týchto procesných formách možno vytvoriť reálne predpoklady (procesné, organizačné i faktické) pre široké a reálne uplatnenie týchto zásad. Naproti tomu pri vykonávaní úkonov v prípravnom konaní nemožno zásady kontradiktórneho konania a rovnosti zbraní vždy plne uplatniť, pokiaľ by ním boli popreté iné legitímne záujmy, predovšetkým záujem štátu na efektívnosti trestného stíhania (primerane nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 336/2006, rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 551/2020).

Dôležitou pre zachovanie označeného práva na kontradiktórne konanie, ako aj práva na rovnosť zbraní je tá skutočnosť, aby všeobecný súd konajúci o osobnej slobode fyzickej osoby rozhodol iba na základe takých dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich dôkazov a na základe takých skutočností a použitých argumentov, s ktorými sa ako strana trestného konania mala možnosť oboznámiť a v prípade vlastného uváženia na tieto reagovať, a ktoré sú súčasťou predloženého spisového materiálu, pričom z ustanovení § 189 ods. 3 Trestného poriadku a § 192 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že povinnosťou špeciálnej prokuratúry je svoju sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu odôvodniť, avšak zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku výslovne nevyplýva, že by najvyšší súd bol pri rozhodovaní o osobnej slobode obvineného viazaný iba tými dôvodmi, ktoré uviedla špeciálna prokuratúra (primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 551/2020).

Podľa § 72 ods. 2, veta tretia, Trestného poriadku o väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný, pričom podľa názoru najvyššieho súdu sa uvedená neviazanosť súdu vzťahuje na tak právne, ako aj skutkové dôvody, samozrejme za predpokladu, že vyplývajú z predloženého spisového materiálu, tam zhromaždených dôkazov a z nich plynúcich skutočností.

Z vyššie uvedeného potom, podľa názoru najvyššieho súdu, plynie, že právo na spravodlivý súdny proces, ale ani zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní postupom súdu prvého stupňa a napokon ani najvyššieho súdu označením konkrétnych výsluchov svedkov, ktoré je ešte potrebné v prejednávanej veci vykonať, a ktorých by sa mohol obvinený pokúsiť v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu ovplyvniť vo svoj prospech, neboli porušené.

V tejto súvislosti k doktríne zosilňujúcich dôvodov väzby sa žiada uviesť, že pokiaľ rovnaké, avšak relevantné a dostatočné dôvody pre ponechanie obvineného vo väzbe pretrvávali po celú dobu jej trvania a pokiaľ zákonnosť väzby bola predmetom opakovaného (niekoľkokrát) preskúmavania, nemožno súdom vytýkať, že sa v textoch svojich rozhodnutí opakovali (primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 485/16, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Knebl proti Českej republike, z 28. októbra 2010). Za takejto situácie potom nie je prejavom arbitrárnosti, pokiaľ súdy v opakovaných rozhodovaniach o väzbe, pri opakovaní sa relevantných a dostatočných dôvodov pre ponechanie obvineného vo väzbe, tieto výslovne už neopakujú, ale odvolávajú sa na svoje predchádzajúce rozhodnutia (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 309/12, III. ÚS 581/15).

Z vyššie naznačenej dlhodobo ustálenej súdnej praxe ESĽP, ústavného súdu, ale aj súdov všeobecných teda plynie, že pokiaľ sú väzobné dôvody od momentu vzatia obvineného vo väzby dostatočne silné, nie je potrebné, aby boli postupne ešte zosilňované, alebo aby k nim pristúpili dôvody ďalšie, pričom v prípade takzvanej kolúznej väzby nepochybne ide o situáciu, keď sa obvinený kolúzneho konania reálne už dopustil, alebo je dôvodne podozrivý, že sa takto mal správať. Navyiac vyššie uvedené rozhodnutia dávajú odpoveď aj na námietku obvineného spočívajúcu v tom, že napadnuté rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu neobsahuje dostatok dôvodov, keďže len odkazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie s tým, že ide v zásade o akceptovateľný postup.

Na rozdiel od zistení súdu prvého stupňa dospel najvyšší súd k záveru, že v prejednávanej veci existujú u obvineného aj dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto napadnuté rozhodnutie v časti týkajúcej sa výroku uvedeného pod bodom VI zrušil a následne sám rozhodol tak, že dôvody väzby u obvineného rozšíril aj o dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený je v súčasnosti dôvodne podozrivý zo spáchania dvoch skutkov korupčného charakteru. V jeho prípade teda nejde o ojedinelé zlyhanie, o výnimočné vybočenie z inak riadneho spôsobu života. Už samotná skutočnosť, že sa mal dopustiť dvoch skutkov (nie jedného) obdobného charakteru, nasvedčuje určitým sklonom k páchaniu takejto trestnej činnosti, pričom tento záver umocňuje skutočnosť, že podľa opakovaného vyjadrenia svedka JUDr. R. R., sa obvinený mal v súvislosti s informáciou, že JUDr. Q. L. je ochotný sa finančne odmeniť, pokiaľ ho nebude SIS rozpracovávať, vyjadriť v tom zmysle, že ak JUDr. Q. L. „vie, čo sa patrí“, tak si nemusia veľmi „potiť tričko“, čo nasvedčuje tomu, že obvinený mal korupčné správanie, teda poskytovanie úplatku, považovať nielen za bežné tolerovateľné správanie, ale dokonca za prejav slušnosti. Takéto jeho prejavy nasvedčujú jeho vyššej tolerancii voči protiprávnemu konaniu a pokrivenému hodnotovému systému.

Skutočnosť, že v prvom prípade [skutok 1]) mal obvinený úplatok prijať a v druhom prípade [skutok 2]) úplatok poskytnúť, súd prvého stupňa vyhodnotil skôr v prospech obvineného, avšak podľa názoru najvyššieho súdu ide o nelogický záver, pretože takéto správanie naznačuje, že obvinený nemal mať problém konať korupčne rôznym spôsobom (nielen konať v podstate do určitej miery pasívne - nechať sa uplatiť, ale aj aktívne, teda úplatok poskytnúť), čo taktiež nasvedčuje jeho vyššej tolerancii k takémuto protiprávnemu konaniu. Tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne predstavujú tie konkrétne skutočnosti, ktoré obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti obvineným vyvolávajú, a to napriek tomu, že obvinený doposiaľ nebol súdne trestaný a už nie je riaditeľom SIS, keďže poskytnutie úplatku sa nemusí viazať na žiadnu funkciu.

Napokon, ako to už bolo vyššie uvedené, pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko konania zakladajúceho väzobný dôvod len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo. Akceptácia takéhoto názoru by zbavovala väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru (primerane už spomínané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016).

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti opakovane poukazoval na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021, konkrétne jeho bod 47, podľa ktorého ani druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby na účel § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ nie je naplnená dispozícia tejto právnej normy. Preto, ak neexistujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodnú obavu, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, potom dôvod preventívnej väzby nie je daný, k tomu je potrebné uviesť, že spomínané rozhodnutie je založené na odlišných východiskách, keďže v prejednávanej veci je väzobný dôvod plynúci z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (okrem iného) založený nie len na skutočnosti, že obvinený je trestne stíhaný pre dva skutky, ale aj na jeho konkrétnych vyjadreniach nasvedčujúcich jeho vyššej tolerancii voči protiprávnemu konaniu. Navyiac uvedené rozhodnutie, podľa názoru najvyššieho súdu, nereflektuje dlhodobo ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov a odkláňa sa aj od doterajšej rozhodovacej praxe ústavného súdu.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať napríklad na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 227/2020, z ktorého plynie, že dôvod väzby okresný súd odôvodnil poukazom na charakter skutku, ktorý sa vyznačoval vopred premyslenou súčinnosťou viacerých osôb (bod 3 spomínaného rozhodnutia), pričom krajský súd pripustil, že osoba sťažovateľa sama osebe nedáva žiadne dôvody pre obavu z pokračovania v trestnej činnosti, zdôraznil však závažnosť jeho skutku, ktorý sa vyznačoval vysokou mierou bezohľadnosti a premyslenosti (bod 4 spomínaného rozhodnutia) s tým, že v zásade takéto odôvodnenie dôvodov takzvanej preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ústavný súd akceptoval s odôvodnením, že i samotné okolnosti spáchaného trestného činu môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (bod 11 spomínaného rozhodnutia).

Ďalej tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 202/2021, podľa ktorého závery všeobecných súdov v otázke potreby ponechania sťažovateľa vo väzbe sú podľa názoru ústavného súdu založené na racionálnych úvahách vychádzajúcich z dokazovaním zistených skutočností a nejavia sa ako ústavne neakceptovateľné, keďže sťažovateľ je podozrivý z trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná viacerými osobami vo veľkom rozsahu, v premyslenej schéme prevodov finančných prostriedkov medzi jednotlivými, na trestnej činnosti údajne participujúcimi subjektmi, pričom, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s napadnutým uznesením špecializovaného súdu, nelegálna činnosť mala byť zakryvaná formálne legálnymi aktivitami, aj vzhľadom na uvedené a najmä v súvislosti s potrebou vykonania znaleckého dokazovania, ktoré by malo byť spôsobilé odkryť spôsob fungovania uvedenej sofistikovanej schémy páchania údajnej trestnej činnosti, sa závery súdov o pretrvávajúcej existencii dôvodu preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u osoby sťažovateľa javia ako logické a dostatočne odôvodňujúce nimi prijatý záver o ďalšom trvaní väzby (bod 25 spomínaného rozhodnutia), ústavný súd teda akceptoval odôvodnenie takzvanej preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] charakterom, rozsahom a závažnosťou trestnej činnosti.

Ale taktiež napríklad aj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 552/2020 bod 35, ktorého odôvodnenie je totožné s odôvodnením obsiahnutým v už spomínanom bode 25 rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 202/2021, v ktorom ústavný súd taktiež akceptoval odôvodnenie takzvanej preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] charakterom, rozsahom a závažnosťou trestnej činnosti.

Z uvedeného je potom zrejmé, že rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021, na ktoré obvinený opakovane poukazoval nie je možné, podľa názoru najvyššieho súdu, považovať za ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu, je záväzná pre všeobecné súdy v trestnej veci, v ktorej bolo vydané a vzhľadom na odklon od doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu a už spomínané odlišné východiská, najvyšší súd nevzhladol jeho použiteľnosť v prejednávanej veci a skôr sa prikláňa k aplikácii už spomínaných rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 227/2020, III. ÚS 202/2021, I. ÚS 552/2020 reflektujúcich dlhodobo ustálenú súdnu prax všeobecných súdov.

Špecializovaný trestný súd, podľa názoru najvyššieho súdu taktiež správne rozhodol, pokiaľ väzbu obvineného zárukou dôveryhodnej osoby, písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou nenahradil.

Podľa § 80 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

a) záujmové združenie občanov alebo dôveryhodná osoba ponúkne prevzatie záruky za ďalšie správanie obvineného a za to, že obvinený sa na vyzvanie dostaví k policajtovi, prokurátorovi alebo na súd a že vždy vopred oznámi policajtovi, prokurátorovi alebo súdu vzdialenie sa z miesta pobytu, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje záruku vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočnú a prijme ju,

b) obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný a prijme ho, alebo

c) s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o ponechaní obvineného na slobode alebo o jeho prepustení na slobodu aj vtedy, ak obvinený zložil peňažnú záruku a súd alebo sudca pre prípravné konanie ju prijme. Ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a) až c) alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 4 alebo podľa § 80 ods. 3, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Ak je obvinený stíhaný pre trestné činy terorizmu, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Obvinenému sa vždy uloží povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu zmenu miesta pobytu. So súhlasom obvineného môže peňažnú záruku zložiť aj iná osoba, ale pred jej prijatím musí byť oboznámená s podstatou obvinenia a so skutočnosťami, v ktorých sa nachádza dôvod väzby. Na dôvody, pre ktoré peňažná záruka môže pripadnúť štátu, musí sa obvinený a osoba, ktorá peňažnú záruku zložila, vopred upozorniť.

Ani podľa názoru najvyššieho súdu nie je možné väzbu obvineného ani v tomto štádiu trestného konania ním ponúkanými inštitútmi (zárukou dôveryhodnej osoby, písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou, a to ani za využitia kontroly technickými prostriedkami) predpokladanými Trestným poriadkom nahradiť, keďže by nimi nebolo možné účel väzby dosiahnuť, a to s ohľadom na závažnosť väzobných dôvodov spočívajúcej najmä v tom, že obvinený sa už kolúzneho správania mal dopustiť a stíhanej trestnej činnosti sa mal dopustiť v čase, keď bol riaditeľom Slovenskej informačnej služby, z čoho plynie predpoklad znalosti všetkých zásad konšpirácie a dostupných technických možností v tomto smere. A aj keď už medzi časom riaditeľom Slovenskej informačnej služby nie je, mohol by naďalej využívať kontakty a vedomosti, ktoré počas svojho pôsobenia vo vyššie uvedenej funkcii nadobudol.

Podľa názoru najvyššieho súdu žiadny z vyššie vymenovaných inštitútov, ktorý by mal nahradiť väzbu obvineného, by ani v súčasnom štádiu trestného stíhania nebol dostatočne účinným prostriedkom na to, aby mu zabránil v možnom ovplyvňovaní svedkov, či inom marení objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie. Spomínané inštitúty v súčasnom štádiu konania, nie sú schopné dostatočným spôsobom aktivity obvineného mimo uzavretého väzobného režimu kontrolovať, keďže nie sú spôsobilé zabrániť v prípadnom kontakte s jemu známymi osobami za účelom ich prípadného ovplyvnenia.

Pokiaľ obvinený namietal, že Špecializovaný trestný súd nevyčerpал celý predmet konania, pretože nerozhodol o jeho návrhu na nahradenie väzby uložením kontroly technickými prostriedkami a peňažnou zárukou nad 60.000,- Eur, podľa uváženia súdu prvého stupňa, k tomu sa žiada uviesť, že podľa § 82 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku obvinený, ktorému boli uložené primerané obmedzenia alebo povinnosti podľa odseku 1, je povinný podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami, ak je takáto kontrola nariadená, pričom podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku tam uvedené primerané obmedzenia alebo povinnosti sudca pre prípravné konanie alebo súd môže uložiť na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou, ak rozhodol podľa § 80 alebo § 81, že sa obvinený ponecháva na slobode alebo že sa z väzby prepúšťa na slobodu, čo znamená, že kontrola technickými prostriedkami nie je samostatným inštitútom na nahradenie väzby, ale slúži na kontrolu uložených povinností a obmedzení a teda na posilnenie účinku inštitútov vymedzených v ustanoveniach § 80 a § 81 Trestného poriadku, ak sú uložené, pričom využitie takéhoto prostriedku samé osebe bez ďalšieho neprichádza do úvahy, preto o nevyhovení tomuto návrhu nebolo potrebné samostatným výrokom rozhodovať, pretože pokiaľ súd prvého stupňa väzbu obvineného ním navrhovanými inštitútmi nenahradil a neuložil primerané obmedzenia a povinnosti, ani nie je čo technickými prostriedkami kontrolovať. Teda rozhodnutím o nevyužití inštitútov plynúcich z ustanovení § 80 a § 81 Trestného poriadku Špecializovaný trestný súd zároveň rozhodol aj o nevyužití prostriedkov technickej kontroly, ktorých samostatné nariadenie bez využitia spomínaných inštitútov (podľa § 80 a § 81 Trestného poriadku) neprichádza do úvahy.

Vo vzťahu k návrhu na nahradenie väzby peňažnou zárukou nad 60.000,- Eur podľa uváženia súdu je potrebné uviesť, že z výroku napadnutého rozhodnutia, ako aj jeho dôvodov je zrejmé, že súd prvého stupňa nepovažoval za spôsobilé žiadne inštitúty predpokladané § 80 a § 81 Trestného poriadku a ani peňažnú záruku ako takú, teda v akejkoľvek výške, väzbu obvineného nahradiť. Napokon peňažná záruka ani zložená nebola, preto ani nebol dôvod konkrétne sumu vo výroku napadnutého rozhodnutia uvádzať. Uvedenie sumy 60.000,- Eur, ktorú navrhoval obvinený, nespôsobuje

nezrozumiteľnosť, nesprávnosť a ani nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto najvyšší súd nepovažoval za potrebné len z tohto dôvodu výrok uznesenia súd prvého stupňa meniť.

A pokiaľ ešte obvinený v tejto súvislosti namietal, že Špecializovaný trestný súd ani nepredvolal a nevypočul osoby ponúkajúce záruku dôveryhodnej osoby, k tomu sa žiada uviesť, že takýto postup vychádzajúc z ustanovenia § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku by prichádzal do úvahy až vtedy, pokiaľ by súd prvého stupňa dospel k záveru, že nahradenie väzby obvineného zárukou dôveryhodnej osoby prichádza do úvahy, v opačnom prípade nie je dôvod osoby ponúkajúce záruku vypočúvať. Teda chybou postupu Špecializovaného trestného súdu by bolo, keby záruku dôveryhodnej osoby prijal bez toho, aby ju vypočul, avšak v situácii, keď súd prvého stupňa dospel k záveru, že záruka dôveryhodnej osoby nie je spôsobilá účel väzby obvineného nahradiť, a preto ju neprijme, nie je dôvod spomínanú osobu predvolávať a vypočúvať.

Vo vzťahu k námietkam obvineného týkajúcim sa zákonného sudcu najvyšší súd poukazuje na bod 1. a 2. oddielu V. (Pravidlá vykonávania úkonov v prípravnom konaní) Rozvrhu práce Špecializovaného trestného súdu v Pezinku na rok 2021, podľa ktorých o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu rozhodne ten sudca pre prípravné konanie, ktorý rozhodoval o vzatí obvineného do väzby v tejto trestnej veci. O žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, pokiaľ nebolo u tohto obvineného Špecializovaným trestným súdom rozhodované, rozhodne službukonajúci sudca pre prípravné konanie. O ďalších návrhoch alebo žiadostiach, ktoré sa budú dotýkať tohto obvineného, bude opäť rozhodovať ten istý sudca pre prípravné konanie.

Z uvedeného je teda zrejmé, že o každom ďalšom návrhu, či žiadosti toho istého obvineného rozhoduje sudca pre prípravné konanie, ktorý rozhodoval o prvom podaní týkajúcom sa toho istého obvineného. Vzhľadom na to, že sudca pre prípravné konanie v prejednávanej veci rozhodol o vzatí obvineného do väzby, je zákonným sudcom aj na rozhodnutie o návrhu prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby, do ktorej obvineného vzal, a to bez ohľadu na to, či k spojeniu vecí došlo alebo nie, keďže v zásade o rozšírení dôvodov väzby (bez vzťahnutia na skutkové okolnosti) je možné rozhodnúť aj bez toho, aby k spojeniu vecí došlo [skutočnosť, že obvinený je trestne stíhaný aj v inej trestnej veci, aj bez spojenia vecí na spoločné konanie, môže byť v určitom konkrétnom prípade dôvodom pre konštatovanie dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Vo vzťahu k obvineným namietanej dĺžke konania o väzbe a vo veci samej sa žiada uviesť, že aj keď nepochybne, vychádzajúc z rozhodovacej činnosti ústavného súdu, ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva, má byť konanie o väzbe rýchle, pričom požiadavke rýchlosti zodpovedajú lehoty počítané na týždne a tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a na oboch stupňoch lehotu dvoch mesiacov (napr. III. ÚS 255/03), aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejmé závisieť od konkrétnych okolností (napríklad Bezichieri z roku 1989, Neumeister z roku 1968 a Sanchez - Reisse z roku 1986, IV. ÚS 9/13). Zdlhavosť postupu súdu rozhodujúceho o zákonnosti väzby ešte sama osebe nezakladá dôvod na prepustenie dotknutej osoby z väzby (napr. III. ÚS 43/2011, III. ÚS 147/2011, IV. ÚS 367/2011, II. ÚS 576/2020, II. ÚS 318/2018) a obdobne tak ani nesprávny procesný postup orgánov

činných v trestnom konaní pri rozhodovaní o väzbe sám osebe nevyvoláva pominutie dôvodov väzby a nemá za následok prepustenie obvineného z väzby (II. ÚS 81/2015, II. ÚS 277/2015, II. ÚS 567/2017, II. ÚS 318/2018).

V prvom rade obvinený namietal prietahy v konaní o väzbe zapríčinené prokurátorom, a to predložením žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu súdu prvého stupňa až na 21. deň. Je potrebné obvinenému prisvedčiť, že uvedená doba, i keď hranične, už nezodpovedá požiadavke urýchleného konania, hoci takým vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 6 Trestného poriadku konanie o väzbe má byť, pričom tak dlhú dobu v žiadnom prípade nie možné odôvodniť potrebou kopírovania spisu a ani vyčkávaním na dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, ktoré pre dozorujúceho prokurátora rozhodujúceho o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu na podklade spisu a doposiaľ zhromaždených dôkazov, nie je nevyhnutným predpokladom a aj keď potreba rozhodnutia o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia v celkovom rozsahu viac ako 80 strán nepochybne proces konania spomaľuje, doba 21 dní už nie je z pohľadu potreby urýchleného konania akceptovateľná.

V tejto súvislosti obvinený poukazoval na a citoval rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Tost/7/2021 zo 14. apríla 2021 a jeho závery, v zmysle ktorých najvyšší súd nečinnosť prokurátora pri predkladaní žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu v trvaní 57 dní (prietahy subjektívneho charakteru) vzhľadom na strádanie, ktorému bol obvinený vo väzbe vystavený, považoval za tak závažné porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru, že iná satisfakcia ako okamžité prepustenie z väzby na slobodu by nebola dostatočná, pričom len akademický výrok o porušení práv obvineného by podľa názoru najvyššieho súdu v uvedenej trestnej veci (1Tost/7/2021) nebol primeranou satisfakciou a znamenal by, že ochrana práv obvineného zo strany všeobecného súdnictva sa stala absolútne neefektívnou, formálnou a iluzórnou hraničiacou s porušením princípu zákazu denegatio justitiae (odopretie spravodlivosti), ako podstatného princípu materiálneho právneho štátu.

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti vyčítal súdu prvého stupňa, že jeho neprepustením na slobodu v dôsledku vyššie uvedených prietahov, sa odklonil od ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu prezentovanej rozhodnutím sp. zn. 1Tost/7/2021, prípadne 2Tost/12/2014 bez toho, aby svoj odlišný postoj odôvodnil, k tomu sa žiada uviesť, že právny názor obsiahnutý v uvedenom rozhodnutí (1Tost/7/2021) ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu nepredstavuje. V tejto súvislosti je nutné poukázať na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tost/12/2019, 4Tost/3/2020, 2Tost/29/2020, 4Tost/43/2020, v ktorých najvyšší súd v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 43/2011, III. ÚS 147/2011, IV. ÚS 367/2011, II. ÚS 576/2020, II. ÚS 318/2018, II. ÚS 81/2015, II. ÚS 277/2015, II. ÚS 567/2017) v podstate uzavrel, že prietahy v konaní o väzbe samé osebe nevyvolávajú pominutie dôvodov väzby a nemajú za následok prepustenie obvineného z väzby na slobodu a súvislosť medzi neprepustením obvineného na slobodu v dôsledku prietahov v konaní o väzbe a zákazom odmietnutia spravodlivosti nevzhladol. Ani podľa názoru najvyššieho súdu v prejednávanej veci, v súlade s vyššie uvedenou ustálenou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu, prietahy v konaní o väzbe vyvolané nie urýchleným predložením žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu súdu prvého stupňa prokurátorom samé osebe, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, nevyvolávajú pominutie dôvodov väzby a nemajú za následok prepustenie obvineného z väzby na slobodu.

Na strane druhej rozhodovanie o väzbe sa riadi zásadami zdržanlivosti a primeranosti, preto v prípade, ak k prieťahom v konaní o väzbe dôjde, je potrebné posúdiť, či vzhľadom na úroveň faktickej a právnej zložitosti veci, závažnosť prejednávanej veci, trest, ktorý obvinenému v prípade uznania viny hrozí, plynulosť konania orgánov činných v trestnom konaní a dĺžku doteraz vykonanej väzby, nie je potrebné väzbu obvineného hodnotiť ako neprimeranú z hľadiska dĺžky jej trvania.

Pokiaľ ide o úroveň faktickej a právnej zložitosti prejednávanej veci je potrebné uviesť, že v zásade by nešlo o skutkovo ani právne zložitú vec, keďže jej predmetom sú dva pomerne jednoducho vymedzené skutky, ohľadom ktorých sú stíhaní dvaja obvinení, nie je predpoklad vypočúvania, za účelom ich objasnenia, veľkého množstva svedkov ani zabezpečovania veľkého rozsahu listín, ktoré by bolo potrebné mimoriadne náročne analyzovať, vyšetrovací spis má momentálne tri zväzky a utajovanú prílohu. Na strane druhej stíhaných skutkov sa mal dopustiť riaditeľ Slovenskej informačnej služby, a to aj v súvislosti s výkonom svojej činnosti, čo už samé osebe vzhľadom na utajený charakter činnosti tejto inštitúcie objasňovanie stíhanej trestnej činnosti sťažuje, zároveň obvinený prostredníctvom svojho obhajcu realizuje právo na obhajobu opravnými prostriedkami a podaniami v rozsahu mnoho desiatok strán obsahujúcich množstvo skutkových a právnych argumentov, na čo má nepochybne právo, každopádne takýto postup s ohľadom na potrebu rozhodovania o takýchto opravných prostriedkoch a vybaveniach iných podaní (napríklad žiadosti o preskúmanie postupu policajta) a reagovania na množstvo skutkových a právnych námietok významným spôsobom zvyšuje úroveň faktickej a právnej zložitosti prejednávanej veci. Vzhľadom na uvedené, na závažnosť prejednávanej veci (korupčná trestná činnosť, ktorá mala byť spáchaná verejným činiteľom - riaditeľom Slovenskej informačnej služby) trest, ktorý obvinenému v prípade uznania viny hrozí (päť až dvanásť rokov) a dĺžku doteraz vykonanej väzby (cca dva a pol mesiaca) s tým, že orgány činné v trestnom konaní postupujú v prejednávanej veci plynulo, nie je možné väzbu obvineného hodnotiť ako neprimeranú. Preto nie celkom urýchlený postup orgánov činných v trestnom konaní pri predložení žiadosti obvineného o prepustenie z väzby súdu, jeho prepustenie z väzby na slobodu neodôvodňuje.

Obvinený ďalej namietal prieťahy vo veci samej poukazujúc na to, že orgány činné v trestnom konaní v jeho väzobnej trestnej veci po 31. marci 2021 neurobili žiaden relevantný vyšetrovací úkon a pokiaľ 12. mája 2021 opätovne zopakovali výsluch svedka JUDr. R. R., išlo o zbytočný, respektíve neefektívny a nekoncentrovaný postup orgánov činných v trestnom konaní, s tým, že všetky ostatné úkony, ktoré príslušné orgány vykonali v apríli a následne aj v máji, považoval obvinený buď za nerelevantné z hľadiska vyšetrovania alebo za úkony v inej trestnej veci [týkajúcej sa skutku 2]), keďže na ňu sa väzba skutkovo neviazala.

Na tomto mieste je nutné v prvom rade prokurátorovi prisvedčiť, že relevantnými vyšetrovacími úkonmi sú nielen výsluchy svedkov, ale v rámci vyšetrovania musia mať orgány činné v trestnom konaní, teda tak policajt, ako aj prokurátor určitý časový priestor na analýzu získaných dôkazov, naplánovanie ďalšieho postupu vyšetrovania, ďalších úkonov, oboznámenie sa s rozsiahlymi niekoľkodesiatok stranovými podaniami obhajoby. Nie je možné súhlasiť s názorom obvineného v tom smere, že nie je potrebné, aby sa policajt s jeho podaniami napríklad sťažnosťou proti uzneseniu o vznesení obvinenia oboznamoval, keďže nakoniec autoremedúru nepoužil a o sťažnosti

nerozhodoval. Aby policajti mohli dospieť k záveru, že autoremedúru nepoužije, ale sťažnosť predloží prokurátorovi na rozhodnutie, musí sa s jej obsahom oboznámiť. Okrem toho podľa § 2 ods. 10, veta štvrtá, Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie a aby policajti ako orgány činné v trestnom konaní mohli takto postupovať, musí obsah podaní obvineného, teda jeho obhajobu poznať.

Navyše (odhliadnuc od ostatných vyššie naznačených úkonov, ktoré si vyšetrovanie trestnej veci vyžaduje, aj keď nejde o výsluchy svedkov) ohľadom skutku 1) bolo obvinenému vznesené obvinenie 11. marca 2021, pričom následne v marci bol vypočutý obvinený a spoluobvinený JUDr. Q. L. a svedkovia JUDr. R. R. a opakovane aj JUDr. F. G., ešte 26. marca 2021 vykonali orgány činné v trestnom konaní výsluch svedka Ing. G. L. a v nadväznosti na to 7. apríla 2021 výsluchy svedkov Mgr. B. E., Mgr. Ing. G. R. a Mgr. F. týkajúce sa skutku 2), následne 13. apríla 2021 vznesli obvinenému obvinenie ohľadom uvedeného skutku a 21. apríla 2021 obvineného vypočuli, 23. apríla 2021 spojili obe veci na spoločné konanie a v máji potom uvedené výsluchy vykonané pred vznesením obvinenia zopakovali.

Uvedené, podľa názoru najvyššieho súdu, nesvedčí o neefektívnom, či nekoncentrovanom postupe orgánov činných v trestnom konaní alebo o prieťahoch v konaní vo veci samej. Naopak z vyššie uvedeného prehľadu realizovaných úkonov je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní postupovali koordinovane, cielene, efektívne s jasným zámerom objasniť v primeranom čase obe trestné veci obvineného v spoločnom konaní, pričom urýchlene bez zbytočných prieťahov potom, čo si vytvorili podmienky pre spojenie vecí [vypočutie svedkov, ktorí svojimi výpoveďami potvrdzovali počiatočné podozrenie aj vo veci týkajúcej sa skutku 2)], vznesenie obvinenia v dotknutej veci a vypočutie obvineného] o spojení vecí aj rozhodli, pričom vychádzajúc z ustanovenia § 18 ods. 1 Trestného poriadku a praxe či už orgánov činných v trestnom konaní alebo všeobecných súdov, je vedenie spoločného konania v situáciách, keď k vzneseniu obvinenia v oboch veciach došlo s odstupom cca jedného mesiaca skôr pravidlom s tým, že spojenie oboch prejednávanych vecí nebráni ukončeniu veci v primeranej lehote. Z obsahu spisu neplynú a opak ani orgány činné v trestnom konaní nijakým spôsobom neavizovali (napríklad naplánovaním úkonov), že by dokazovanie či už ohľadom skutku 1) alebo skutku 2), podstata ktorého (dokazovania) sa javí byť už v prevažnej miere vykonaná, si vyžadovalo nejaké rozsiahle doplnenie, ktoré by malo byť na ujmu ukončenia veci v primeranom čase.

Za takejto situácie potom postupovali orgány činné v trestnom konaní, podľa názoru najvyššieho súdu, plynule, urýchlene, bez zbytočných prieťahov.

Obvinený v tejto súvislosti ešte namietal, že väzobnou vecou, až do spojenia vecí a následného rozhodnutia súdu o rozšírení väzby, je aj na skutok 2) len vec týkajúca sa skutku 1).

Na tomto mieste sa žiada uviesť, že objasňovanie trestnej činnosti aj páchatel'ov dopúšťajúcich sa viacerých skutkov a viacerých trestných činov v prípravnom konaní je zverené orgánom činným v trestnom konaní, ktoré tak naplňajú účel Trestného poriadku, ktorým je náležité zistenie trestných činov a zabezpečenie, aby ich páchatelia boli podľa zákona spravodlivo potrestaní a aby boli výnosy z trestnej činnosti odňaté.

Spoločné konanie o trestných činoch toho istého páchatel'a, s vedením ktorého Trestný poriadok v ustanovení § 18 ods. 1 počíta, umožňuje orgánom činným v trestnom konaní v tom-ktorom konkrétnom prípade v závislosti od konkrétnych jeho okolností efektívnejšie, koncentrovanejšie a v konečnom dôsledku aj rýchlejšie objasniť početnejšiu trestnú činnosť toho istého páchatel'a (vo všeobecnosti už len tým napríklad, že vyšetrovanie môže viesť jeden vyšetrovateľ, ktorý má lepší prehľad o všetkých veciach, vykonaných dôkazov, tým pádom nedochádza ku kolíziám, postačí jeden obhajca, s ktorým je potrebné komunikovať, postačí jeden výsluch, jedna eskorta a podobne).

Pritom primárne dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor s tým, že súdom neprináleží hodnotiť spôsob vedenia a taktiku vyšetrovania, ktoré úkony, s akým obsahom, kedy orgány činné v trestnom konaní vykonávajú (primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 37/2020, rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 551/2020). Rýchlosť konania posudzujú následne súdy pri rozhodovaní o väzbe späťne, nie však z hľadiska jednotlivých úkonov, ale konania ako celku.

Zároveň nie je možné prehliadnúť, že napríklad sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia o spojení vecí, ale napokon aj o vzatí do väzby a podobne nemá odkladný účinok, čo znamená, že tieto rozhodnutia aj keď nie sú ešte právoplatné, už vyvolávajú nimi mienené účinky, pričom ich správnosť a zákonnosť posudzuje nadriadený orgán s určitým časovým odstupom v podstate späťne. Trestný poriadok teda umožňuje orgánom činným v trestnom konaní v štádiu prípravného konania reagovať na dôkaznú situáciu a stav objasňovania vecí urýchlene, v aktuálnom čase bez toho, aby museli vyčkávať na právoplatnosť jednotlivých rozhodnutí, aby mohli trestnú činnosť objasňovať a jej páchatel'ov odhaľovať účinne a efektívne na podklade nimi zvoleného postupu a taktiky vyšetrovania.

Požiadavka obvineného, aby sa z hľadiska rýchlosti konania vo väzobnej veci striktné posudzovali len úkony vzťahujúce sa na ten skutok, pre ktorý bol vzatý do väzby, hoci orgány činné v trestnom konaní v podstate paralelne objasňujú ďalší skutok, ktorého sa mal obvinený dopustiť, až do momentu právoplatnosti rozhodnutia o spojení vecí a následne rozhodnutia súdu o vzťahnutí väzby aj na ďalší skutok, sa javí byť zbytočne prísne formálna brániaca v efektívnom objasňovaní trestnej činnosti a odhaľovaní jej páchatel'ov, a teda v rozpore so zmyslom právnej úpravy postupu orgánov činných v trestnom konaní obsiahnutej v Trestnom poriadku a samotným účelom Trestného poriadku.

Napokon ako to už bolo vyššie uvedené, podľa dlhodobu ustálenej súdnej praxe (napríklad primerane rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tos/49/2018, ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 203/2019) pri posudzovaní rýchlosti konania je potrebné akceptovať aj určitý čas, ktorý orgány činné v trestnom

konaní potrebujú na vyhodnotenie, analýzu doterajšieho dokazovania a prípravu ďalšieho postupu, pričom spojenie vecí bez vykonania primeraného tomu predchádzajúceho dokazovania možné nie je. Pokiaľ teda analýza doterajšieho dokazovania a naplánovanie jeho doplnenia vo väzobnej veci je akceptovateľným konaním brániacim konštatovaniu prieťahov, potom niet logického dôvodu pre neakceptovanie úkonov na tento účel v pôvodne inej trestnej veci toho istého obvineného, ktorú orgány činné v trestnom konaní plánujú spojiť s väzobnou vecou a viesť spoločné konanie a po vykonaní nevyhnutného dokazovania tak bez meškania, urýchlene aj urobia s tým, že súd následne rozšíri väzbu aj na spojenú vec. Potom súdu, podľa názoru najvyššieho súdu, pri spätnom posúdení rýchlosti konania nič nebráni posúdiť a akceptovať aj vyšetrovacie úkony v spojenej veci.

Z uvedeného je potom zrejmé, že nie je na mieste ani požiadavka obvineného, aby súdy konkrétne zisťovali a z hľadiska rýchlosti konania osobitne posudzovali, prečo doposiaľ orgány činné v trestnom konaní nevypočuli svedka D. R., hoci o prípadnej potrebe jeho vypočutia vedeli z výpovede svedka JUDr. R. R. už 25. marca 2021, keďže súdy pri rozhodovaní o väzbe, ako to už bolo vyššie uvedené, neposudzujú taktiku a spôsob vedenia vyšetrovania orgánmi činnými v trestnom konaní, čo sa týka spôsobu vykonávania dokazovania z pohľadu toho, ktoré osoby, kedy, v akom poradí, a ku ktorým skutočnostiam majú byť vypočuté, keďže je na uvážení samotných orgánov činných v trestnom konaní aj z pohľadu vedenia a taktiky vyšetrovania, ktoré úkony, s akým obsahom a kedy vykonajú, ale posudzujú rýchlosť konania ako celku, pričom najvyšší súd, ako to už bolo vyššie uvedené, dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní v prejednávanvej veci samej postupovali plynulo, urýchlene a bez zbytočných prieťahov.

Pokiaľ obvinený v doplnení žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu namietal vadu konania spočívajúcu v tom, že ako podklad pre začatie konania ohľadom skutku 1) bol použitý úradný záznam vyšetrovateľa, k tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že ide v podstate o totožnú námietku, akú predniesol aj v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, na ktorú už dal prokurátor vo svojom rozhodnutí, ktorým sťažnosť zamietol, primeranú odpoveď. Len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že podľa § 2 ods. 5, posledná časť druhej vety, Trestného poriadku prokurátor je povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, pričom podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku policajť postupuje primerane podľa odseku 1 (teda začne trestné stíhanie), ak sa o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie trestného stíhania dozvie inak ako z trestného oznámenia, pričom Trestný poriadok nedefinuje, ani nestanovuje žiadne náležitosti, či podmienky podkladu pre začatie trestného stíhania, pričom až od tohto momentu, teda začatia trestného stíhania je možné vykonávať dokazovanie podľa šiestej hlavy prvej časti Trestného poriadku, teda v ďalšom konaní vrátane konania pred súdom použiteľné dôkazy, na ktoré sú kladené zvýšené požiadavky plynúce z príslušných ustanovení trestného poriadku. Úradný záznam policajta naozaj nie je dôkazom použiteľným v konaní pred súdom, v zásade ale zákonná úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku nebráni tomu, aby bol použitý ako podklad pre začatie trestného konania, samozrejme v ďalšom konaní pre iný účel už ale použiteľný nebude.

Dospievajúc teda k záveru, že sťažnosť obvineného Ing. H. D., PhD. nie je dôvodná, najvyšší súd ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol a keďže sťažnosť prokurátora vzhliadol ako opodstatnenú, na jej podklade, ako to už bolo vyššie uvedené, napadnuté uznesenie v bode VI jeho výrokovej časti zrušil a podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sám rozhodol tak, že dôvody

väzby u obvineného rozšíril aj o dôvody plynúce z ustanovenia § 171 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, dňa 25.05.2021

JUDr. Pavol Farkaš

sudca

Za správnosť: Mgr. Sylvia Machalová

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Za správnosť anonymizácie:

Právny odbor: Trestné právo

Predmet sporu: § 329/1, 2 Tr.zák. a iné

4Tost/38/2021

9521100062

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci proti obvinenému B.. H. D., D. a spol., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2021 v Bratislave, o sťažnosti obvineného B.. H. D.Č., D., proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 13. augusta 2021, sp. zn. 1Tp/13/2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného B.. H. D., D.. s a z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej tiež „Špecializovaný trestný súd" alebo „súd prvého stupňa"), rozhodol tak, že:

I. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obvineného B.. H. D., D., nar. XX.XX.XXXX, t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

II. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol žiadosť obvineného o nahradenie väzby jeho písomným sľubom.

III. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol žiadosť obvineného o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený B.. H. D., D.. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „sťažovateľ“), prostredníctvom svojho obhajcu riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o svojom výsluchu, sťažnosť.

V písomných dôvodoch podanej sťažnosti obvinený namietal, že napadnuté rozhodnutie je vecne a právne nesprávne, nezákonné a ústavne non-konformné, navyše nedostatočne odôvodnené, nedávajúce odpoveď na najzásadnejšie námietky obvineného zdôrazňujúc, že uňho pominuli dôvody takzvanej kolúznej a pokračovacej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku, najmä s poukazom na nové skutočnosti, a to závery znaleckého dokazovania z odvetvia daktyloskopie a kriminalistickej genetickej analýzy ku skutku 1) a jedného znaleckého posudku ku skutku 2), ako aj 29. júla 2021 podané trestné oznámenia obvineného na p. R., p. L. a trestné oznámenie z 24. mája 2021, ktorými sa nezaoberal najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Tost/38/2021, ale ani súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí. Ďalej obvinený poukázal na výpovede svedkov, obsah utajovanej prílohy, najmä Záverečnú správu riaditeľa SIS z 21. apríla 2021, faktor plynutia času a doktrínu zostrených dôvodov väzby, ktorým už štádium vyšetrovania nezodpovedá s tým, že dôvodné a kvalifikované podozrenie zo spáchania trestného činu, či už v prípade skutku 1) alebo 2) nie je dané. Namietal ďalej, že pokiaľ podal na svedkov - kajúcnikov R. R., Ľ. F. G., G. L. trestné oznámenia, objektívne vzaté nemá k nim žiaden pozitívny vzťah, čo vylučuje možné kolúzne konanie z jeho strany. Vyčítal súdu prvého stupňa, že sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia len odvolal na predchádzajúce väzobné rozhodnutia, zrekapituloval obsah posledného (tretieho) uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tost/23/2021 (správne 5Tost/38/2021) z 22. júla 2021, hoci od 22. júla 2021 do rozhodovania Špecializovaného trestného súdu sa skutková a dôkazná situácia zásadne zmenila a skĺzol tak do opakovaného konštatovania stereotypných dôvodov väzby, čo je v príkrom a extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom, výsledkami vykonaného dokazovania, ako aj s doktrínou faktoru plynutia času a teóriou zosilnených dôvodov väzby. V tejto súvislosti obvinený v dôvodoch podanej sťažnosti ďalej namietal, že od posledného rozhodovania o väzbe sa pomery v prejednávanej veci zmenili, pretože vo vzťahu ku skutku 2) bol predložený znalecký posudok z odvetvia kriminalistickej genetickej analýzy pod ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2021/966, ktorým sa nepotvrdila prítomnosť biologických stôp (DNA) pochádzajúcich od obvineného na bankovkách, o ktorých B.. G. L. tvrdil, že sú úplatkom pochádzajúcim od sťažovateľa, na základe čoho možno s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou uzavrieť, že dotknutý svedok klame, pričom na sporných bankovkách sa našiel biologický materiál od iných osôb, prípadne neidentifikovateľný biologický materiál, čo však nie je možné vyhodnotiť na ťarchu obvineného, pretože by to bolo v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu ako aj zásadou, že vinu v trestnom konaní dokazujú orgány činné v trestnom konaní s tým, že obvinený svoju nevinu nedokazuje. Namietal ďalej, že vo vzťahu ku skutku 1) boli do vyšetrovacieho spisu predložené znalecké posudky, a to z odvetvia kriminalistickej genetickej analýzy pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2021/5650, ktorým sa nepreukázala prítomnosť biologických stôp C.. Ľ. G. a ani C.. Q. L. na bankovkách, s ktorými mali manipulovať, a ktoré vydal C.. R. R., ale aj z odvetvia daktyloskopie pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2021/5650, ktorým sa nepreukázala prítomnosť biologických stôp (obvinený mal zrejme na mysli daktyloskopických stôp) spomínaných osôb (C.. Ľ. G. a ani C.. Q. L.), na dotknutých bankovkách, ktoré vydal C.. R. R., a s ktorými mali manipulovať, pričom vyšetrovateľ už určil termín záverečného preštudovania vyšetrovacieho spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, čo znamená, že vyšetrovanie je po materiálnej stránke ukončené. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že ide o skutočnosti nové, ktoré doposiaľ nepoužil a keďže nastali po 22. júli 2021, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nimi pri svojom rozhodovaní v

uvedený deň nemohol zaoberať s tým, že súd prvého stupňa, podľa názoru obvineného, odignoroval súčasne štádium trestného stíhania (po uplynutí piatich mesiacoch väzby), keďže po skončení vyšetrovania, kedy už orgány činné v trestnom konaní ďalšie dokazovanie vykonávať nebudú, nemožno vyvodzovať dôvodnosť trestného stíhania z akejsi neurčitej možnosti, že obvinený sa mohol podieľať na vyšetrovanej trestnej činnosti, naopak vec by už mala byť spoľahlivo objasnená a dokázaná, keďže dozorový prokurátor sa netají, ako to plyní aj z jeho mediálnych vyjadrení, že mieni v prejednávanej veci podať obžalobu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 250/2014, Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) vo veciach Barbera, Messegue a Jabardo proti Španielsku, Tsalkitzis proti Grécku, Melich a Beck proti Českej republike, Adjaric proti Chorvátsku, Nemtsov proti Rusku, Topic proti Chorvátsku, Frumkin proti Rusku, Navalnyy a Gunko proti Rusku, Lavents proti Lotyšsku a vyjadril nesúhlas s hodnotením dokazovania sudcom pre prípravné konanie, ktoré považoval za ústavne nesúladne, odporujúce základným zásadám trestného konania, priečiace sa zásadám formálnej logiky a zaťažujúce obvineného takzvaným negatívnym dôkazným bremenom s tým, že sudca pre prípravné konanie v rovine špekulácii a domnienok pripočítal nepreukázané skutočnosti na ťarchu obvineného. Sťažovateľ ďalej vyjadril názor, poukazujúc na rozhodnutie ESĽP vo veci Labita proti Taliansku, že výpovede kajúcnikov môžu odôvodniť väzbu, avšak len na začiatku vyšetrovania, pričom v jeho priebehu strácajú relevanciu, najmä ak postup vo vyšetrovaní neodhalil ďalší dôkaz, pričom takáto situácia nastala aj v prejednávanej veci, zotrval na svojej doterajšej argumentácii vo vzťahu k existencii rozporov vo vykonanom dokazovaní a poukázal na ne, zosumarizoval a zhodnotil doteraz vykonané dokazovanie zo svojho uhla pohľadu vo vzťahu k obojm skutkom kladeným mu za vinu. Vo vzťahu k existencii dôvodov takzvanej kolúznej väzby [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] obvinený poukázal na odôvodnenie rozhodnutia toho istého sudcu pre prípravné konanie avšak v inej trestnej veci (tzv. „G.“), ktorú sťažovateľ považoval za druhovo a obsahovo totožnú, a v ktorej sudca pre prípravné konanie existenciu dôvodov takzvanej kolúznej väzby nevidel, čím podľa názoru obvineného došlo k porušeniu princípu právnej istoty. Namietal, že aj v prípade pripustenia, že na svedkov už mal kolúzne pôsobiť, mal tak urobiť ešte pred začatím trestného stíhania, no napriek tomu všetci kajúcnici proti nemu vypovedali, preto aj v jeho prípade je iluzórne sa domnievať, že by čo i len v teoretickej rovine mohol kajúcnikov ovplyvniť, keďže už boli opakovane vypočutí a obvinený na nich podal trestné oznámenie, pričom aj v prejednávanej veci majú orgány činné v trestnom konaní možnosť správanie sťažovateľa monitorovať cez informačno-technické prostriedky (napríklad odposluchy) alebo prostriedky operatívno-pátracej činnosti (napríklad sledovanie) s tým, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa neobsahuje dostatočné konkrétne dôvody, prečo väzbu obvineného nie je možné nahradiť týmito prostriedkami alebo inými inštitútmi predpokladanými Trestným poriadkom. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 76/2011, II. ÚS 897/2008, I. ÚS 147/2009, II. ÚS 94/2012, Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 257/2000, III. ÚS 240/1997 a ďalšie vrátane rozhodnutí ESĽP a ďalej zdôraznil, že trestné oznámenie podal nie len na C.. R. R. a B.. G. L., ale trestné oznámenie podané 24. mája 2021 má dopad aj na C.. G., čo vylučuje možnosť kolúzneho správania z jeho strany, keďže tieto trestné oznámenia nevyznievajú „v priateľskom duchu“. Za nepodloženú považoval obvinený obavu prokurátora spočívajúcu v tom, že by svedkovia - kajúcnici mohli na hlavnom pojednávaní zmeniť svoju výpoveď, keďže Trestný poriadok upravuje inštitúty zamerané na odstraňovanie rozporov vo výpovediach svedkov (§ 264 ods. 1 Trestného poriadku), navyše výsledky dokazovania svedčia podľa názoru obvineného v jeho prospech, preto ani nemá dôvod kolúzne sa správať. Vo vzťahu k dôvodom takzvanej preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] obvinený opätovne namietal neexistenciu konkrétnych skutočností s opätovným poukazom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021 a na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 2208/2013 považujúce za porušenie prezumpcie nevinoty odvodenie rizika úteku z

„charakterových súdov" založených na skutočnosti, že obvinený je trestne stíhaný. V tejto súvislosti ešte obvinený namietal nesústreďené, neefektívne, pomalé a liknavé konanie orgánov činných v trestnom konaní a širší rozsah mlčanlivosti podľa zákona o Slovenskej informačnej službe v porovnaní s mlčanlivosťou podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností. Sťažovateľ ďalej reagoval na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost/38/2021, poukázal na časti výpovedí v prejednávanej veci vypočutých osôb, z ktorých vyvodil svoje hodnotiace závery a vysvetlil, že vierohodnosť svedka I. nespochybňoval, pretože jeho status je odlišný od postavenia kajúcnikov, pretože dotknutý svedok, taktiež stíhaný za závažnú trestnú činnosť, sa k vlastnej trestnej činnosti nepriznal, a preto je potrebné na jeho osobu prihladať cez prezumpciu nevinu s tým, že vierohodnosť kajúcnikov nenamietal z dôvodu, že sú trestne stíhaní, ale preto, že spolupracujú s orgánmi činnými v trestnom konaní a takto získavajú výhody, čo nie je prípad svedka I..

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že obvineného prepustí z väzby na slobodu, alternatívne pre prípad, že by sa sťažnostný súd nestotožnil s námietkami obvineného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky nahradil väzbu obvineného ponúknutými inštitútmi.

V doplnení dôvodov sťažnosti obvinený poukázal na skutočnosť, že 23. augusta 2021 došlo k preštudovaniu spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, záznam o ktorom pripojil a zotrval na svojom konečnom návrhu prednesenom v jeho sťažnosti

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej tiež „prokurátor“) sa k dôvodom podanej sťažnosti nevyjadril.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry pod ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021 bolo 11. marca 2021 vznesené obvinenie B.. H. D.č D.. (a taktiež C.. Q. L.) pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- začiatkom augusta 2020 v doposiaľ presne nezistený deň v objekte Slovenskej informačnej služby v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 39, v miestnosti budovy, kde sa nachádza kancelária riaditeľa Slovenskej informačnej služby, na stretnutí B.. H. D., D.. vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej

služby, C.. R. R., v tom čase vo funkcii námestníka riaditeľa Slovenskej informačnej služby a C.. Ľ.Z. G., prostredníctvom osoby C.. Ľ. G. ponúkol C.. Q. L., ktorý ho predtým o toto sprostredkovanie požiadal, poskytnutie finančných prostriedkov B.. H. D., D.. a C.. R. R. za to, aby vo vzťahu k jeho osobe nevykonávala Slovenská informačná služba spravodajské rozpracovávanie a zhromažďovanie dôkazov, B.. H. D., D.. a C.. R. R. s tým súhlasili a uviedli C.. Ľ. G., že voči osobe C.. Q. L. sú použité informačno-technické prostriedky, následne približne koncom augusta 2020 v kaštieli v obci U. Ž. - F. Č.. XXX C.. Q. L. odovzdal C.. Ľ. G. na poskytnutie B.. H. D., D.. a C.. R. R. finančné prostriedky v obálke, C.. Ľ. G. približne o dva dni v kancelárii na 6. poschodí administratívnej budovy v R. na F. na dohodnutom stretnutí uvedenú tlmočil C.. R. R., ktorý od neho uvedenú obálku s finančnými prostriedkami prijal, C.. R. R. v ten istý deň vo svojej kancelárii v obálke zistil na polovicu rozdelené bankovky zviazané gumičkami v celkovej výške 40.000,- Eur, s čím sa dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby B.. H. D., D., ktorému uviedol, že u C.. Ľ. G. prevzal peniaze od C.. Q. L., B.. H. D., D.. po zistení ich výšky povedal C.. R. R., aby si polovicu hotovosti ponechal, ktorú si C.. R. R. ponechal a polovicu vo výške 20.000,- eur odovzdal B.. H. D., D., ktorý ju prevzal a následne približne o dva týždne, keď B.. H. D., D.. a C.. R. R. zistili, že ich podriadení príslušníci Slovenskej informačnej služby zistili ďalší telefonický kontakt, ktorý by mohol používať C.. Q. L., vydal B.. H. D., D.. podriadenému pokyn, aby informačno-technický prostriedok nebol používaný, pričom tak konal z dôvodu prevzatia finančných prostriedkov od C.. Q. L. a zabezpečenia nezískania ďalších dôkazov voči jeho osobe, čím vykonával svoju zverenú právomoc riaditeľa Slovenskej informačnej služby spôsobom odporujúcim ustanoveniam § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) a písm. i) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície a oprávnenia podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, na základe ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, ňou vykonávané na základe plnenia jej úloh podľa § 2 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe nariadil nevyužívať z iných, ako zákonných dôvodov [ďalej len „skutok 1“].

Následne bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry, pod ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021, 13. apríla 2021 vznesené obvinenie B.. H. D.č D.. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistených dňoch v mesiaci september - október 2020 sa opakovane stretol B.. H. D., D., vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby vo svojej kancelárii, ktorá sa nachádza na prvom poschodí v priestoroch budovy Slovenskej informačnej služby U. v R. s B.. G. L. vedúcim 4. operatívneho oddelenia odboru Bratislava Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru (ďalej NAKA P PZ), ktorého opakovane požiadal o informáciu či NAKA P PZ v súvislosti so spoločnosťou A., a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom G., R., vo veci podozrenia z umelo vykonštruovaného obchodného reťazca s uzatvorenou skupinou vopred určených a ovládaných spoločností, pri páchaní pokračovacieho zločinu skrátene dane a poisteného podľa § 276 Trestného zákona v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona, preveruje aj spoločnosti E., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom G., R. a K. s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom F., R. s tým, či je možné, aby tieto spoločnosti boli vynechané z realizačného návrhu v súvislosti s preverovaním uvedenej daňovej trestnej činnosti s príslubom, že „keď to tak bude niečo pošle“, načo B.. G. L. oslovil kolegov, ktorí boli služobne zaradení na 4. operatívnom oddelení NAKA P PZ a rozpracovávali uvedený prípad spol. A., a.s., s požiadavkou, aby nateraz do realizačného návrhu k začatiu trestného stíhania neuvádzali spol. E., s.r.o., s čím súhlasili a takto aj postupovali, kde v

presne nezistený deň v mesiaci november 2020 sa B.. G. L. dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby B.. H. D., D., ktorému uvedené tlmočil, začo mu B.. H. D., D., odovzdal obálku s finančnou hotovosťou v celkovej výške 10.000,-Eur, ktorú B.. G. L. prevzal a hotovosť v plnej výške si ponechal [ďalej len „skutok 2“].

Uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúry pod ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 23. apríla 2021 v spojení s uznesením prokurátora sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000 z 13. mája 2021 boli vyššie uvedené trestné veci spojené na spoločné konanie.

Trestné stíhanie je voči obvinenému vedené väzobne, pretože uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 1Tp/13/2021 z 12. marca 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost/15/2021 z 29. marca 2021 bol obvinený vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s tým, že väzba u obvineného začala plynúť 11. marca 2021.

Následne súd prvého stupňa uznesením tej istej spisovej značky z 1. mája 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/23/2021 z 25. mája 2021 zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a rozšíril dôvody väzby aj o dôvody plynúce z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Naposledy bolo o väzbe obvineného rozhodované uznesením Špecializovaného trestného súdu z 1. júla 2021 rovnakej spisovej značky v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Tost/38/2021 z 22. júla 2021, ktorým bola žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá.

Podľa § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Na tomto mieste sa žiada uviesť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, respektíve nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných k odôvodneniu odsúdenia alebo k podaniu obžaloby (primerane napríklad rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. marca 2009, Labita proti Taliansku zo 6. apríla 2000, Erdagöz proti Turecku z 22. októbra 1997).

V rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a s konečnou platnosťou uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Takéto hodnotenie je totiž vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (primerane III. ÚS 211/2018, I. ÚS 64/2020).

Každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti a nie istoty, ohľadne dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak obvinený nebude držaný vo väzbe (II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016).

Vzhľadom na to, že ostatné rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu nadobudlo právoplatnosť 22. júla 2021, obvinený podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby, prostredníctvom svojho obhajcu, prokurátorovi 28. júla 2021, doručení Špecializovanému trestnému súdu 4. augusta 2021, evidentne pred uplynutím tridsiatich dní. Súd prvého stupňa však o tejto žiadosti rozhodol akceptujúc predloženie znaleckého posudku pod ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2021/966 z 26. júla 2021, ako aj blížiacie sa skončenie vyšetrovania ako nové skutočnosti opodstatňujúce rozhodovanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu aj pred uplynutím vyššie spomínanej lehoty.

V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že z článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a judikatúry k nemu (napríklad rozhodnutie ESĽP vo veci Molotchko proti Ukrajine) vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Uvedený článok však nezaručuje právo na formalizované súdne rozhodnutie o každej žiadosti obvineného, či právo obvineného podávať žiadosti o prepustenie z väzby bez akýchkoľvek obmedzení (primerane rozhodnutia ústavného súdu IV. ÚS 454/2013, II. ÚS 767/2014).

Z ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku plynie, že zákonodarca krátkym intervalom v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru rozumie lehotu 30 dní, čo znamená, že obvinený sa môže dožadovať formalizovaného rozhodnutia, ktorým súd preskúma zákonnosť jeho väzby, v 30-dňových intervaloch. Pred uplynutím spomínanej lehoty tak môže urobiť, pokiaľ v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu uvedie iné dôvody, ktorými je potrebné rozumieť také skutočnosti, ktoré sú potenciálne spôsobilé viesť k preukázaniu nezákonnosti väzby, teda k preukázaniu absencie či už formálnych

alebo materiálnych podmienok väzby, ktoré sú vymedzené ustanoveniami § 71 Trestného poriadku (primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 123/2019).

Vzhľadom na hodnotenie dôkaznej situácie tak, ako ho uzavrel najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 22. júla 2021, znalecký posudok nepotvrdzujúci existenciu biologických stôp, ktorých pôvodcom by bol obvinený, na bankovkách, ktoré mal poskytnúť svedkovi B.. G. L. ako úplatok [skutok 2)] za situácie, že súčasťou ostatného hodnotenia dôkaznej situácie už bol znalecký posudok nepotvrdzujúci prítomnosť daktyloskopických stôp na dotknutých bankovkách, a to ani vo svetle blížiaceho sa ukončenia vyšetrovania, podľa názoru najvyššieho súdu, nepredstavuje takú novú skutočnosť, ktorá by bola potenciálne spôsobilá viesť k preukázaniu nezákonnosti väzby v zmysle neexistencie materiálnych podmienok väzby (pokiaľ znalecké dokazovanie nepreukázalo prítomnosť daktyloskopických stôp, bolo podľa názoru najvyššieho súdu málo pravdepodobné, aby preukázalo prítomnosť biologických stôp). Vzhľadom na to, že objasňovanie trestnej činnosti, a to vo väzobných veciach zvlášť, sa vyznačuje vykonaním viacerých dôkazov v priebehu jedného mesiaca, akýkoľvek posun v dokazovaní (vykonanie jedného dôkazu), ktorý nie je spôsobilý dôkaznú situáciu zvrátiť zásadným spôsobom, nepredstavuje novú skutočnosť, ktorá by oprávňovala obvineného opakovať žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu pred uplynutím 30-dňovej lehoty. V opačnom prípade, teda ak by každý nový dôkaz predstavoval aj novú skutočnosť v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku, by vyššie uvedená lehota 30-tich dní nemala zmysel.

Preto súd prvého stupňa v zásade ani nemal o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu rozhodovať. Medzičasom však od podania spomínanej žiadosti do rozhodovania najvyššieho súdu už uplynula určitá doba, v rámci ktorej obvinený doplnil svoju argumentáciu o ďalšie dva znalecké posudky viažuce sa ku skutku 1), o podané trestné oznámenia na svedkov - kajúcnikov a už ukončené vyšetrovanie preštudovaním vyšetrovacieho spisu, ktorá (argumentácia) už vo svojom súhrne, podľa názoru najvyššieho súdu, predstavuje novú skutočnosť, na ktorú by mal obvinený dostať odpoveď.

Na strane druhej, za takejto situácie je potom úlohou súdu preskúmať obvineným tvrdené nové skutočnosti a ich vplyv na dôvodnosť trestného stíhania, či existenciu väzobných dôvodov, nie však opätovne preskúmať tie skutočnosti, ktoré už boli predmetom súdneho prieskumu v lehote kratšej ako tridsať dní pred podaním žiadosti o prepustenie z väzby.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 22. júla 2021 (sp. zn. 5Tost/38/2021) dospel k záveru, že dôvodnosť trestného stíhania ako jednej z materiálnych podmienok väzby je vykonaným dokazovaním aj naďalej opodstatnená opierajúc tento záver pokiaľ ide o skutok 1) najmä o výpovede svedkov C.. R. R. a C.. Ľ. G. a pokiaľ ide o skutok 2) najmä o výpoveď svedka B.. G. L. podporenú výpoveďami svedkov G.. B.. G. R. a G.. F. L. konštatujúc ďalej, že doplnenie dokazovania predovšetkým o výsluchy svedkov C.. N. M., B.. D. N., B.. C. T., G.. D. F., znalecký posudok z odvetvia daktyloskopie [vo vzťahu ku skutku 2)], listinný dôkaz v podobe Záverečnej správy riaditeľa SIS z 21. apríla 2021, neprinieslo do veci také nové zistenia, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť spoľahlivý záver, že trestné stíhanie obvineného nie je dostatočne podložené a vo vzťahu k výpoveďiam svedkov D. R. a D. I., ako aj vo vzťahu Záverečnej správy komisie riaditeľa Slovenskej informačnej služby zo dňa 21. apríla 2021, tvoriacej obsah utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu,

najvyšší súd konštatoval, že hoci skutočnosti z označených dôkazných prostriedkov vyplývajúce majú za následok mierne oslabenie dôvodnosti podozrenia vo vzťahu k časti konania obvineného (vydanie pokynu zo strany obvineného na ukončenie používania informačno-technického prostriedku), toto oslabenie však nie je v aktuálnom štádiu konania, s prihliadnutím na výsledky doposiaľ zrealizovaného dokazovania, spôsobilé zvrátiť záver o pretrvávajúcej dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti obvineným v rozsahu potrebnom pre konštatovanie splnenia jednej z materiálnych podmienok väzby, pričom v podrobnostiach odkazuje najvyšší súd

na už spomínané rozhodnutie z 22. júla 2021 (sp. zn. 5Tost/38/2021), ako aj z 25. mája 2021 (sp. zn. 4Tost/23/2021).

Ak to už bolo vyššie uvedené novými dôkazmi, ktorých vplyv na dôvodnosť trestného stíhania bolo potrebné v prejednávanej veci posúdiť, boli znalecké posudky, a to znalecký posudok z odvetvia kriminalistickej genetickej analýzy pod ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2021/966, ktorým sa nepotvrdila prítomnosť biologických stôp (DNA) pochádzajúcich od obvineného na bankovkách, o ktorých B.. G. L. tvrdil, že sú úplatkom pochádzajúcim od sťažovateľa [skutok 2]), znalecký posudok z odvetvia kriminalistickej genetickej analýzy pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2021/5650, ktorým sa nepreukázala prítomnosť biologických stôp C.. Ľ. G. a ani C.. Q. L., ktorí mali manipulovať s finančnou hotovosťou, ktorú vydal C.. R. R., a napokon z odvetvia daktyloskopie pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2021/5650, ktorým sa nepreukázala prítomnosť ani daktyloskopických stôp C.. Ľ. G. a ani C.. Q. L. na dotknutých bankovkách [skutok 1]).

Podľa názoru najvyššieho súdu však nejde o dôkazy, ktoré by mali zásadný vplyv na dôkaznú situáciu v prejednávanej veci a ktoré by významným spôsobom dôvodnosť trestného stíhania založeného na vyššie uvedených dôkazoch [pokiaľ ide o skutok 1) najmä na výpovediach svedkov C.. R. R. a C.. Ľ.Z. G. a pokiaľ ide o skutok 2) najmä na výpovedi svedka B.. G. L. podporenej výpoveďami svedkov G.. B.. G. R. a G.. F. L.] rozptyľovali, a to ani v kontexte s ďalšími dôkazmi, s ktorými sa už najvyšší súd v rozhodnutí z 22. júla 2021 (sp. zn. 5Tost/38/2021), ako je to už vyššie uvedené, vysporiadal.

Nejde totiž o dôkazy, ktoré by, podľa názoru najvyššieho súdu, jednoznačne vyznievali či už v prospech alebo neprospech obvineného, keďže výskyt a následne zachovanie či už daktyloskopických odtlačkov alebo biologických stôp na určitom materiáli závisí od množstva faktorov, ako je druh samotného materiálu, na ktorom sa majú zachytiť, jeho povrch, faktory vonkajšieho prostredia pri manipulácii s ním, spôsob manipulácie, faktory prostredia, v ktorom je tento materiál následne uchovávaný, doba jeho uchovania a podobne, preto skutočnosť, že sa na sporných bankovkách nenašli či už daktyloskopické odtlačky alebo biologické stopy dotknutých osôb neznamená, že tieto osoby s nimi nemanipulovali a teda nepredstavuje v tomto smere jednoznačný nevyvrátiteľný dôkaz (každopádne ohľadom týchto skutočností a z nich plynúcich záverov by mali byť vypočutí príslušní znalci). Pritom nejde o požiadavku, aby obvinený dokazoval svoju nevinu, či neexistujúcu skutočnosť, pretože o takúto situáciu by išlo v prípade, ak by v danej veci existoval len tento dôkaz, ktorý manipuláciu spomínaných osôb so spornými bankovkami nepreukazuje. V prejednávanej veci však manipuláciu so spornými bankovkami preukazujú výpovede vyššie uvedených osôb, pričom z nich plynúce podozrenie vo vzťahu k obvinenému nie je nejednoznačnými dôkazmi (znaleckými posudkami), a to ani v kontexte s ďalšími dôkazmi, s ktorými sa už najvyšší súd v rozhodnutí z 22. júla

2021 (sp. zn. 5Tost/38/2021), ako je to už vyššie uvedené, vysporiadal, významným spôsobom rozptýlené.

Preto je v súvislosti s posudzovaním naplnenia materiálnych podmienok väzby spočívajúcich v dôvodnosti trestného stíhania u obvineného potrebné konštatovať, že na základe doteraz zabezpečených dôkazov možno, aj podľa názoru najvyššieho súdu, urobiť záver o tom, že z nich plynúce skutočnosti aj naďalej nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, pričom nepochybne majú znaky trestných činov a sú tu dôvody na podozrenie, že ich spáchal obvinený B.. H. D., D..

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti namietal, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 22. júla 2021 v podstate konštatoval, že je potrebné ďalším dokazovaním preukázať pokyn obvineného nepoužiť ITP na ďalší telefonický kontakt, ktorý by mohol používať Q. L., pritom ďalšie dokazovanie v tomto smere vykonané nebolo, naopak vyšetrovanie a tým aj dokazovanie v prípravnom konaní bolo ukončené, sa žiada uviesť, že ide „len“ o časť konania vo vzťahu ku skutku 1), nepreukázanie ktorého má síce za následok potrebu úpravy skutku a prípadne vplyv na právnu kvalifikáciu skutku 1), avšak len pokiaľ ide o posúdenie konania obvineného aj podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, pričom zostávajúca právna kvalifikácia by zostala zachovaná.

Na vyššie uvedenom závere o dôvodnosti trestného stíhania nemá podľa názoru najvyššieho súdu vplyv ani obvineným namietaná potreba vykonania ďalšieho dokazovania, keďže nateraz z tvrdení prednášaných obvineným neplynú také skutočnosti, z ktorých by bolo zrejmé, že ním navrhované dôkazy sú spôsobilé doterajšiu dôkaznú situáciu významným spôsobom zvrátiť.

Vo vzťahu k opakovaným námietkam obvineného týkajúcich sa svedeckých výpovedí takzvaných kajúcnikov je potrebné uviesť, že s týmito námietkami sa najvyšší súd v prejednávanej veci už opakovane vysporiadal vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (sp. zn. 4Tost/23/2021, 5Tost/38/2021), a to aj vo svetle plynutia času a v tejto súvislosti už len opakuje a dopĺňa, že podľa ustálenej súdnej praxe tak ústavného súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. III. U'S 665/2016, III. U'S 708/2016, III. U'S 11/2019) ale aj ESLP (rozhodnutie vo veci Atanasov proti Bulharsku) je možné odsúdenie páchatela založiť aj na takýchto výpovediach, dokonca, aj keď ide o jediné rozhodujúcu výpoveď (napríklad rozhodnutia ESLP vo veciach Cornelis proti Holandsku, Lorse' proti Holandsku, Verhoek proti Holandsku), o to viac (argumentum a maiori ad minus) sú potom takéto výpovede spôsobilé odôvodniť dôvodnosť trestného stíhania a tým aj rozhodnutie o väzbe.

Pokiaľ obvinený opakovane namietal nezbavenie povinnosti mlčanlivosti vypočúvaných osôb podľa zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov argumentujúc, že povinnosť mlčanlivosti podľa uvedeného zákona je širšia ako povinnosť mlčanlivosti podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z."), k tomu sa žiada uviesť, že širší rámec povinnosti mlčanlivosti v porovnaní s povinnosťou nevyzradiť utajované skutočnosti podľa zákona č. 215/2004 Z. z. rieši ustanovenie § 129 ods. 3 Trestného poriadku, v zmysle ktorého sa zákaz výsluchu z dôvodu povinnosti mlčanlivosti nevzťahuje na svedeckú povinnosť týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť prekaziť podľa Trestného zákona, pričom takýmito trestnými činmi podľa § 341

ods. 1 Trestného zákona sú aj trestné činy korupcie podľa tretieho dielu ôsmej hlavy Trestného zákona.

Obdobne tak ani nové skutočnosti namietané sťažovateľom a namierené proti existencii dôvodov väzby, a to podané trestné oznámenia na svedkov takzvaných kajúcnikov zo strany obvineného a ukončenie vyšetrovania nemajú podľa názoru najvyššieho súdu za následok zánik väzobných dôvodov a ani ich zásadné oslabenie v porovnaní so záverom, ku ktorému dospel najvyšší súd pri ostatnom preskúmaní ich existencie vo svojom rozhodnutí z 22. júla 2021 (sp. zn. 5Tost/38/2021) a predtým 25. mája 2021 (sp. zn. 4Tost/23/2021), na dôvody ktorých najvyšší súd odkazuje.

Pokiaľ obvinený namietal, že na svedkov takzvaných kajúcnikov, ktorí ho zo spáchania stíhanej trestnej činnosti usvedčajú, podal trestné oznámenia, čo znamená, že k nim nemá žiaden pozitívny vzťah, a preto je vylúčené kolúzne správanie z jeho strany vo vzťahu k nim sa žiada uviesť, že kolúzne správanie sa nemusí byť založené len na dobrých vzťahoch so svedkami, ale môže byť rovnako ak nie viac úspešné aj v prípade konania založeného na negatívnych vzťahoch k nim, o to viac, že obvinený pôsobil vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby a aj v súčasnosti môže disponovať použiteľnými informáciami rôznorodého charakteru vo vzťahu k rôznym osobám.

A vzhľadom na to, že obvinený sa už mal konkrétneho kolúzneho konania dopustiť tak, ako je to rozvedené v predchádzajúcich rozhodnutiach najvyššieho súdu (sp. zn. 5Tost/38/2021, 4Tost/23/2021), na dôvody ktorých najvyšší súd odkazuje, je obava zo zmarenia objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie natoľko významná, že nestráca na svojej intenzite ani vykonaním jednotlivých vyšetrovacích úkonov prípravného konania, teda ani v prípade ukončenia vyšetrovania, keďže ťažisko dokazovania spočíva na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom (samozrejme len za predpokladu, že prejednávaná trestná vec do takéhoto štádia dospeje), pretože len súd môže o ne/vine obvineného rozhodnúť a predstavuje riziko, že obvinený kolúznym konaním, z ktorého je dôvodne podozrivý a ktorého už sa mal dopustiť, by mohol dosiahnuť úplne zvrátenie dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu do takej miery, že ani procesné prostriedky určené na odstránenie rozporov medzi jednotlivými dôkazmi by k reálnemu objasneniu veci v dôsledku kolúzneho správania obvineného neprispeli, preto za takej situácie nie je podmienkou ďalšieho trvania takzvanej kolúznej väzby existencia potreby vypočutia ďalších svedkov či vykonania ďalších vyšetrovacích úkonov.

Zhrnúc teda vyššie uvedené len samotná skutočnosť, že došlo k skončeniu vyšetrovania bez ďalšieho dôvodu, nie je sama osebe dôvodom na pominutie väzobných dôvodov (primerane v tomto smere aj napríklad rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 314/2014).

S tým potom súvisia aj námietky obvineného týkajúce sa doktríny zosilnených dôvodov a plynutia času, s ktorými sa najvyšší súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (sp. zn. 5Tost/38/2021, 4Tost/23/2021) vysporiadal, a ktoré je možné zhrnúť v tom zmysle, že pokiaľ sú väzobné dôvody od počiatku trestného stíhania dostatočne silné nie je potrebné, aby s plynutím času k nim pristupovali ďalšie a za takejto situácie nie je prejavom arbitrárnosti, pokiaľ sa súdy vo svojich rozhodnutiach odvolávajú na rozhodnutia predchádzajúce (primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 485/2016, I. ÚS 309/2012, III. ÚS 581/2015, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Knebl proti Českej republike). Navyše pokiaľ ide aj o rozhodnutia, na ktoré poukazuje obvinený v dôvodoch svojej sťažnosti (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 217/2015, ESĽP vo veci Labita proti Taliansku) doktrína plynutia času a zosilnených dôvodov má svoje miesto najmä v prípadoch dlhotrvajúcej väzby počítanej spravidla na roky, kde už sú obavy z možnej neprimeranosti, čo nie je prípad prejednáwanej veci, keďže obvinený je vo väzbe niečo cez 5

mesiacov, čo nedosahuje ani dĺžku základnej lehoty väzby podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku (obvinený nie je len v takzvanej kolúznej väzbe a navyše sa mal kolúzneho konania už dopustiť).

Pokiaľ ešte obvinený s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 2208/2013 namietal porušenie prezumpcie nevinoty z dôvodu odvodzovania rizika úteku z „charakterových súdov“ založených na skutočnosti, že obvinený je trestne stíhaný, k tomu je potrebné uviesť, že aj citované rozhodnutie pripúšťa oprieť dôvody takzvanej útekovej väzby o konkrétne okolnosti stíhanej trestnej činnosti (bod 44 uvedeného rozhodnutia) a za neakceptovateľné považuje dôvodiť len samotnou skutočnosťou, že obvinený trestne stíhaný je bez poukázania na konkrétne okolnosti stíhanej trestnej činnosti.

V prejednávanej veci nie je preventívna väzba [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], teda nie úteková, založená na samotnej všeobecnej skutočnosti, že obvinený je trestne stíhaný, ale na konkrétnych skutočnostiach spočívajúcich v tom, že obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania dvoch trestných činov, čo už samé osobe, keďže nemalo ísť o ojedinelé zlyhanie, vybočenie z inak riadneho spôsobu života, nasvedčuje jeho určitým sklonom k páchaniu trestnej činnosti, navyše tento záver umocňuje skutočnosť, že podľa opakovaného vyjadrenia svedka C.. R. R., sa obvinený mal v súvislosti s informáciou, že C.. Q. L. je ochotný sa finančne odmeniť, pokiaľ ho nebude SIS rozpracovávať, vyjadriť v tom zmysle, že ak C.. Q. L. „vie, čo sa patrí“, tak si nemusia veľmi „potiť tričko“, čo nasvedčuje tomu, že obvinený korupčné správanie, teda poskytovanie úplatku, mal považovať nielen za bežné tolerovateľné správanie, ale dokonca za prejav slušnosti s tým, že takéto jeho prejavy nasvedčujú jeho vyššej tolerancii voči protiprávnemu konaniu a pokrievanému hodnotovému systému (v podrobnostiach poukazuje najvyšší súd na predchádzajúce rozhodnutia sp. zn. 5Tost/38/2021, 4Tost/23/2021).

Pokiaľ obvinený poukazyval na rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie v inej trestnej veci (takzvanej G.) a v tejto súvislosti namietal porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva, k tomu sa žiada uviesť, že ojedinelé rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie založené navyše s najvyššou pravdepodobnosťou, ako to plynie z námietok obvineného, keďže spis v dotknutej trestnej veci nemal najvyšší súd k dispozícii a ani nemal dôvod ho mať, keďže nebol v dotknutej veci sťažnostným súdom, na iných konkrétnych okolnostiach (malo ísť o osoby, ktoré sa konkrétneho kolúzneho konania ešte nemali dopustiť) nepredstavuje súdnu prax, odklon od ktorej by mal spôsobovať porušenie predvídateľnosti práva a už vôbec nie právnej istoty.

Obvineným namietané nové skutočnosti tak, ako boli vyššie uvedené, nemali zásadný vplyv ani na doterajší záver súdov o nemožnosti nahradenia väzby inštitútmi ponúknutými obvineným. V tejto súvislosti sťažovateľ s poukazom na rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie v inej trestnej veci (takzvanej G.) v podstate namietal, že aj jeho väzbu by bolo možné nahradiť monitorovaním jeho správania napríklad cez odposluchy alebo prostriedky operatívno-pátracej činnosti. Vo vzťahu k dôvodom detailne rozvedeným v predchádzajúcich rozhodnutiach (sp. zn. 5Tost/38/2021, 4Tost/23/2021), na ktoré najvyšší súd poukazuje, sa žiada zdôrazniť, že ani v tomto smere nie je možné prehliadnuť, že obvinený pôsobil ako riaditeľ Slovenskej informačnej služby, preto spôsob fungovania prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, ako aj ich možnosti a obmedzenia, sú mu nepochybne známe, preto aj podľa názoru najvyššieho súdu ani v spojení s inými inštitútmi predpokladanými Trestným poriadkom a ponúknutými obvineným, nie sú spôsobilé účel väzby nahradiť.

Dospejúc teda k záveru, že sťažnosť obvineného B.. H. D., D.. nie je dôvodná, najvyšší súd ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

P o u č e n i e :

Najvyšší súd Slovenskej republiky, dňa 25.08.2021

JUDr. Pavol Farkaš

sudca

Za správnosť: Bc. Milena Miháliková

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Za správnosť anonymizácie: